ማፍቀር ወይስ መሞት?

1ኛ ዮሐንስ 3፡11-24

የዮሐንስ መልእክት በተደጋጋሚ ወደ ሦስቱ ተመሳሳይ ርእሰ-ጉዳዮች (ፍቅር፥ መታዘዝ፥ እውነት) ስለሚመለስ፥ አልፈው ወደ ሄዱት ስፍራ በሌላ አቅጣጫ መልሶ ከሚያመጣ የሕንፃ ደረጃ ጋር የሚነፃፀር ነው። ምንም እንኳ እነዚህ ጭብጦች በተደጋጋሚ ቢታዩም፥ አሳቡ ባዶ ድግግሞሽ አይደለም። ወደ ርእሰ-ጉዳዩ በተመለሰን ጊዜ ሁሉ፥ አሳቡ ከሌላ እይታ አንጻር የሚቀርብልን ሲሆን ይበልጥ ወደ ጠለቀ መረዳት እናመራለን።

ቀደም ብለን ለሌሎች አማኞች፥ ማለትም ለወንድሞች ስለሚኖረን ፍቅር የተማርን ቢሆንም(2፡7-11)፥ በምዕራፍ ሁለት አጽንኦት የተሰጠው ለጎብረት ነው። «በብርሃን የሚመላለስ» አማኝ ይህንኑ እውነት የሚያሳየው ወንድሞችን በመውደድ ነው። በዚህኛው ክፍል ግን አጽንኦት የተሰጠው ከሌሎች አማኞች ጋር በሚኖረን ግንኙነት ላይ ነው።

ክርስቲያኖች ሁሉ ከእግዚአብሔር ስለ ተወለዱና ይህም ሁሉንም በክርስቶስ ወንድማማቾች እና እህትማማቾች ስለሚያደርጋቸው፥ እርስ በርሳቸው ይዋደዳሉ።

መታዘዝና ፍቅር የልጅነትና የወንድምነት መረጃዎች ናቸው። ቀደም ብለን እውነተኛ የእግዚአብሔር ልጅ ጽድቅን እንደሚያደርግ የተመለከትን ሲሆን (3፡1-10)፥ አሁን ደግሞ በወንድሞች መካከል ስለሚኖር ፍቅር እንነጋገራለን (ቁ. 11-24)። ይህ እውነት መጀመሪያ የተገለጸው በአሉታዊ መልኩ ነው፤ «ጽድቅን የሚያደርግና ወንድሙን የማይወድ ሁሉ ከእግዚአብሔር አይደለም» (ቁ. 10)።

ከዚህ በፊት በተመለከትነውና አሁን በቀረበልን የወንድማማች ፍቅር መካከል አስደንጋጭ ልዩነት እንዳለ ልናጤን ይገባል። ስለ ጎብረት በሚናገረው ክፍል ውስጥ (2፡7-11) ወንድሞችን መውደድ የብርሃንና የጨለማ ጉዳይ እንደሆነ ተነግሮናል። ስለ እምነታችን ምንም ያህል ብናወራ ወንድሞችን እስካልወደድን ድረስ በብርሃን ልንመላለስ አንችልም። ዳሩ ግን በዚህ ስለ ወንድማማቾች በቀረበው ክፍል (3፡11-24) መልእክቱ ይበልጥ ጠለቅ ብሎ ይሄዳል። በዚህም ወንድሞችን መውደድ የሕይወትና የሞት ጉዳይ እንደሆነ ተነግሮናል። «ወንድሙን የማይወድ በሞት ይኖራል» (ቁ. 14)።

ስለዚህ የወንድማማች ፍቅር ስንነጋገር፥ አንድ ሰው ሊኖርባቸው የሚችላቸው አራት «የግንኙነት ደረጃዎች» አሉ፤ እነዚህም፥ ግድያ (ቁ. 11–12)፥ ጥላቻ (ቁ. 13–15)፥ ግዴለሽነት (ቁ. 16–17) እና ክርስቲያናዊ ርኅራኄ ናቸው (ቁ. 18–24)።

የመጀመሪያዎቹ ሁለቱ ፍጹም የክርስቲያን ባሕርያት አይደሉም፤ ሦስተኛው ከክርስቲያን ባሕርይ ያነሰ ሲሆን፥ ለእውነተኛ የክርስትና ፍቅር የሚስማማው የመጨረሻው ብቻ ነው።

1. ግድያ (1ኛ ዮሐ. 3፥11–12)

በመሠረቱ ግድያ አንድ ሰው ከሌላው ጋር የሚኖረው ግንኙነት እጅግ ዝቅተኛው መለኪያ ሲሆን፥ ይህ ራሱ ሰይጣን የሚኖርበት ደረጃ ነው። ዲያብሎስ ከውድቀቱ ጅማሬ ጀምሮ ነፍሰ-ገዳይ ነበር (ዮሐ. 8፥44)፤ ክርስቲያኖች ግን ገና ከመጀመሪያው ልምዳቸው የሰሙት ነገር ቢኖር «እርስ በርሳቸው እንዲዋደዱ» የተነገራቸውን መልእክት ነው። ዮሐንስ በ«ጅማሬዎች» ላይ አጽንኦት በማድረግ፥ «ወደ መጀመሪያው ተመለሱ» ይላል። መንፈሳዊ ገጠመኛችን የጀመረው ከአብ ከሆነ፥ እርስ በርሳችን ልንዋደድ ይገባል። ከሰይጣን ከጀመረ ግን ነገሩ የተገላቢጦሽ ነው። «እናንተስ ከመጀመሪያ የሰማችሁት በእናንተ ጸንቶ ይኑር» (1ኛ ዮሐ. 2፥24)።

ቃየን የጥላቻ ሕይወት ምሳሌ ሲሆን፥ ዘገባውን ከዘፍጥረት 4፥1–16 እናገኛለን። ወንድማማች የነበሩት ቃየንና አቤል አንድ አባትና እናት እንደነበሩአቸው፥ ሁለቱም ለእግዚአብሔር መሥዋዕታቸውን እንዳቀረቡ መመልከቱ መልካም ነው። ቃየን ያቀረበው እንደ ከሃዲ ሳይሆን እንደ አምላኪ ነበር። ይሁንና፥ ቁም ነገሩ እዚህ ላይ ነው፤ ይኸውም የዲያብሎስ ልጆች እውነተኛ አማኞች መስለው ሊቀርቡ ይችላሉ። እንደ ቃየን ሃይማኖታዊ ስብሰባዎች ሊካፈሉና መሥዋዕታቸውንም ሊያቀርቡ ይችላሉ። ይህም ሆኖ፥ እነዚህ ተግባራት በራሳቸው የአንድን ሰው ከእግዚአብሔር መወለድ አያረጋግጡም። እውነተኛው ፈተና ለወንድሞች በሚኖረው ፍቅር ነው– ቃየንም የወደቀው እዚህ ጋ ሲደርስ ነበር።

እያንዳንዱ ሰው ሥጋዊም ሆነ «መንፈሳዊ የዘር ሐረግ» አለው፤ የቃየን «መንፈሳዊ አባት» ዲያብሎስ ለመሆኑ ጥርጥር የለውም። ይህ ግለት ግን ቃየን በቀጥታ የተረገዘውና የተወለደው ከሰይጣን ነው ግለት አይደለም። ይልቁንም የቃየን ተግባራትና አመለካከቶች ከሰይጣን የመነጩ ናቸው ግለት ነው። ቃየን እንደ ሰይጣን ሁሉ ነፍሰ-ገዳይና ውሸታም ነበር (ዮሐ. 8፥44)። የገዛ ወንድሙን ገድሎ ሲያበቃ ስለ ድርጊቱ የውሸት ምክንያቱ አቅርዷል። «እግዚአብሔርም ቃየንን

አለው፡– ወንድምህ አቤል ወዴት ነው? እርሱም አለ፡– አላውቅም» (ዘፍ. 4፡9)።

ከዚህ በተቃራኒ፥ እግዚአብሔር ፍቅር (1ኛ ዮሐ. 4፡8) እና እውነትም ነው (5፡6፤ ዮሐ. 14፡6)፤ ስለሆነም፥ የእግዚአብሔር ቤተሰብ አባላት ፍቅርንና እውነትን ይለማመዳሉ።

በቃየን መሥዋዕትና በአቤል መሥዋዕት መካከል የነበረው ልዩነት «እምነት» ነበር (ዕብ. 11፡4)፤ እምነት ደግሞ እግዚአብሔር በሰጠው ግንኙነት ላይ የሚመሠረት ነው (ሮሜ 10፡17)። እግዚአብሔር እንዴት ሊመለክ እንደሚገባ ግልጽ ትእዛዛትን የሰጠ ይመስላል። ቃየን ግን የእግዚአብሔርን ቃል ትቶ በራሱ መንገድ ለማምለክ ወሰነ። ይህም ከሰይጣን ጋር የነበረውን ግንኙነት ያሳያል፤ ምክንያቱም ሰይጣን ሁልጊዜም ሰዎችን ከተገለጠው የእግዚአብሔር ፈቃድ ለመመለስ ስለሚፈልግ «በውኑ እግዚአብሔር አዝዞአልን?» (ዘፍ. 3፡1) የሚለው የሰይጣን ቃል ለቃየን ወላጆችና ከዚያም በኋላ ለነበሩት የሰው ልጆች ሁሉ የመከራ ጅማሬ ነበር።

ጌታ የአቤልን መሥዋዕት ተቀብሎ የቃየንን የጠላበት ውጫዊ ምልክት አልተገለጸም። ምናልባትም የአቤልን የእንስሳና የደም መሥዋዕት ትበላ ዘንድ ከሰማይ እሳት አውርዶ ይሆናል። ውጤቶቹ ግን በግልጽ ተቀምጠውልናል፤ ይኸውም፥ አቤል ከመሠውያው አካባቢ የተመለሰው በልቡ የእግዚአብሔርን የተቀባይነት ምስክር ይዞ ሲሆን፥ ቃየን ግን ተቆጥቶና ተበሳጭቶ መሄዱ ነበር (4፡4–6)። እግዚአብሔር ኃጢአት በደጁ ላይ እንደ አደገኛ አውሬ እያደባች መሆኗን በመግለጽ ቃየንን አስጠነቀቀው (ቁ. 7)፤ በዚህም ላይ፥ ቃየን እግዚአብሔርን ቢታዘዝ እንደ አቤል ሰላምን አግኝቶ እንደሚደሰት ቃል ገባለት።

ቃየን የእግዚአብሔርን ማስጠንቀቂያ እንደመስማት ለሰይጣን ድምፅ ጆሮውን በማዋሱ፥ የገዛ ወንድሙን ለመግደል አሜረ። ቅንዓቱ ወደ ጥላቻና ቁጣ ተለወጠ። የራሱን ክፋትና የወንድሙን ጻድቅነት ልቡ ያውቀው ነበር። ስለሆነም፥ እግዚአብሔር እንዳዘዘው ንስሐ መግባት ሲኖርበት ወንድሙን ለማጥፋት ወሰነ።

ከምእተ–ዓመታት በኋላ ፈሪሳውያንም በኢየሱስ ላይ ተመሳሳይ በደል ፈጽመዋል (ማር. 15፡9–10)፤ ኢየሱስም የዲያብሎስ ልጆች ሲል ጠርቶአቸዋል (ዮሐ. 8፡44)።

የቃየን አመለካከት የዛሬውን ዓለም አመለካከት ይወክላል (1ኛ ዮሐ. 3፡13)። ዓለም ክርስቶስን የሚጠላው ቃየን አቤልን በጠላበት ምክንያት ነው (ዮሐ. 15፡18–25)፤ ይኸውም፥ ክርስቶስ የዓለምን ኃጢአት

በማጋለጥ ትክክለኛ ባሕርዩን ስለሚያሳይ ነው። ልክ እንደ ቃየን፥ ዓለም ከእውነታ ጋር ፊት ለፊት ስትጋፈጥ ማድረግ የምትችለው ከሁለቱ ውሳኔዎች አንዱን ብቻ ነው፤ ይኸውም፥ ንስሐ ገብቶ መለወጥ ወይም ያጋለጣትን ማጥፋት ነው።

ሰይጣን «የዚህ ዓለም አለቃ» ስለሆነ (ዮሐ. 14፡30)፥ በነፍስ ግድያና በውሸት አማካኝነት ይቆጣጠረዋል። በዚህ የሰይጣን የአኗኗር ደረጃ መመላለሱ ምንኛ የከፋ ነገር ነው!

አንድ አዳኝ ዝናብ ሲመጣበት በዋሻ ውስጥ ተጠለለ። የልብሱን ርጥበት ትንሽ ካደረቀ በኋላም፥ ጊዜያዊ መጠለያውን በሚገባ ለማየት ፈልጎ ባትሪውን አበራ። በዚህም ጊዜ ዋሻዪቱን ከሸረሪቶች፥ ከእንሽላሊቶችና ከእባቦች ጋር እየተጋራት እንዳለ ሲያውቅ ምን እንደሚሰማው መገመት አያዳግትም! ከመቅጽበት ሮጦ ወጣ።

ያልዳነው ዓለም ዓይኑን ገልጦ ሊመለከት ቢችል፥ በዚያ በጥንቱ እባብ ሰይጣንና ጠቅላላ የአጋንንት ሠራዊት ተከብቦ በዝቅተኛ የግድያና የውሸት ደረጃ እንደሚኖር ይገነዘብ ነበር። እንደ ቃየን፥ የዓለም ሕዝቦች እውነተኛውን ባሕርያቸውን በሃይማኖታዊ ሥርዓቶች ለመሸፈን ይጥራሉ፤ ዳሩ ግን በእግዚአብሔር ቃል ላይ እምነት የላቸውም። በዚህ ደረጃ መኖራቸውን የሚቀጥሉ ሰዎች በመጨረሻው ለዘላለም ከእግዚአብሔር ተለይተው ወደሚሠቃዩበት የውጭ ጨለማ ከሰይጣን ጋር ይጣላሉ።

2. ጥላቻ (1ኛ ዮሐ. 3፡13–15)

ምናልባትም በዚህ ጊዜ፥ «እኔ ግን ማንንም አልገደልሁም!» ብለህ እያሰብህ ይሆናል። ለዚህ አሳብህ እግዚአብሔር፥ «ልክ ነህ፤ ይሁንና፥ ለክርስቲያን ጥላቻም ከነፍስ ግድያ እኩል እንደሆነ ልብ በል» ሲል ይመልሳል (ቁ. 15ን ከማቴ. 5፡22 ጋር አመሳክር)። በደረጃ አንድና ደረጃ ሁለት መካከል የሚታይ ልዩነት ቢኖር ውጫዊ ሕይወት የመንጠቅ ተግባር ብቻ ነው! ውስጣዊው ፍላጎት ግን ያው ነው።

የእንስሳትን ፓርክ ለመጎብኘት የሄደው ሰውዬ ከአናብስት ቤት ጠባቂ ጋር ይነጋገር ነበር።

«በቤቴ ድመት አለችኝ። ያንተም አናብስት ልክ እንደ እኔዋ ድመት ናቸው የሚሆኑት። ሰላማዊ እንቅልፍ ሲተኙ እያቸው! እናም እነዚያን ውብ ፍጡሮች በሽቦ አጥር መከለሉ የሚያሳዝን ተግባር ይመስላል» ሲል ጎብኚው ተናገረ።

ጠባቂውም እየሳቀ፥ «ወዳጄ፥ እነዚህ አናብስት ያንተን ድመት መስለው ይታዩ ይሆናል፤ ባሕርያቸው ግን ሙሉ ለሙሉ የተለየ ነው። በልባቸው ውስጥ የመግደል ጥማት አለ። ይልቁንም የሽቦ አጥሮቹ ዙሪያ ስላለህ ደስ ልትሰኝ ይገባል» ሲል መለሰለት።

አንዳንድ ሰዎች አንዱንም ሰው እንኳ ያልገደሉበት ብቸኛው ምክንያት እስራትን በመፍራት፥ ሃፍረትን በመሸሽ፥ የሕግ ቅጣትን በማሰብና ምናልባትም ሊከተል የሚችለውን የሞት ፍርድ በማሰላሰል ነው። ይሁንና፥ «በነጻነት ሕግ» እንዳኛለን (ያዕ. 2፡12)። ጥያቄው እንግዲህ፥ «ምን *አድርገሃል?*» የሚል ሳይሆን፥ «ምን *ልታደርግ ፈልገህ ነበር?* እንደ ልብህ የማድረግ ነጻነት ቢኖርህ ኖሮ ምን ታደርግ ነበር?» የሚል ነው። ኢየሱስ ጥላቻን ከግድያ (ማቴ. 5፡21-26)፥ ምኞትን ከዝሙት (ቁ. 27-30) ጋር እኩል የሚያደርገው ለዚህ ነው።

ይህ ማለት ግን በልብ ውስጥ ያለ ጥላቻ ከግድያ ጋር ተመሳሳይ መጠን ያለው አደጋ ወይም እኩል በደለኛነት ያስከትላል ማለት አይደለም። ጎረቤትህ ከምትገድለው ይልቅ ብትጠላው ይመርጣል! በእግዚአብሔር ዓይን ፊት ግን ጥላቻ ከግድያ ጋር እኩል የሥነ-ምግባር ደረጃ አለው፤ ጥላቻ ልጓም ካልተደረገበት ወደ ግድያ ይመራል። ክርስቲያን ከሞት ወደ ሕይወት የተሻገረ ሲሆን (ዮሐ. 5፡24)፥ የዚህም ማረጋገጫው ወንድሞችን መውደዱ ነው። የዓለም ሥርዓት አካል በነበረ ጊዜ የእግዚአብሔርን ሰዎች ሲጠላ ቢቆይም፥ አሁን ግን የእግዚአብሔር በመሆኑ ይወዳቸዋል።

በአማኝ ሕይወት ውስጥ ስለሚገኝ የልምድ ኃጢአት እንደሚናገሩት ሁሉ፥ (1፡5-2፡6) እነዚህም ጥቅሶች (1ኛ ዮሐ. 3፡14-15) ስለተወሰነ የሕይወት ፍሬ ይገልጻሉ፤ ይኸውም፥ ምንም እንኳ በአጋጣሚ ከወንድሙ ጋር ሊጣላ ቢችልም (ማቴ. 5፡22-24)፥ አማኝ ወንድሞችን በመውደድ ልምምድ ውስጥ ነው። በአጋጣሚ የሚከሰት ጥል መመሪያውን አይሽረውም። አብረውት ከሚያመልኩ ክርስቲያኖች ጋር ጎብረት የሌለው አማኝ ጎስቋላ ሰው ስለሆነ፥ የጥል ገጠመኞች ይህንኑ ያረጋግጡለታል።

ሌላም እውነት አለ፡- ነፍሰ-ገዳዮች ሊድኑ እንደማይችሉ አልተጠቀሰም። ሐዋርያው ጳውሎስ ራሱ በእስጢፋኖስ መወገር ላይ እገዛ ያደረገ ሲሆን (የሐዋ. 7፡57-60)፥ የእርሱ ድምፅ ንጹኃን ሰዎችን ለመግደል እንደረዳ አምኖአል (1ኛ ጢሞ. 1፡12-15፤ የሐዋ. 26፡9-11)። ይሁንና፥ እግዚአብሔር ጳውሎስን አድኖታል።

እዚህ ላይ ቁም ነገሩ ነፍሰ-ገዳይ ክርስቲያን ሊሆን ይችላል ወይ? የሚል ሳይሆን፥ አንድ ሰው የነፍሰ-ገዳይነት ተግባሩን እንደቀጠለ ሆኖ

ክርስቲያን ሊሆን ይችላል ወይ? የሚል ነው። መልሱ አይሆንም ነው። «ነፍስ–ገዳይም የሆነ ሁሉ የዘላለም ሕይወት በእርሱ እንዳይኖር ታውቃላችሁ» (1ኛ ዮሐ. 3፡15)። ነፍሰ ገዳዩ በአንድ ወቅት የዘላለም ሕይወት ኖሮት አሁን ማጣቱ አይደለም፤ ከቶውንም የዘላለም ሕይወት አልነበረውም።

እስካሁን አንዱንም ሰው ያለመግደልህ እውነታ እንድትታበይ ሊያደርግህ ወይም በራስ ብቃት ሊያስመካህ አይገባም። በልብህ ውስጥ ጥላቻ ተፈጥሮ አያውቅምን?

ጥላቻ ከማንም በላይ የሚጎዳው የጠላውን ነው (ማቴ. 5፡21–26)። አዲስ ኪዳን በተጻፈበት ዘመን ቁጣ የተቆጣውን ሰው በፍርድ ችሎት ያቆም ነበር። ወንድምን «የማትረባ» ብሎ መሳደብ በታላቁ የአይሁድ ሸንጎ ፊት ሲያቀርበው፥ «ደደብ» ማለቱ የሲኦልን የዘላለም ፍርድ ያስከትላል። ንስሐ ገብተው ያልተዉት ጥላቻ ወደ መንፈሳዊና ስሜታዊ ወጎኒ ቤት ይከታል! (ቁ. 25)።

ለጥላቻ መድኃኒቱ ፍቅር ነው። «መጣላትና መጠላላት» ያልዳነው ሰው ተለምዶአዊ ሕይወት ነው (ቲቶ 3፡3)። ዳሩ ግን የጥላቻ ልብ ለኢየሱስ ክርስቶስ ሲከፈት አፍቃሪ ልብ ይሆናል። ከዚያም በጥላቻ አማካኝነት ሌሎችን «ለመግደል» ከመፈለግ ይልቅ ሊወዳቸውና የዘላለምን ሕይወት ሊያካፍላቸው ይሻል።

ወንጌላዊው ጆን ዌስሊ በመንገድ ላይ በሌሊት ሲሄድ ሳለ አንድ ሰውዬ ገንዘቡን ዘረፈው። ዌስሊ ለዚህ ሰው፥ «ይህንን ከፉ መንገድ ለቅቀህ ለእግዚአብሔር ለመኖር የምትፈልግበት ዕለት ከመጣ፥ የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ከኃጢአት ሁሉ እንደሚያነጻ አስታውስ» ብሎታል።

ከጥቂት ዓመታት በኋላ የቤተ ክርስቲያን የአምልኮ ዝግጅት አልቆ ሊወጣ አንድ ሰው ወደ ዌስሊ መጣ። ሰውዬውም፥ «ታስታውሰኛለህ?» ሲል ጠየቀው። ከዚያም፥ «አንድ ምሽት አስቁሜ ስዘርፍህ ሳለ፥ የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ከኃጢአት ሁሉ እንደሚያነጻ ነግረኸኝ ነበር። እኔም በክርስቶስ በማመኔ ሕይወቴን ለውጦልኛል» ሲል ታሪኩን አጫወተው።

3. ግድየለሽነት (1ኛ ዮሐ. 3፡16–17)

የክርስትና ፍቅር መለኪያው በሌሎች ላይ *ክፉ* አለመሥራት ብቻ ሳይሆን፥ *መልካም* ማድረግም ጭምር ነው። የክርስትና ፍቅር አሉታዊም አዎንታዊም ገጽታዎች አሉት። «ክፉ ማድረግን ተዉ፥ መልካም መሥራትን ተማሩ» (ኢሳ. 1፡16–17)።

ቃየን ለውሸተኛ ፍቅር ጥሩ ምሳሌ ሲሆን፥ ክርስቶስ ለእውነተኛ ክርስቲያናዊ ፍቅር ምሳሌ ነው። እውነትን እናደርግ ዘንድ ኢየሱስ ሕይወቱን ስለ እኛ ሰጥቶአል። እያንዳንዱ ክርስቲያን ዮሐንስ 3፡16ን ያውቀዋል፤ ግን ለ1ኛ ዮሐንስ 3፡16 አትኩሮታችንን የምንሰጥ ስንቶቻችን ነን? የዮሐንስ 3፡16ን በረከት መቀበሉ ግሩም ነው፤ እንዲሁም 1ኛ ዮሐንስ 3፡16ን በመታዘዙ የተቀበልነውን በረከት ለሌሎች *ማጋራቱ* የበለጠ ግሩም ነው፤ ይኸውም ክርስቶስ ስለ እኛ ነፍሱን እንደ ሰጠ እኛም ስለ ሌሎች ነፍሳችንን ልንሰጥ እንደሚገባን ነው።

የክርስትና ፍቅር *መሥዋዕትነትንና* አገልግሎትን ያካትታል። ክርስቶስ ስለ ፍቅሩ *መናገር* ብቻ ሳይሆን፥ የፍቅሩን እውነተኛነት ለማረጋገጥ ሞቷል (ሮሜ 5፡6–10)። ኢየሱስ በፈቃዱ ነፍሱን *ሰጠ* እንጂ እንደ ሰማዕታት አልተገደለም (ዮሐ. 10፡11–18፤ 15፡13)። «ራስን ማዳን» የሥጋዊ ሕይወት ቀዳሚ ሕግ ሲሆን፥ «ራስን መሠዋት» የመንፈሳዊ ሕይወት ቀዳሚ ሕግ ነው።

እግዚአብሔር ግን ሕይወታችንን እንድንሰጥ አይጠይቀንም። የሚጠይቀን በችግር ላይ ያለውን ወንድም እንድንረዳ ብቻ ነው። ዮሐንስ በ1ኛ ዮሐንስ 3፡16 «ወንድሞች» ከማለት በቁጥር 17 «ወንድሙ» ወደ ማለቱ በጥበብ ይዛወራል።

«ወንድሞችን ስለ መውደድ» እያወሩ ግን አንዱን አማኝ ለመርዳት አለመፈለግ ቀላል ነው። ይሁንና፥ የክርስትና ፍቅር ግላዊና የሚሠራ ነው።

ኢየሱስ በመልካሙ የሰማርያ ሰው ምሳሌ ሊያስተላልፍ የፈለገው መልእክትም ይህ ነው (ሉቃ. 10፡25–37)። ሕግ አዋቂው ስለ ረቂቅ ርእሰ–ጉዳይ ለመነጋገር ፈልጎ፥ «ባልንጀራዬ ማን ነው?» ሲል ጠየቀ። ኢየሱስ ግን አጽንኦቱን *በችግር* ላይ *ወዳለው አንድ ሰው* በማተኮር፥ ጥያቄውን «ለማን ባልንጀራ ልሆንለት እችላለሁ?» ወደሚል መንፈስ ቀየረው።

ሁለት ጓደኛሞች የወንጌል ስርጭትን በተመለከተ የተዘጋጀውን ስብሰባ እየተካፈሉ ነበር። ከስብሰባዎቹ በአንዱ ሌሪ ፒተር የተባለ ጓደኛውን ያማዋል። በኋላም ለተሰብሳቢዎቹ በተዘጋጀው ምግብ ላይ ሲያገኘው፥ «በአሥር ሰዓቱ ስብሰባ ላይ አልነበርህም። በጣም ጠቃሚ ስብሰባ ነበር! የት ነበርህ?» ሲል ይጠይቀዋል።

ፒተርም፥ «ከበሩ ጥግ የሆቴሉ ውስጥ ሠራተኛ ለሆነ ልጅ ስለ ክርስቶስ እየተናገርሁ ነበርና፥ በክርስቶስ ሊያምን ችሏል!» ሲል መለሰለት።

ስብሰባዎችን መካፈል ስሕተት ባይሆንም፥ ጠቅለል ባሉ ጉዳዮች ላይ እየተነጋገሩ አንድን ግለሰብና ችግሮቹን መዘንጋቱ ቀላል ነው። የክርስትና ፍቅር መለኪያው ጠቅላላውን ቤተ ክርስቲያን እንደሚወዱ ጮክ ብሎ በመናገር የሚደመደም ሳይሆን በችግር ውስጥ ያለውን ወንድም ሌላው ሰው ሳያውቅ መርዳት ነው። ስለሆነም፥ ወንድማችንን የማንረዳ ከሆነ ለወንድሞቻችን ነፍሳችንን ለመስጠት አንችልም።

አንድ ሰው ኃጢአት ለመሥራት የግድ ነፍስ ማጥፋት የለበትም፤ ጥላቻም ራሱ በልብ ሰውን መግደል ነው። እንዲሁም ኃጢአተኛ ለመሆን ሰው ወንድሙን መጥላት አያስፈልገውም፥ ስለ ችግሮቹ ቸልተኛ ወይም ግድየለሽ መሆኑ እንኳ ይበቃዋል። ቁሳዊ ሀብት ያለውና የወንድሙን ችግሮች ሊያቃልል የሚችል አማኝ ይህንኑ ማድረግ አለበት። በወንድም ላይ «የልብን በር መዝጋት» የግድያ ዓይነት ተግባር ነው።

ወንድሜን ለመርዳት ስነሣ ሦስት ሁኔታዎችን ማሟላት አለብኝ። መጀመሪያ፥ ችግሩን ለማቃለል የሚያስችል መንገድ ሊኖረኝ ይገባል። ሁለተኛ፥ የችግሩን መኖር ማወቅ አለብኝ። ሦስተኛ፥ ያለኝን ለማካፈል በቂ ፍቅር ሊኖረኝ ይገባል።

ለመርዳት ዓቅሙ የማይፈቅድለት ወይም የወንድሙን ችግር የማያውቅ አማኝ አልተኮነነም። የተኮነነው በድሀ ወንድሙ ላይ ልቡን የሚያደነድን አማኝ ነው። ክርስቲያኖች በሥራ ሊተጉ ይገባቸዋል፤ ምክንያቱም የተቸገረውን ለመርዳት እንዲችሉ ነው (ኤፌ. 4፡28)።

በዚህ አያሌ ማኅበራዊ ድርጅቶች ባሉበት ዘመን፥ ለክርስቲያኖች ግዴታዎቻቸውን መዘንጋቱ ቀላል ነው። «እንግዲያስ ጊዜ ካገኘን ዘንድ ለሰው ሁሉ ይልቁንም ለሃይማኖት ቤተ ሰዎች መልካም እናድርግ» (ገላ. 6፡10)።

ይህ «መልካም ማድረግ» በገንዘብ ወይም በቁሳቁስ ደረጃ ብቻ የሚገለጽ መሆን የለበትም። የግል አገልግሎትንና ራስን ለሌሎች መስጠትን ሊያካትት ይገባል። በአብያተ ክርስቲያናታችን ፍቅርን ያጡና ለጓደኝነት እጆቻቸውን የሚዘረጉ ሰዎች ሞልተዋል።

በምስክርነት ስብሰባ ላይ አንዲት ወጣት የልጆች እናት ለግል የጽሞና ተግባር ምንም ጊዜ እንዳልነበራት ሳትደብቅ ተናግራ ነበር።

አያሌ ትናንሽ ልጆች ስለነበሩአትና ለእነዚህም ልጆች እንክብካቤ ማድረግ ስለነበረባት፥ ሰዓቶቹ በጥድፊያ ያልፉባት ነበር።

በሌላ ቀን ሁለት የቤተ ክርስቲያን ሴቶች ከቤትዋ በር ላይ ሲታዩ ምን ያህል እንደተደነቀች ልትገምት ትችላለህ።

«እኛ የመጣነው ልንረዳሽ ነው። አንቺ ወደ መኝታ ክፍልሽ ግቢና የጽሞና ጊዜሽን ጀምሪ» አሉአት። የዚህ ዓይነቱ እገዛ ለተከታታይ ጊዜያት ከቀጠለ በኋላ ወጣቷ እናት የራሷን የጽሞና ተግባር ልታከናውን በመቻሏ ዕለታዊ ተግባሯን በሚገባ ልትወጣ ችላለች።

የእግዚአብሔርን ፍቅር አግኝተን በልባችን ለመደሰት ከፈለግን፥ እስከ መሥዋዕትነትም ድረስ ቢሆን ሌሎችን መውደድ አለብን። ለወንድም ችግር ግድየለሽ መሆን ማለት ይበልጥ ከሚያስፈልገን ነገር ማለትም በልባችን ሊኖር ከሚገባው የእግዚአብሔር ፍቅር ራሳችንን ማቀብ ማለት ነው። ጥያቄውም የማፍቀር ወይም የመሞት ጉዳይ ይሆናል!

4. የክርስትና ፍቅር (1ኛ ዮሐ. 3፡18–24)

እውነተኛ የክርስትና ፍቅር ማለት በተግባርና በእውነት መውደድ ነው። የተግባር ተቃራኒ ንግግር ሲሆን፥ የእውነት ተቃራኒ ደግሞ አንደበት ነው። በንግግር ብቻ የሆነን ፍቅር እንዲህ አስቀምጦታል። «ለምሳሌ የሚለብሱትና የሚመገቡት የሌላቸው ወንድሞችና እህቶች ቢኖሩ እናንተ ለኑሮአቸው የሚያስፈልጋቸውን ነገር ሳትሰጡአቸው ‹በሰላም ሂዱ! ይሙቃችሁ! ጥገቡ!› ብትሉአቸው ምን ይጠቅማቸዋል?» (ያዕ. 2፡15–16 – ከ1980 ዓ.ም. እትም)

«በቃል» መውደድ ማለት ስለሚያስፈልገው ነገር ከማውራት አያልፍም። «በተግባር» መውደድ ግን የሚያስፈልገውን ለመስጠት መጣርን ይጨምራል። ስለ ወንድማችን ችግር ብንወያይ አልፎም ብንጸልይ ድርሻችንን ተወጣን ማለት አይደለም። እውነተኛው ፍቅር ከንግግርም ያልፋል። የመሥዋዕትነት ሥራንም ይጠይቃል።

«በእውነት መውደድ» ማለት አንድን ሰው ከአንደበት ብቻ ሳይሆን በሚገባ ከልብ መውደድ ማለት ነው። ስለሆነም፥ ሰዎች በእውነተኛ ፍቅር ሲሳቡ፥ «አርተፊሻል» ባሕርይ ግን ይገፈትራቸዋል። ኃጢአተኞች ወደ ኢየሱስ ከመጡባቸው ምክንያቶች አንዱ ከእውነተኛ ልብ እንደሚወዳቸው እርግጠኞች መሆናቸው ነበር።

«ግን ለአማኝ የዚህ ዓይነቱን ፍቅር መከተል ከፍተኛ ዋጋ *አይጠይቀውም?»*

አዎን፥ ይጠይቃል። ኢየሱስ ክርስቶስ ሕይወቱን ከፍሎአል። ይሁንና፥ የዚህ ፍቅር ውጤቶች ሆነው የሚመጡልህ ግሩም ጠቀሜታዎች ከምትከፍለው መሥዋዕትነት የላቀ ካሳ ያተርፉልሃል። እንደ እውነቱ ከሆነ አንተ ሌሎችን የምትወደው በምላሹ አንድ ነገር ለማግኘት አይደለም፤ ዳሩ ግን «ስጡ ይሰጣችሁማል» (ሉቃ. 6፡38) የሚለው የመጽሐፍ ቅዱስ መመሪያ ለፍቅርም ሆነ ለገንዘብ ይሠራል።

ዮሐንስ በክርስትና ፍቅር ለሚኖር አማኝ የሚመጡለትን ሦስት መልካም በረከቶች ይጠቅሳል፡-

1. ዋስትና (1ኛ ዮሐ. 3፡19-20)።

አንድ አማኝ ከሌሎች ጋር ያለው ግንኙነት ከእግዚአብሔር ጋር ላለው ግንኙነት ተጽዕኖ ያደርጋል። ከወንድሙ ጋር ያልተስማማ ሰው መሥዋዕቱን በመሠዊያው ላይ ከማቅረቡ በፊት ጉዳዩን ማስተካከል አለበት (ማቴ. 5፡23-24ን ተመልከት)። ፍቅርን የሚከተል ክርስቲያን ለእግዚአብሔር እውነት ባለው ግንዛቤ በማደግ፥ በእግዚአብሔር ፊት ልቡን በመተማመን (ድፍረት) ሞልቶ የደስታ ሕይወት ይመራል።

«የሚኮንነው ልብ» የአማኙን ሰላም የሚነጥቀው ነው። ይህም «የሚወቅስ ሕሊና» በሚለው ሐረግ ሊገለጽ ይችላል። አንዳንድ ጊዜ ልባችን በስሕተት ይከሰሰናል፤ ይህም «የሰው ልብ ከሁሉ ይልቅ ተንኮለኛ እጅግም ክፉ ነው፤ ማንስ ያውቀዋል?» እንደተባለው ነው (ኤር. 17፡9)። ለዚህ ጥያቄ የሚኖረን መልስ «*እግዚአብሔር* ልብን ያውቃል!» የሚል ነው። ራሳቸውን በውሸት የከሰሱ ወይም ከሚገባው በላይ በራሳቸው ላይ የጨከኑ /የከበዱ/ ክርስቲያኖች አሉ፤ እግዚአብሔር ግን ከቶውንም የዚህ ዓይነት ስሕተት አይፈጽምም። በፍቅር የሚኖር ክርስቲያን ለእግዚአብሔር የተከፈተ ልብ ስላለው እግዚአብሔር በስሕተት እንደማይፈርድ ያውቃል። «እግዚአብሔር ፍቅር *ነው*።»

ምናልባትም ዮሐንስ ለዚህ ጠቃሚ መመሪያ ማብራሪያ የሚሆኑ ሁለት ገጠመኞችን ከኢየሱስ የምድር ላይ አገልግሎት ሊያስታውስ ይችል ነበር። ኢየሱስ ቢታንያን በጎበኘ ጊዜ በማርታና በማርያም ቤት ነበር ያረፈው (ሉቃ. 10፡38-42)። ማርታ ምግብ ለማዘጋጀት ደፋ ቀና ስትል፥ ማርያም ግን ከእግሩ ሥር ተቀምጣ ትምህርቱን ታዳምጥ ነበር። በዚህም ጊዜ ማርታ ማርያምንና ኢየሱስን ብትወቅሳቸውም፥ ኢየሱስ ግን የማርያምን ልብ ያውቅ ስለነበረ ተከራከረላት።

ሐዋርያው ጴጥሮስ ጌታውን ከካደ በኋላ አምርሮ ሲያነባ፥ ስለ ኃጢአቱ በጸጸትና በንስሐ እንደተሞላ ጥርጥር የለውም። ጌታ ግን

ጴጥሮስ ንስሐ እንደገባ ያውቅ ነበርና፥ ከትንሣኤው በኋላ ለተጣዳፊው ዓሣ አጥማጅ የይቅርታ ዋስትና የሚሰጥ ልዩ መልእክት ላከለት (ማር. 16፡7)። ምናልባትም የጴጥሮስ ልብ ጌታን ሦስት ጊዜ እንደካደ ስለሚያውቅ ኮንኖት ይሆናል፤ ይሁንና፥ እግዚአብሔር ከልቡ በላይ ነበር። ስለሆነም፥ ኢየሱስ ሁሉንም ነገር እያወቀ የሚያስፈልገውን ዋስትና ሰጠው።

ዲያብሎስ እንዳይከስህና ድፍረትህን እንዳይቀማህ ተጠንቀቅ (ራእይ 12፡10)። አንድ ጊዜ ኃጢአትህን ተናዝዘህ ይቅርታ ካገኘህ በኋላ ይከስህ ዘንድ ዕድል አትስጠው። የጴጥሮስ ክርስቶስን የመካድ ኃጢአት ይቅር ስለተባለለትና ስለተዘነጋ፥ አይሁዶችን ሊጋፈጥና «እናንተ ግን ቅዱሱን ጻድቁንም ካዳችሁ!» ብሎ ለመናገር ችሎአል (የሐዋ. 3፡14)።

ማንኛውም ክርስቲያን ኃጢአትን በዋዛ ሊመለከት አይገባም፤ ዳሩ ግን የትኛውም ክርስቲያን ከእግዚአብሔር በላይ በራሱ ላይ ሊጠጥር አይገባም። አንዳንድ ሰዎች የተጋዘዘ የራስ-ምርመራና ራስን የመኮነን ዘመቻ ያካሂዳሉ፤ ይህም መንፈሳዊነት አይደለም። ለወንድሞች እውነተኛ ፍቅር ካለህ፥ ልብህ በእግዚአብሔር ፊት ቀጥተኛ ሆኖአል፤ ይህም በልብህ ውስጥ ተመሣሣይ የልግድ ኃጢአት ቢኖር ኑሮ መንፈስ ቅዱስ ፍቅሩን በሕይወትህ አይገልጽም ነበር። ይህም በመሆኑ፥ መንፈስ ቅዱስን ስታሳዝን የእግዚአብሔር ፍቅር እንዳይቀርብህ ታደርገዋለህ (ኤፌ. 4፡30-5፡2)።

2. የጸሎት መልስ (1ኛ ዮሐ. 3፡21-22)።

ለወንድሞች የሚኖርህ ፍቅር ከእግዚአብሔር ጋር ላለህ ግንኙነት አስተማማኝ *መሠረት* ሊጥል፥ ይህም በበኩሉ ለምትፈልገው ነገር እግዚአብሔርን የመጠየቅ ድፍረት ይሰጥሃል። እንዲያም ሆኖ ወንድሞችን በመውደድ ለጸሎትህ መልስ ታገኛለህ ማለት አይደለም። ይልቁንም፥ ለወንድሞች የሚኖርህ ፍቅር እግዚአብሔር ጸሎትህን ሊመልስ በሚችልበት የፈቃዱ አቅጣጫ እንዳለህ ያረጋግጣል። «ትእዛዙን የምንጠብቅና በፊቱ ደስ የሚያሰኘውን የምናደርግ ስለሆንን የምንለምነውን ሁሉ ከእርሱ እናገኛለን» (ቁ. 22)። ፍቅር የእግዚአብሔር ሕግ ፍጻሜ ስለሆነ (ሮሜ 13፡8-10)፥ ወንድሞችን ስትወድ ትእዛዛቱን ስለምትጠብቅ፥ እርሱም ጥያቄዎችህን ለመመለስ ይችላል።

አማኝ ከወንድሞች ጋር የሚኖረው ግንኙነት ከጸሎት ሕይወቱ ሊገነጠል አይችልም። ለምሳሌ፥ ባሎችና ሚስቶች የእግዚአብሔርን ቃል የማይታዘዙ ከሆነ ጸሎታቸው ይከለከላል(1ኛ ጴጥ. 3፡7)።

አንድ ወንጌላዊ ስለ ክርስቲያን ቤተሰብ ስብከት አቅርቦ ነበርና፥ ስብስባው ሲያበቃ አንድ አባት ወደ ወንጌላዊው መጡ። «ለዓመታት ስለ ዓመፀኛው ልጄ እጸልይ ነበር፤ ይሁንና፥ እግዚአብሔር ጸሎቴን አልመለሰልኝም» ሲሉ አማረሩ።

ወንጌላዊውም፥ «በልቤስ በደልን አይቼ ብሆን ጌታ አይሰማኝም ነበር» የሚለውን የመዝሙር (66)፡18 ጥቅስ አነበበላቸው።

ከዚያም፥ «ለራስዎና ለእግዚአብሔር እውነተኛ ሁኑ፤ በእርስዎና በሌላ ክርስቲያን መካከል ሊስተካከል የሚገባው ነገር አለ?» ሲል ጠየቃቸው።

እኚህ አባት ጥቂት ካንገራገሩ በኋላ፥ «አዎ፥ መች ነገር ይጠፋል? በዚህ ቤተ ክርስቲያን አንድ ሰው ላይ ቂም ይዤአለሁ» አሉት።

«እንግዲያው ይሂዱና ጉዳዩን ያስተካክሉ» ሲል መከራቸው፤ ሰውዬውም ካስቀየማቸው ወንድም ጋር ይቅር ተባብለው ሊጸልዩ ቻሉ። አባትም ከሰውዬው ጋር የነበራቸውን ጉዳይ ከመጨረሳቸው በፊት ዓመፀኛው ልጃቸው ወደ ጌታ ሲመለስ ተመለከቱ።

በመሠረቱ፥ እነዚህ ጥቅሶች ለጸሎት መልስ የሚያስፈልጉትን ቅድመ ሁኔታዎች በሙሉ ባያስቀምጡልንም *የታዛዥነትን* አስፈላጊነት ያነሳሉ። ለጸሎት መመለስ አንዱ ታላቅ ምሥጢር ታዛዥነት ሲሆን የታዛዥነት ምሥጢር ደግሞ ፍቅር ነው። «ብትወዱኝ ትእዛዜን ጠብቁ» (ዮሐ. 14፡15)። «በእኔ ብትኖሩ ቃሎቼም በእናንተ ቢኖሩ የምትወዱትን ሁሉ ለምኑ ይሆንላችሁማል። ትእዛዜን ብትጠብቁ በፍቅሬ ትኖራላችሁ» (ዮሐ. 15፡7፥ 10)።

በመሠረቱ፥ የእግዚአብሔርን ትእዛዛት በፍቅር መንፈስ ሳይሆን በፍርሃት ወይም በባርነት መንፈስ መጠበቅ ይቻላል። በጠፋው ልጅ ታሪክ ውስጥ የተመለከተው የታላቁ ልጅ ኃጢአት ይህ ነበር (ሉቃ. 15፡24–32)። አንድ አማኝ የአብን ትእዛዛት የሚጠብቀው ይህንኑ ማድረግ ስለሚያስደስተው ሊሆን ይገባል። እግዚአብሔርን ለማስደሰት የሚኖር ክርስቲያን እግዚአብሔር ልጁን የሚያስደስትበትን መንገድ እንደሚያገኝ ይገነዘባልና። «በእግዚአብሔር ደስ ይበልህ፥ የልብህን መሻት ይሰጥሃል» [መዝ. (37)፡4]። *ደስታችን* በእግዚአብሔር ፍቅር ላይ የተመሠረተ ሲሆን፥ *መሻታችንም* እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ይሆናል።

3. መኖር (1ኛ ዮሐ. 3፡23-24)።

አንድ ጸሐፊ ኢየሱስን ታላቂቱ ትእዛዝ የትኛዪቱ እንደሆነች እንዲነግረው በጠየቀ ጊዜ፥ «እግዚአብሔር አምላክህን ውደድ» ሲል መልሶለታል። ቀጥሎም ሁለተኛዪቱን ትእዛዝ አከለለት፤ «ባልንጀራህን እንደ ራስህ ውደድ» (ማቴ. 23፡34-40)። በተጨማሪም፥ ሰውንና እግዚአብሔርን የምታካትት *አንዲት ትእዛዝ* ሰጥታል፤ «በልጁ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም እናምን ዘንድ፥ ትእዛዝንም እንደ ሰጠን እርስ በርሳችን እንዋደድ ዘንድ» (1ኛ ዮሐ. 3፡23)። በእግዚአብሔር ማመንና ሰዎችን መውደድ የክርስቲያንን ግዴታዎች ያጠቃልላሉ። ክርስትና «በፍቅር የሚሠራ እምነት» ነው። (ገላ. 5፡6)።

ለእግዚአብሔር የሚኖረን እምነትና ለሰው የሚኖረን ፍቅር የአንድ ሳንቲም ሁለት ገጽታዎች ናቸው። ይሁንና፥ በእምነት ማለትም በትክክለኛ አስተምህሮ ላይ እያተኮሩ ፍቅርን ችላ ማለት ቀላል ነው። በሌላ በኩል፥ ዶክትሪን አስፈላጊ እንዳልሆነና ዋናው ኃላፊነታችን መዋደድ እንደሆነ የሚናገሩ ሰዎች አሉ። *ዶክትሪንና ፍቅር ሁለቱም አሰፈላጊዎች ናቸው።* አንድ ሰው በእምነት ሲጸድቅ፥ የእግዚአብሔር ፍቅር በልቡ ውስጥ እንደሚፈስ ማወቅ አለበት (ሮሜ 5፡1-5)።

በእግዚአብሔር ላይ ድፍረት እንዲኖረውና የጸሎት መልስ እንዲሰጠው ለሚፈልግ አማኝ «በክርስቶስ መኖር» ዋንኛው ነገር ነው። ኢየሱስ በሰገነቱ ላይ ለደቀ መዛሙርቱ ባቀረበው መልእክት ስለ «መኖር» አብራርቶላቸዋል (ዮሐ. 15፡1-14)። በዚህም መልእክቱ ተከታዮቹን ከወይን ቅርንጫፎች ጋር አወዳድሮአል። ቅርንጫፍ የጉልበቱ ምንጭ የሆነውን ምግብና ውኃ ከወይኑ የሚስብ ከሆነ ፍሬ ያፈራል። ዳሩ ግን ራሱን ከወይኑ ከነነጠለ ጠውልጎ ይደርቃል።

በዚህ ስፍራ ኢየሱስ የተናገረው ስለ ፍሬ ማፍራት እንጂ ስለ ደኅንነት አይደለም። አንድ ኃጢአተኛ በክርስቶስ በሚያምንበት ወቅት ወዲያው ከክርስቶስ ጋር ዮምረት ይፈጥራል፤ ይሁንና፥ *በአንድነቱ* መኖር የማያቋርጥ ኃላፊነቱ ነው። መኖር ቃሉን በመታዘዛችንና በንጽሕና በመኖራችን ላይ ይመሠረታል (ቁ. 3፡10)።

አስቀድመን እንደተመለከትነው፥ አንድ አማኝ በፍቅር በሚመላለስበት ጊዜ እግዚአብሔርን ለመታዘዝ ቀና ስለሚሆንለት ከእግዚአብሔር ጋር የቀረበ አንድነት ይኖረዋል። «የሚወደኝ ቢኖር ቃሌን ይጠብቃል፤ አባቴም ይወደዋል ወደ እርሱም እንመጣለን በእርሱም ዘንድ መኖሪያ እናደርጋለን» (ዮሐ. 14፡23)።

በ1ኛ ዮሐንስ ውስጥ መንፈስ ቅዱስ ለመጀመሪያ ጊዜ በስም የተጠቀሰው በ3፡24 ላይ ነው። ዮሐንስ ቀደም ሲል በ2፡20 ከቅዱሱ ጋር አስተዋውቆናል፤ በዚህም ስፍራ አጽንኦት ያደረገው በመንፈስ ቅዱስ ቅባትና በማስተማር አገልግሎት ላይ ነው። (ይህም ከዮሐንስ 14፡26 እና 16፡13–14 አሳብ ጋር አብሮ ይሄዳል።) በተጨማሪም መንፈስ ቅዱስ የሚኖር መንፈስ ነው። (1ኛ ዮሐ. 3፡24፤ 4፡13)። አንድ አማኝ እግዚአብሔርን ሲታዘዝና ወንድሞችን ሲወድ፥ በውስጡ የሚኖረው መንፈስ ቅዱስ ሰላምንና ድፍረትን ይሰጠዋል። ምንም በውስጡ ለዘላለም ቢኖርም እንኳ (ዮሐ. 14፡16)፥ መንፈስ ቅዱስ በሚያዝንበት ጊዜ በረከቶቹን ያቅባል።

እንዲሁም፥ መንፈስ ቅዱስ እውነተኛ የእግዚአብሔር ልጆች ለሆኑት *ምስክርነት የሚሰጥ ወይም የሚያረጋግጥ* መንፈስ ነው (1ኛ ዮሐ. 4፡1–6)። አማኝ በክርስቶስ የሚኖር ከሆነ፥ መንፈስ ቅዱስ ምሪት በመስጠት ወደ ጥፋት ከሚወስደው የውሸት መንፈስ ያስጠነቅቀዋል።

ከዚህም በላይ መንፈስ ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ማንነትና አገልግሎት *ይመሰክራል* (1ኛ ዮሐ. 5፡6–8)። ይህ የመንፈስ ቅዱስ ምስክርነት በሮሜ 8፡14–16 ተጠቅሶአል።

አብ፥ ወልድ፥ መንፈስ ቅዱስ እያንዳንዱ አማኙ የፍቅር ሕይወት ውስጥ ተካትቶአል። እግዚአብሔር አብ እርስ በርሳችን እንድንዋደድ ሲያዘን እግዚአብሔር ወልድ ሕይወቱን በመስቀል ላይ ስለ እኛ ሰጥቶአል፤ እንዲሁም እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ የሚያስፈልገንን ፍቅር ለመስጠት በውስጣችን ይኖራል (ሮሜ 5፡5)። በፍቅር መኖር ማለት በእግዚአብሔር መኖር ሲሆን፥ በእግዚአብሔር መኖርም በፍቅር መኖር ነው። የክርስትና ፍቅር ስንፈልግ ብቻ «የምንፈጥረው» ሳይሆን፥ በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት በልባችን የፈሰሰ ነው፤ ይህም በክርስቶስ ስንኖር የማያቋርጥ የሕይወት ልምምዳችን ይሆናል።

አንድ ሰው ሊኖርባቸው የሚችላቸው አራት ደረጃዎች አሉ። በመሆኑም፥ እጅግ ዝቅተኛውን የሰይጣንን ደረጃ ሊመርጥና ግድያን ሊፈጽም ይችላል። የነፍሰ–ገዳዮችም «ሁሉ ዕድላቸው በዲንና በእሳት በሚቃጠል ባሕር ነው» (ራእይ 21፡8)።

ወይም አንድ ሰው ቀጣዩን የጥላቻ ደረጃ ሊመርጥ ይችላል። ይሁንና፥ በእግዚአብሔር ዓይኖች ፊት ጥላቻም እንደ ነፍስ ግድያ ነው። በጥላቻ የሚኖር ሰው ሌላውን ሳይሆን ቀስ በቀስ ራሱን ገዝግዞ ይገድላል! የሥነ–ልቡና ጠበብት ክፋትና ጥላቻ ጠቅላላዎቹን አካላዊና ስሜታዊ ቀውሶች እንደሚያስከትሉ በመግለጽ ያስጠነቅቁናል።

እንዲያውም አንድ የሙያው ጠቢብ የመጽሐፉን ርእስ «*አፍቅር ወይም ጥፋ!*» ሲል ሰይሞአል።

እነዚህ የመጀመሪያዎቹ ሁለቱ ጭራሽ ክርስቲያን የማይፈጽማቸው ድርጊቶች በመሆናቸው፥ ሦስተኛው የግድ የለሽነት ደረጃ ከእነርሱ ይሻላል። በልቡ የማያቋርጥ ጥላቻ ያለበት ወይም የመግደል ሱስ ያለበት ሰው ከቶውንም ከእግዚአብሔር እንዳልተወለደ ያረጋግጣል። ይሁንና ክርስቲያን ሆኖ ለሌሎች ችግር ጆሮ ዳባ ልበስ ማለት ይቻላል።

ሰውን የሚገድል ሰው እንደ ቃየን ሁሉ *የሰይጣን ንብረት ነው*። ሌላውን የሚጠላው ደግሞ በሰይጣን ቁጥጥር *ሥር* የሚማቅቅ *የዓለም ንብረት ነው* (1ኛ ዮሐ. 3፡13)። ይሁንና፥ ግድ የለሽ የሆነው ክርስቲያን የሰይጣንን ዓላማዎች ለሚያገለግለው *ሥጋ* ይኖራል።

ልንኖርበት የሚገባን ብቸኛው አስደሳችና ቅዱስ መንገድ እጅግ ከፍተኛው የክርስትና ፍቅር ደረጃ ነው። ይህ የደስታና የነጻነት ጸሎት መልስ የሚያገኝበት ሕይወት ነው። ይህ ከሕይወት ችግሮች ባሻገር ድፍረትንና ብርታትን የሚሰጥ ሕይወት ነው።

የኒውዮርኩ ዶክተር ሪኔ ስፒዝ ፍቅርና ቸልተኝነት በልጆች ላይ የሚያስከትሉትን ተጽዕኖ ለማወቅ ጥናት አድርገው ነበር። የጥናት ውጤታቸው እንደሚያስረዳው፥ ችላ ተብለው የተተዉና ያልተወደዱ ልጆች ዕድገታቸው ዘገምተኛ ሲሆን አንዳንዶቹም ሞተዋል። ይህም በአካላዊ ገጽታውም ቢሆን ፍቅር ዋንኛው የዕድገትና የሕይወት ዋስትና እንደሆነ ያስረዳል።

በመንፈሳዊ በኩል ደግሞ ከዚህ የጠለቀ ነው።

እንዲያውም፥ ጉዳዩ የማፍቀር ወይም የመሞት ምርጫ ነው!

የጠለቀ ፍቅር

1ኛ ዮሐንስ 4፡7-16

የፍቅርን ጉዳይ ለሦስተኛ ጊዜ ማንሣታችን ነው።

እንዲህ ሲባል ግን ዮሐንስ አሳቡ ስለተሟጠጠበት አስቀድሞ የጻፈውን እየደጋገመ ነው ማለት አይደለም። ይልቁንም፥ ዮሐንስን በእስትንፋስ-መለኮት ያንቀሳቀሰው መንፈስ ቅዱስ ርእሰ-ጉዳዩን ወደ ጠለቀ ደረጃ በመውሰድ ዳግም እየገለጸው ነው ማለት ነው።

መጀመሪያ፥ ለወንድሞች የሚኖር ፍቅር *ከእግዚአብሔር ጋር* *የሚኖር* ኅብረት ማረጋገጫ ሆኖ ቀርቧል (2፡7-11)፤ ከዚያም *የልጅነት* ማረጋገጫ ሆኖ ቀርቧል (3፡10-14)። በቀደመው ምንባብ ለወንድሞች የሚኖር ፍቅር የጨለማ ወይም የብርሃን ጉዳይ ነበር፤ ቀጥሎ ደግሞ የሕይወትና የሞት ጉዳይ ሆኖ ተገልጾአል።

በ4፡7-16 ግን ወደ ጉዳዩ ጥልቅ ክፍል እንደርሳለን። በዚህ ስፍራ ፍቅር እውነተኛ የሆነው ሕይወት አስፈላጊ አካል የሆነበትን *ምክንያት* እንረዳለን። «እግዚአብሔር ፍቅር ነው» ስለሚል ፍቅር የኅብረታችንና የልጅነታችን ትክክለኛ *መመዘኛ* ነው። ፍቅር የእግዚአብሔር ዓይነተኛ ህላዌና ባሕርይ አካል ነው። በመሆኑም፥ በክርስቶስ በማመን ከእግዚአብሔር ጋር ወደ አለው አንድነት ከመጣን፥ ባሕርዩን እንናገራለን። ባሕርዩ ደግሞ ፍቅር ስለሆነ፥ ፍቅር የመንፈሳዊ ሕይወታችን እውነተኛነት መፈተኛ ሆኖ ያገለግላል።

አንድ መርከበኛ የሚሄድበትን አቅጣጫ ለመወሰን የሚታገዘው በአቅጣጫ ጠቋሚ (ኮምፓስ) ነው። *ለምን* ኮምፓስን መጠቀም አስፈለገው? ምክንያቱም ኮምፓስ አቅጣጫ ስለሚያሳየው ነው። ኮምፓስ ወደ ሰሜን የሚያመለክተው *ለምንድን ነው?* ይህ የሆነው ኮምፓስ የምድሪቱ ላይኛው ጫፍ አካል ለሆነው የስበት አካባቢ (ማግኔቲክ ፊልድ) ምላሽ እንዲሰጥ ሆኖ ስለ ተሠራ ነው። በመሆኑም፥ ኮምፓስ ለምድር ባሕርይ ምላሽ ይሰጣል ማለት ነው።

የክርስትና ፍቅርም እንዲሁ ነው። የእግዚአብሔር ባሕርይ ፍቅር ነው። ስለሆነም፥ እግዚአብሔርን የሚያውቅና ከእግዚአብሔር የተወለደ ሰው ለእግዚአብሔር ባሕርይ ምላሽ ይሰጣል። ኮምፓስ በባሕርዩ ወደ ሰሜን እንደሚያመለክት ሁሉ፥ አማኝም በባሕርዩ ፍቅርን ይፈጽማል፤ ምክንያቱም ፍቅር የእግዚአብሔር ባሕርይ ነውና። ይህ ፍቅር በግድ የሚሰጥ ሳይሆን፥ ተፈጥሮአዊ ምላሽ ነው። አንድ አማኝ ለሌሎች

ወንድሞች የሚኖረው ፍቅር የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑንና ኅብረትም እንዳለው ያረጋግጣል።

ዮሐንስ በዚህ ክፍል እርስ በርሳችን እንድንዋደድ ሦስት ጊዜያት ደጋግሞ ያበረታታናል (ቁ. 7፡11፥12)። እነዚህንም ምክሮች የሚያጠናክርልን ስለ እግዚአብሔር ሦስት መሠረታዊ እውነቶች በመግለጽ ነው።

1. እግዚአብሔር ምን እንደሆነ፤ «እግዚአብሔር ፍቅር ነው» (1ኛ ዮሐ. 4፡7–8)

በዮሐንስ ጽሑፎች ውስጥ ስለ እግዚአብሔር ባሕርይ ከሚናገሩ አገላለጾች ይህ ሦስተኛው ነው፤ «እግዚአብሔር መንፈስ ነው» (1ኛ ዮሐ. 4፡24)፤ «እግዚአብሔር ብርሃን ነው» (1ኛ ዮሐ. 1፡5)፤ እና «እግዚአብሔር ፍቅር ነው»። ከእነዚህ መካከል የትኛውም አገላለጽ የእግዚአብሔር *ሙሉ* መገለጥ ስላልሆነ መከፋፈሉ ትክክል አይደለም።

እግዚአብሔር በራሱ መንፈስ ነው፤ እርሱ *ሥጋና* ደም አይደለም። በእርግጥ ኢየሱስ ክርስቶስ በሰማይ የከበረ አካል አለው፤ እኛም ደግሞ አንድ ቀን የእርሱን የሚመስል አካል እንለብሳለን፤ በመሆኑም፥እግዚአብሔር መንፈስ ስለሆነ፥ እርሱ እንደ ፍጥረታቱ በጊዜና በቦታ የተገደበ አይደለም።

እግዚአብሔር ብርሃን ነው። ይህ ቅዱስ ባሕርዩን *ያመለክታል*። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ብርሃን የቅድስና ምልክት ሲሆን ጨለማ የኃጢአት ምልክት ነው (1፡5–10፤ ዮሐ. 3፡18–21)። እግዚአብሔር ቅዱስ ስለሆነ ኃጢአት ሊያደርግ አይችልም። እኛም በእርሱ ቤተሰብ ውስጥ ስለተወለድን፥ ቅዱስ ባሕርዩን ተቀብለናል (2ኛ ጴጥ. 1፡4፤ 1ኛ ጴጥ. 1፡14–16)።

እግዚአብሔር ፍቅር ነው። ይህ ማለት ግን «ፍቅር እግዚአብሔር ነው» ማለት *አይደለም*። ስለዚህም፥ ሁለት ሰዎች እርስ በርሳቸው ይዋደዱ ማለት ፍቅራቸው የግድ ቅዱስ ነው ማለት አይደለም። ስለሆነም፥ «ፍቅር እግዚአብሔርን አይገልጸውም፤ እግዚአብሔር ግን ፍቅርን ይገልጸዋል» መባሉ ትክክል ነው። እግዚአብሔር ፍቅር ነው፤ ብርሃንም ነው፤ ይህም በመሆኑ ፍቅሩ ቅዱስ ፍቅር ከመሆኑም በላይ፥ ቅድስናውም በፍቅር ተገልጾአል። እግዚአብሔር *የሚያደርገው* ነገር ሁሉ የእግዚአብሔርን *ማንነት* ይገልጻል። ፍርዶቹም እንኳ የሚከናወኑት በፍቅርና በምሕረት ነው (ሰቆቃ. 3፡22–23)።

በዘመናዊው ማኅበረሰብ ዘንድ በአብዛኛው «ፍቅር» ተብሎ የሚጠራው ነገር ቅዱስና መንፈሳዊ ከሆነ የእግዚአብሔር ፍቅር ጋር

በምንም አይመሳሰልም ወይም አይገናኝም። ይህም ሆኖ፥ በአሜሪካ «እግዚአብሔር ፍቅር ነው!» የሚለው ዓርማ ብዙ ፌስቲቫሎች በሚከናወኑባቸው ስፍራዎች ተሰቅሎ ይታያል፤ ይህም በተለይ ወጣቶች የልባቸውን በሚሠሩባቸው ስፍራዎች ሳይቀር የተቀመጠ ነው፤ «ፍቅር» ተብሎ በመጠራቱ አጉራዘለልነት ክብር ያገኝ ይመስል።

የክርስትና ፍቅር የተለየ ዓይነት ፍቅር ነው። 1ኛ ዮሐንስ 4፡10 «እውነተኛ ፍቅር የታየው በዚህ መንገድ ነው» ተብሎ ሊተረጎም ይችላል። የውሸትም ፍቅር አለ፤ እግዚአብሔር የዚህ ዓይነቱን ፍቅር ይጠላዋል። እግዚአብሔር መንፈስ ስለሆነና እግዚአብሔር ብርሃን ስለሆነ፥ ከእግዚአብሔር ዓይነተኛ ባሕርይ የበቀለ ፍቅር መንፈሳዊና ቅዱስ መሆን ለለበት። ይህም እውነተኛ ፍቅር በተሰጠን በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት ከልባችን የፈሰሰ ነው (ሮሜ 5፡5)።

ስለሆነም፥ ፍቅር የእውነተኛ ክርስቲያናዊ እምነት ተገቢ መፈተኛ ነው። እግዚአብሔር ፍቅር ስለሆነና እኛም ከእግዚአብሔር ጋር የግል ግንኙነት እንዳለን ስለተናገርን፥ በአኗኗራችን የግድ ፍቅሩን ማሳየት አለብን። የእግዚአብሔር ልጅ ከእግዚአብሔር ስለ ተወለደ፥ የእግዚአብሔርን መለኮታዊ ባሕርይ ይጋራል። እግዚአብሔርም ፍቅር ስለሆነ ክርስቲያኖች እርስ በርሳቸው ሊዋደዱ ይገባል። ይህም የማፍረሻ ምላሽ የማይገኝለት እውነተኛ ብያኔ ነው።

ከእግዚአብሔር ተወልደናል፤ ይህም ብቻ ሳይሆን እግዚአብሔርንም እናውቀዋለን። በመጽሐፍ ቅዱስ፥ ማወቅ የሚለው ቃል ከምሁራዊ ግንዛቤ ወይም መረዳት የጠለቀ ፍች አለው። ለምሳሌ፥ የባልና ሚስት የቅርብ ጥምረት የተገለጸው «ማወቅ» በሚል አንቀጽ ነው (ዘፍ. 4፡1)። በመሆኑም፥ እግዚአብሔርን ማወቅ ማለት ከእግዚአብሔር ጋር የጠለቀ ግንኙነት ማድረግ ማለት ነው፤ ሕይወቱን መጋራትና በፍቅሩ መርካት። ይህም ሐቆችን የመገንዘብ ጉዳይ ብቻ ሳይሆን፥ እውነትን መቀበልም ነው (1ኛ ዮሐ. 2፡3–5)።

«ፍቅር የሌለው እግዚአብሔርን አያውቅም» የሚለውን አሳብ በዚህ ግንዛቤ ብርሃን ልንረዳው ይገባል (4፡8)። ብዙ የማያምኑ ሰዎች ቤተሰቦቻቸውን እንደሚወዱና አንዳንዴም ለእነርሱ ሲሉ ራሳቸውን አሳልፈው እንደሚሰጡ ግልጽ ነው። ከእነዚህም ሰዎች ብዙዎቹ ስለ እግዚአብሔር የተወሰነ ምሁራዊ ወይም አእምሮአዊ እውቀት እንዳላቸው እሙን ነው። እንግዲህ የጎደላቸው ምን ይሆን? የሚጎድላቸው *ከእግዚአብሔር ጋር የግል ግንኙነት* ማድረጉ ነው። ቁጥር ስምንትን አብራርተን ስንገልጸው እንዲህ ይነበባል፦ «የዚህ ዓይነት መለኮታዊ ፍቅር የሌለው ሰው እግዚአብሔርን በግሉና

በሕይወት ልምምዱ ወደ ማወቁ ደረጃ አልደረሰም። የሚያውቀው በአእምሮው ብቻ እንጂ ከልቡ ላይ ጠብ ያለ ነገር የለውም።»

የእግዚአብሔር ምንነት የእኛንም ምንነት ይወስነዋል። «እርሱ እንዳለ እኛ ደግሞ እንዲሁ በዚህ ዓለም ነንና» (ቁ. 17)። የክርስቲያኖች እርስ በርስ መዋደድ ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት እንዳላቸውና የእግዚአብሔር ልጆች እንደሆኑ የሚያረጋግጥ ማስረጃ ነው፤ *እግዚአብሔርን* እንደሚያውቁም እንዲሁ ያረጋግጣል። ከእግዚአብሔር ጋር የሚኖራቸው ገጠመኝ ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ የሚደረግ አይደለም። ይልቁንም ዕለት በዕለት እርሱን ይበልጥ እያወቁ የመሄድ ሁኔታ ነው። ስለሆነም እውነተኛ ሥነ-መለኮት ከሕይወት ጋር የማይገናኝ ደረቅ ዶክትሪን ሳይሆን፥ ክርስቶስን እንመስል ዘንድ የሚረዳን አስደሳች የዕለት ተዕለት ልምምድ ነው።

ከፍተኛ መጠን ያለው ጨረር አመንጪ (ሬድዮአክቲቭ) ንጥረ-ነገር ከሆስፒታል ተሰርቆ ነበርና፥ የሆስፒታሉ አስተዳዳሪ ለፖሊሱ እንዲህ አሉት፡- «እባክህ ለሌባው ሞትን ተሸክሞ እንዳለ አስጠንቅቀው፤ ማንም ሰው ጨረር አመንጪዎችን ደብቆ ሊያቆይ አይችልም። ከፍተኛ ጉዳት ሊያደርስ የሚችል ነገር ነው።»

እግዚአብሔርን እንደሚያውቅና ከእርሱ ጋር ኅብረት እንዳለው የሚመሰክር ሰው በግል ደረጃ ከዚሁ ግንኙነት አኳያ ዕድገት ሊያሣይ ይገባል። በመሆኑም ክርስቲያን የእግዚአብሔርን ምንነት ሊረዳና ከዚያውም ምንነት አኳያ ራሱን ሊቀርጽ ይገባል፤ እግዚአብሔር በባሕርዩ ፍቅር ነው። ይህንን አሳብ ለማፋለስ መሞከር ማለት እግዚአብሔርን እንደማያውቁ መግለጽ ነው!

2. እግዚአብሔር ምን እንዳደረገ፤ «ልጁን ላከ» (1ኛ ዮሐ. 4፡9-11)

እግዚአብሔር ፍቅር ስለሆነ በቃላት ብቻ ሳይሆን በተግባርም ፍቅሩን መግለጽ ነበረበት። እውነተኛ ፍቅር ውስንና እንቅስቃሴ አልባ አይደለም። ስለሆነም፥ እግዚአብሔር ለሰው ልጆች ፍቅሩን በብዙ መንገዶች ገልጾአል። ፍጥረትን ሁሉ ያቀናጀው የሰዎችን ፍላጎቶች እንዲያሟሉ አድርጎ ነው። የሰው ኃጢአት ፍጥረትን ለባርነት እስካስገዛበት ጊዜ ድረስ፥ ሰው እግዚአብሔርን የሚወድበትና የሚያገለግልበት ፍጹም ቤት በምድር ላይ ነበረው።

እግዚአብሔር ከእስራኤል ሕዝብ ጋር ባደረጋቸው ግንኙነቶች ፍቅሩን ገልጾአል። «እግዚአብሔር የወደዳችሁና የመረጣችሁ ከአሕዛብ ሁሉ በቁጥር ስለበዛችሁ አይደለም፤ እናንተ ከአሕዛብ ሁሉ በቁጥር

ጥቂቶች ነበራችሁና፤ ነገር ግን እግዚአብሔር ስለወደዳችሁ… በጽኑ እጅ አወጣችሁ» (ዘዳ. 7፡7–8)።

ከሁሉም የሚልቀው የእግዚአብሔር የፍቅሩ መግለጫ የልጁ ሞት ነው። «ገና ኃጢአተኞች ሳለን ክርስቶስ ስለ እኛ ሞቶአልና እግዚአብሔር ለእኛ ያለውን የራሱን ፍቅር ያስረዳል (ሮሜ 5፡8)።

በ1ኛ ዮሐንስ 4፡9 «ተገለጠ» የሚለው ቃል «በግልጽ መታየትንና በይፋ መታወቅን» ያሳያል። ይህ ከ «መደበቅ» እና «ምሥጢር ከማድረግ» የሚቃረን ነው። በብሉይ ኪዳን እግዚአብሔር ከሥርዓታዊ ተግባራትና እንቅስቃሴዎች በስተኋላ በነበሩ ጥላዎች ተደብቆ ነበር (ዕብ. 10፡1)፤ በኢየሱስ ክርስቶስ ግን «ሕይወት ተገለጠ» (1ኛ ዮሐ. 1፡2)። ኢየሱስም፥ «እኔን ያየ አብን አየ» ብሏል (ዮሐ. 14፡9)።

ኢየሱስ ክርስቶስ የተገለጠው ለምን ነበር? «እርሱም ኃጢአትን ሊያስወግድ እንደተገለጠ ታውቃላችሁ» (1ኛ ዮሐ. 3፡5)። «ስለዚህ የዲያብሎስን ሥራ እንዲያፈርስ የእግዚአብሔር ልጅ ተገለጠ» (ቁ. 8)። ለመሆኑ ኢየሱስ ኃጢአታችንን ያስወገደበትና የዲያብሎስን ሥራ ያፈረሰበት ስፍራ የትኛው ነበር? *መስቀሉ ነበር!* እግዚአብሔር ስለ ኃጢአታችን ልጁን እንደ መሥዋዕት አድርጎ በማቅረብ ፍቅሩን የገለጸው በመስቀሉ ላይ ነበር።

በመልእክቶች ውስጥ ኢየሱስ የእግዚአብሔር አንድ (አንድያ) ልጅ ተብሎ የተጠራው በዚህ ስፍራ ብቻ ነው። ይህ ስም በዮሐንስ ወንጌል ውስጥም ተጠቅሶአል (1፡14)። ይህም «ከዓይነቱ ብቸኛና ልዩ» የሚል ፍች ይሰጣል። እግዚአብሔር ልጁን ወደ ዓለም *መላኩ* ለኢየሱስ ክርስቶስ አምላክነት አንዱ መረጃ ነው። ሕፃናት ከሌላው ስፍራ ወደ ዓለም አይላኩም፤ በዓለም ውስጥ *ይወለዳሉ* እንጂ! ኢየሱስ እንደ ፍጹም ሰው በዚህች ዓለም ቢወለድም፥ እንደ ዘላለማዊ ልጅ ግን ወደ ዓለም ተልኮአል።

ይህም ሆኖ፥ ክርስቶስ ወደ ዓለም እንዲላክና በመስቀል ላይ እንዲሞት ያደረገው ሰው ለእግዚአብሔር ያለው ፍቅር አይደለም። ይልቁንም እግዚአብሔር ለሰው ካለው ፍቅር የተነሣ ነው። ይህ ዓለም ለእግዚአብሔር ፍቅር የለውም።

ለክርስቶስ የመስቀል ላይ ሞት ሁለት ዓላማዎች ተሰጥተዋል፤ በእርሱ በኩል በሕይወት እንኖር ዘንድ (1ኛ ዮሐ. 4፡9) እና ስለ ኃጢአታችን ማስተሰሪያ ይሆን ዘንድ (ቁ. 10)። ሞቱ የታቀደ ጉዳይ እንጂ በአጋጣሚ የተከሰተ ነገር አይደለም። የሞተውም እንደ ብርቱ ድል ነሺ እንጂ እንደ ደካማ ሰማዕት አይደለም።

ኢየሱስ ክርስቶስ የሞተው «በእርሱ በኩል» (ቁ. 9)፥ «ለእርሱ» (2ኛ ቆሮ. 5፡15) እና «ከእርሱ ጋር» (1ኛ ተሰ. 5፡9–10) በሕይወት እንኖር ዘንድ ነው። ኃጢአተኛ «በበደሉና በኃጢአቱ» ምክንያት የሞተ በመሆኑ፥ በብርቱ የሚያስፈልገው ሕይወት ነው (ኤፌ. 2፡1)። እኛ በሕይወት እንኖር ዘንድ ክርስቶስ ለመሞት መገደዱ አደናጋሪ ነገር ነው! ይሁንና፥ የሞቱን ምሥጢር ልንረዳ ባንችልም አንድ ነገር እናውቃለን። እርሱ የሞተው ስለ እኛ ነው (ገላ. 2፡20)።

የክርስቶስ ሞት «ማስተሰሪያ» ተብሎ ተገልጾአል። ዮሐንስ ይህንኑ ቃል ቀደም ብሎ ስለ ተጠቀመ፥ በዝርዝር ማጥናቱ አስፈላጊ አይሆንም (1ኛ ዮሐ. 2፡2)። ማስተሰረይ እግዚአብሔርን ለማስደሰት ወይም ቁጣውን ለማርገብ አንድ ነገር ማድረግ እንዳለብን የሚያመለክት እንዳልሆነ መረዳት አለብን። ይልቁንም፥ ማስተሰረይ ሰዎች ይቅርታን ለማግኘት ይችሉ ዘንድ እግዚአብሔር የሚያደርገው ነገር ነው። «እግዚአብሔር ብርሃን» ስለሆነ ቅዱስ ሕጉን መጠበቅ አለበት። በሌላ በኩል «እግዚአብሔር ፍቅር» ስለሆነ፥ ኃጢአተኞችን ይቅር ብሎ ለማዳን ይፈልጋል። እንግዲህ፥ እግዚአብሔር ኃጢአተኞችን ይቅር ሊልና በቅዱስ ባሕርዩ ሊኖር የሚችለው እንዴት ነው? ለዚህ ጥያቄ መልሱ መስቀሉ ነው። በመስቀሉ ላይ ኢየሱስ ክርስቶስ የኃጢአትን ቅጣት ተሸክሞ የቅዱስ ሕጉን ጻድቅ ጥያቄዎች አሟላ። በተጨማሪም፥ እግዚአብሔር በመስቀሉ ፍቅሩን በመግለጽ ሰዎች በእምነት እንዲድኑ ያደርጋል።

በዚህ ላይ ትኩረት የተደረገው በክርስቶስ ልደት ላይ ሳይሆን *በሞቱ* ላይ እንደሆነ ልብ ማለቱ አስፈላጊ ነው። የኢየሱስ «*ሥጋ መሆን*» (ዮሐ. 1፡14) ያለጥርጥር የእግዚአብሔር ጸጋና ፍቅር *መረጃ* ነው፤ ዳሩ ግን «ኃጢአት *የመሆኑ*» (2ኛ ቆሮ. 5፡21) እውነታ *በአጽንኦት* ቀርቦልናል። እናም የክርስቶስ ምሳሌነት፥ የክርስቶስ ትምህርቶች፥ ጠቅላላው የክርስቶስ ምድራዊ ሕይወት እውነተኛ ትርጉሙንና ፍጻሜውን የሚያገኘው በመስቀሉ ነው።

አማኞች ለሁለተኛ ጊዜ «እርስ በርሳቸው እንዲዋደዱ» ተመክረዋል። (1ኛ ዮሐ. 4፡11)። ይህ ምክር ሊፈጸም የሚገባው ትእዛዝ ሲሆን (ቁ. 7)፥ *መሠረቱም* የእግዚአብሔር ባሕርይ ነው። እንደምናውቀው እግዚአብሔር ፍቅር ነው፤ እኛም እርስ በርሳችን ልንዋደድ ይገባል። ይሁንና፥ እርስ በርስ ስለመዋደድ የተገለጸው ምክር የቀረበው እንደ *ዕድል*ም እንደ *ኃላፊነት*ም ነው፤ «እግዚአብሔር እንዲህ አድርጎ ከወደደን እኛ ደግሞ እርስ በርሳችን ልንዋደድ ይገባናል» (ቁ. 11)። በእርግጥ እኛ የዳንነው ክርስቶስን *በመውደድ* ሳይሆን በክርስቶስ *በማመን* ነው (ዮሐ. 3፡16)። ዳሩ ግን በመስቀል

ላይ ያደረገልንን ሥራ ከተረዳን በኋላ የምንለማመደው ምላሻችን እርሱን መውደድና እርስ በርሳችንም መዋደድ ሊሆን ይገባል።

ክርስቲያኖች በፍቅር ግንዛቤአቸው ያድጉ ዘንድ ያስፈልጋቸዋል። ከኃላፊነት ስሜት ተነሣሥቶ እርስ በርስ መዋደድ መልካም ቢሆንም፥ (ከግዴታ ይልቅ) በአስመስጋኝነት መንፈስ መዋደዱ የተሻለ ነው።

ኢየሱስ የቅዱስ ቁርባንን ሥርዓት ከመሠረተባቸው ምክንያቶች አንዱ ይኽ ሳይሆን አይቀርም። እንጀራውን ስንቆርስና ጽዋውንም አብረን ስንካፈል ሞቱን እናስታውሳለን። ሞታቸው እንዲታወስ የሚፈልጉ ሰዎች የሚኖሩ አይመስልም። እንዲያውም፥ እኛ የምንፈልገው የወዳጆቻችንን *ሕይወት* ለማስታወስና የሞታቸውን አሳዛኝነት ለመዘንጋት ነው። ክርስቶስ ግን እንዲህ አይደለም። እርሱ ሞቱን እንድናስታውስ *ያዝዘናል*፤ «ይህን ለመታሰቢያዬ አድርጉ!»

ስለሆነም፥ የጌታችንን ሞት ልናስታውስ የሚገባን በመንፈሳዊ መንገድ እንጂ በስሜታዊ አስተሳሰብ ብቻ አይደለም። አንድ ሰው ስሜትን «ኃላፊነት የማይሰማው ባዶ አሳብ» ሲል ተርጉሞታል። በመሆኑም፥ በቤተ ክርስቲያን የአምልኮ አገልግሎት ላይ ስሜታዊ መጣበብ ሊታይብንና ከዚያ ስንወጣ ያንኑ የሽንፈት ሕይወታችንን ልንቀጥል እንችላለን። እውነተኛ መንፈሳዊ ልምምድ ሁለንተናን የሚያካትት ነው። *አእምሮ* መንፈሳዊ እውነትን ሊረዳ፥ *ልብ* ሊያፈቅረውና ሊያደንቀው፥ *ፈቃድ* ደግሞ ከዚያው አኳያ ተግባሩን ሊወጣ ይገባል። ወደ መስቀሉ ፍች ይበልጥ እየጠለቅን በሄድን መጠን፥ ለክርስቶስ የሚኖረን ፍቅርና እርስ በርሳችን የሚኖረን ተግባራዊ መተሳሰብ የበለጠ ያድጋል።

እስካሁን እግዚአብሔር ማን እንደሆነና ምንስ እንዳደረገ ተመልክተናል፤ ይሁንና፥ ሦስተኛው መሠረታዊ እውነት ወደ ክርስትና ፍቅር ፍችና ጥቅም አጥልቆ ያስገባናል።

3. እግዚአብሔር አሁን የሚያደርገው፤ «እግዚአብሔር በእኛ ይኖራል» (1ኛ ዮሐ. 4፡12–16)

በዚህ ስፍራ ዮሐንስ «እግዚአብሔር ፍቅር ነው» ስለሚለው መሠረታዊ እውነት ሲናገር የቆየውን መከለሱ ጠቃሚ ነው!

ይህ እውነት በቃሉ ውስጥ የተገለጠልን ሲሆን፥ ክርስቶስ ስለ እኛ በሞተበት መስቀል ላይም ተገልጦአል። «እግዚአብሔር ፍቅር ነው!» የሚለው በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የሚገኝ ዶክትሪን ብቻ ሳይሆን፥

በጎልጎታ በግልጽ የታየ ዘላለማዊ እውነታም ነው። እግዚአብሔር አንድ ነገር ለእኛ መናገር ብቻ ሳይሆን፥ አንድ ነገር ለእኛ አድርጎአል።

ይህ ሁሉ ግን ለሦስተኛው ታላቅ እውነታ ማለትም እግዚአብሔር *በውስጣችን* ለሚሠራው ነገር ለማዘጋጀት ነው! እኛ መጽሐፍ የምናነብ ተማሪዎች ወይም በጥልቀት የሚንቀሳቀሰውን አጋጣሚ የምንመለከት ታዛቢዎች ሳንሆን፥ የእግዚአብሔርን ታላቅ ፍቅር በሚያሳየው ተውኔት ውስጥ *ተሳታፊዎች* ነን!

የአንድ ኮሌጅ የተውኔት ክፍል ገንዘብ ለመቆጠብ ሲል የአንድን ተውኔት ጥቂት ትዕይንቶች ብቻ በመግዛት በተለያዩ ትናንሽ ክፍሎች አዋቀረ። የተውኔቱ ዳይሬክተርም ለእያንዳንዱ ተዋናይ የሚደርሰውን ክፍል ሰጡና ልምምዱን አስመሩ።

ይሁንና፥ ምንም ነገር በትክክል ሊሠራ አልቻለም። ስለሆነም፥ ለአንድ ሰዓት ያህል ጠቋሚ ምልክቶች ጠፍተውና ቅደም ተከተሉ ተዛብቶ ከቆየ በኋላ፥ ተዋንያኑ ልምምዳቸውን አቆሙ።

በዚህ ጊዜ ዳይሬክተሩ ተዋንያኑ ሁሉ ከመድረኩ ላይ እንዲቀመጡ አድርገው፥ «አሁን ጠቅላላውን ተውኔት ላነብላችሁ ስለሆነ አንዳችሁም ትንፍሽ እንዳትሉ!» ሲሉ ተናገሩ። ጠቅላላውን የተውኔት ጽሑፍ አንብበው ሲጨርሱ፥ ከተዋንያኑ አንዱ፥

«ይኸው ነበር ለካ!» ሲል ተናገረ።

በዚህ ዓይነት፥ ጠቅላላውን ታሪክ ከተረዱ በኋላ ትዕይንቶቻቸውን አንድ ላይ አድርገው የተሳካ ልምምድ ሊያካሂዱ ቻሉ።

ከቁጥር 12–16 ያለውን ስታነብ፥ «ይኸው ነው ለካ!» የሚል ስሜት ያድርብሃል፤ ይህም የሚሆነው በዚህ ስፍራ እግዚአብሔር የደኅንነትን ዕቅድ ሲወጥን በአእምሮው የያዘውን ቁም ነገር ስለምንረዳ ነው።

በቀዳሚነት የእግዚአብሔር ፍላጎት *በእኛ ውስጥ መኖር* ነው። እንደሚወደን *በመናገር* ወይም *በማሳየት* ብቻ አልረካም።

በመጽሐፍ ቅድስ ውስጥ የተመዘገቡትን የእግዚአብሔርን የማደሪያ ስፍራዎች መመልከቱ አስገራሚ ነው! በመጀመሪያ፥ እግዚአብሔር ከሰው ጋር ግላዊና ቀጥተኛ ግንኙነት ያደርግ ነበር (ዘፍ. 3፤8)፤ ኃጢአት ግን ያንን ግንኙነት አበላሸው። ስለሆነም፥ እግዚአብሔር አዳምና ሔዋን ከእርሱ ጋር ወዳለው ኅብረት ይመጡ ዘንድ ኃጢአቶቻቸውን ለመሸፈን የእንስሳትን ደም ለማፍሰስ ተገደደ።

በኦሪት ዘፍጥረት ከሚገኙ ቁልፍ ቃላት አንዱ *«መመላለስ»* ወይም «አካሄድ» የሚለው ነው። እግዚአብሔር ከሰዎች ጋር ሲመላለስ ሰዎች ደግሞ ከእግዚአብሔር ጋር ይመላለሱ ነበር። ሄኖክ (ዘፍ. 5፡22)፥ ኖኅ (6፡9)፥ አብርሃም (17፡1፤ 24፡40) ከእግዚአብሔር ጋር ተመላልሰዋል።

ይሁንና፥ በኦሪት ዘጸአት ውስጥ የሚገኙ ክስተቶች በተመዘገቡበት ወቅት ለውጥ ተደረገ፤ ይኸውም እግዚአብሔር ከሰዎች ጋር *መመላለስ* ብቻ ሳይሆን፥ ከእነርሱ ጋር *መኖሩ* ወይም *ማደሩ* ነው። እግዚአብሔር ለእስራኤል የሰጠው ትእዛዝ፥ «በመካከላቸው አድር ዘንድ መቅደስ ይሥሩልኝ» የሚል ነበር (ዘጸ. 25፡8)። ከእነዚህም መቅደሶች የመጀመሪያው የመገናኛው ድንኳን ነው። ሙሴ ይህንን ድንኳን ባስመረቀ ጊዜ የእግዚአብሔር ክብር ወርዶ በድንኳኑ ውስጥ ገባ (40፡33–35)።

በዚህ ጊዜ እግዚአብሔር በሠፈሩ ውስጥ ቢያድርም በእያንዳንዱ እስራኤላዊ አካል ውስጥ *አላደረም* ነበር።

የሚያሳዝነው ግን በሕዝቡ ኃጢአት ምክንያት የእግዚአብሔር ክብር መነሣቱ ነው (1ኛ ሳሙ. 4፡21)። ይህም ሆኖ እግዚአብሔር ሕዝቡን ወደ ስፍራው ለመመለስ ሳሙኤልንና ዳዊትን የተጠቀመ ሲሆን፥ ሰሎሞን ለእግዚአብሔር ማለፍያ ሕንፃ ሠርቶለታል። ይህም መቅደስ በተመረቀ ጊዜ የእግዚአብሔር ክብር እንደገና በምድሪቱ ሊኖር መጣ (1ኛ ነገ. 8፡11–12)።

ይሁንና፥ ታሪክ የቀድሞ ክስተቱን በመድገሙ እስራኤላውያን የእግዚአብሔርን ሕግጋት ተላልፈው ወደ ምርኮ ተወሰዱ። ማራኪውም መቅደስ ወደመ። ከምርኮ ነቢያት አንዱ የነበረው ሕዝቅኤል የእግዚአብሔር ክብር ከመቅደሱ ተነሥቶ ሲሄድ አየ (ሕዝ. 8፡4፤ 9፡3፤ 10፡4፤ 11፡22–23)።

ክብሩ ዳግም ተመለሰ ይሆን? አዎን፥ የእግዚአብሔር ልጅ በሆነው በኢየሱስ ክርስቶስ አማካኝነት ተመልሶአል። «ቃልም ሥጋ ሆነ፤ ጸጋንና እውነትንም ተመልቶ በእኛ አደረ» (ዮሐ. 1፡14)። የእግዚአብሔር ክብር በኢየሱስ ክርስቶስ አካል በምድር ላይ አደረ፤ አካሉ የእግዚአብሔር መቅደስ ነበረና (ዮሐ. 2፡18–22)። ዳሩ ግን ኃጢአተኞች አካሉን በመስቀል ላይ ቸነከሩት። «የክብርን ጌታ» ሰቀሉት (1ኛ ቆሮ. 2፡8)። ይህ ሁሉ የአስደናቂው የእግዚአብሔር ዕቅድ አካል ሲሆን፥ ክርስቶስም ከሞት ተነሥቶ ወደ ሰማይ ካረገ በኋላ *በሰዎች ውስጥ ይኖር ዘንድ* መንፈሱን ላከው።

አሁን የእግዚአብሔር ክብር በእግዚአብሔር ልጆች ውስጥ ይኖራል። «ወይስ *ሥጋችሁ* ከእግዚአብሔር የተቀበላችሁት በእናንተ የሚኖረው የመንፈስ ቅዱስ ቤተ መቅደስ እንደሆነ አታውቁምን? በዋጋ ተገዝታችኋልና ለራሳችሁ አይደላችሁም» (1ኛ ቆሮ. 6፡19)። እስራኤላውያን እግዚአብሔርን ለመታዘዝ ባልፈለጉ ጊዜ የእግዚአብሔር ክብር ከመገናኛው ድንኳንና ከመቅደሱ የተለየ ሲሆን፥ ኢየሱስ ግን መንፈስ ቅዱስ *ለዘላለም* ከእኛ ጋር እንደሚኖር ቃል ገብቷል (ዮሐ. 14፡16)።

ከዚህ ዳራ በመነሣት የ1ኛ ዮሐንስ 4፡12–16ን መልእክት በተሻለ ሁኔታ ልንረዳ እንችላለን። እግዚአብሔር የማይታይ አምላክ በመሆኑ (1ኛ ጢሞ. 1፡17)፥ ማንም ሰው በተፈጥሮአዊ ባሕርዩ ሊያየው አይችልም። ኢየሱስ «የማይታየው አምላክ ምሳሌ» ነው (ቆላ. 1፡15)። ኢየሱስ የሰውን *ሥጋ* በመልበስ እግዚአብሔርን ሊገልጥልን ችሏል። አሁን ግን ኢየሱስ በምድር ላይ አይደለም ያለው። እንግዲህ እግዚአብሔር ራሱን ለሰዎች የሚገልጸው እንዴት ነው?

ራሱን የሚገልጸው በልጆቹ ሕይወት በኩል ነው። ሰዎች እግዚአብሔርን ለማየት ባይችሉም *እኛን ለማየት ይችላሉ*። ስለሆነም፥ እኛ በክርስቶስ ብንኖር እርስ በርሳችን እንዋደዳለን፤ ይህም የእርስ በርሳችን ፍቅር ለጎደቁላው ዓለም የእግዚአብሔርን ፍቅር ይገልጻል። በመሆኑም፥ የእግዚአብሔር ፍቅር *መጀመሪያ* በእኛ መካከል ይተገበርና ቀጥሎም *በእኛ በኩል* ይገለጻል።

ይህች *«መኖር»* የተባለችው ትንሽ ቃል በ1ኛ ዮሐንስ 4፡12–16 ውስጥ ስምንት ጊዜያት ተጠቅሳለች። ይህችም ቃል ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ያለንን ግላዊ ኅብረት *ታመለክታለች*። በክርስቶስ መኖር ማለት ኃጢአት በመካከል ሰርጎ እንዳይገባ ከእርሱ ጋር በመንፈሳዊ አንድነት መቀጠል ማለት ነው። «ከእግዚአብሔር ስለተወለድን» ከክርስቶስ ጋር *አንድነት* አለን፤ ይሁንና፥ ከእርሱ ጋር *ኅብረት* የሚኖረን እርሱን ስናምንና ትእዛዛቱን ስንጠብቅ ብቻ ነው። *ታማኝ* ባልና ሚስት በብዙ ኪሎ ሜትሮች በሚቆጠር ርቀት ግርዶሽ ተለያይተው ሳለ እንኳ «በፍቅር እንደሚኖሩ» ሁሉ አማኝም በእግዚአብሔር ፍቅር ይኖራል። ይህም መኖር እውን ሊሆን የቻለው መንፈስ ቅዱስ በእኛ ውስጥ በመኖሩ ነው (4፡13)።

እስኪ እግዚአብሔር በአንተ ውስጥ ሲኖር የሚሆነውን አስደናቂ ሁኔታና ዕድል በምናብህ አስተውል። የእግዚአብሔር ህልውና በዚያ ሕንፃ ውስጥ ስለነበር፥ የብሉይ ኪዳኑ እስራኤላዊ የመገናኛውን ድንኳን ወይም ቤተ መቅደሱን በአድናቆት ይመለከተው ነበር።

እግዚአብሔር በክብር ዙፋኑን ወደ ሞላበት ቅድስተ ቅዱሳን ለመግባት የሚደፍር ሰው አልነበረም! እኛ ግን *በውስጣችን* የእግዚአብሔር *መንፈስ ይኖርብናል!* እኛም በዚህ ፍቅር በመኖር እግዚአብሔር በእኛ ውስጥ ሲኖር የሚሆነውን ነገር እንለማመዳለን። «የሚወደኝ ቢኖር ቃሌን ይጠብቃል፤ አባቴም ይወደዋል ወደ እርሱም እንመጣለን፤ በእርሱም ዘንድ *መኖሪያ* እናደርጋለን» (ዮሐ. 14፡23)

«እግዚአብሔር ፍቅር ነው» ተብሎ በቃሉ *የታወጀ* ሲሆን፥ በመስቀሉ *ማረጋገጫ* ተሰጥቶታል። በዚህ ስፍራ ግን አንድ የጠለቀ ነገር አለ፤ ይኸውም የእግዚአብሔር ፍቅር በአማኙ ውስጥ *ፍጹም* እንደተደረገ ነው። የእግዚአብሔር ፍቅር ፍጹም የተደረገው ለመላእክት ሳይሆን በጸጋው ለዳኑ ኃጢአተኞች መሆኑ አስደናቂ ነው። አሁን እኛ ክርስቲያኖች እግዚአብሔር የሚያድርባቸው የመገናኛ ድንኳኖችና ቤተ መቅደሶች ነን። ስለሆነም፥ እግዚአብሔር ፍቅሩን በእርሱ በኩል ይገልጣል።

ታዋቂው የብሪታኒያ ሰባኪ ዶ/ር ጂ. ካምፕቤል ሞርጋን በኋላ ወደ ወንጌሉ አገልጋይነት የመጡ አምስት ልጆች ነበሩአቸው። አንድ ቀን ወደ ቤታቸው የመጣ እንግዳ አንድ የግል ጥያቄ ሊጠይቃቸው ደፈረ። ጥያቄውም፥ «ከእናንተ ከስድስታችሁ እጅግ የላቀው ሰባኪ ማን ነው?» የሚል ነበር።

ሁላቸውም በአንድ ላይ «እናታችን!» ሲሉ መለሱ።

በመሠረቱ ሚስዝ ሞርጋን በቤተ ክርስቲያን የሰብከት አገልግሎት ሰጥተው አያውቁም፤ ዳሩ ግን ሕይወታቸው ስለ እግዚአብሔር ፍቅር ዘላቂ ስብከት ነበር። በእግዚአብሔር ፍቅር የሚኖር ክርስቲያን ሕይወት በዓለም ውስጥ ለእግዚአብሔር ጠንካራ ምስክርነት ነው። ሰዎች እግዚአብሔርን ሊያዩት ባይችሉም፥ ፍቅሩ እኛን ለእርዳታና ለቸርነት ተግባራት ሲያነሣሣ ሊመለከቱ ይችላሉ።

በእነዚህ ጥቅሶች ውስጥ ሦስት የተለያዩ ዓይነት ምስክርነቶች ተመልክተዋል፤ እነዚህም፥ (1) *ለማኙ* ኢየሱስ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ የሚሰጠው ምስክርነት (1ኛ ዮሐ. 4፡15)፤ (2) *መንፈስ* ቅዱስ በአማኙ *ውስጥ* ሆኖ የሚሰጠው ምስክርነት (ቁ. 13)፤ እና (3) እግዚአብሔር ፍቅር እንደሆነና ልጁ ስለ ዓለሙ እንዲሞት እንደላከው በአማኙ *በኩል* የሚሰጥ ምስክርነት ናቸው (ቁ. 14)።

እነዚህ ምስክርነቶች ሊነጣጠሉ አይችሉም። ዓለም የእግዚአብሔር ፍቅር በልጆቹ ሕይወት ሲሠራ እስካልተመለከተች ድረስ እግዚአብሔር ኃጢአተኞችን እንደሚወድ ልታምን አትችልም።

አንዲት የደኅንነት ሠራዊት አባል በመንገድ ዳር የምትኖር ድሀ ሴት አገኘችና ለዕርዳታ ወደ ጸሎት ቤታቸው እንድትመጣ ጋበዘቻት፤ ሴቲቱ ግን እምቢ አለች። የደኅንነት ሠራዊት አባሏ፥ «እባክሽ ስለምንወድሽ ልንረዳሽ እንፈልጋለን። እግዚአብሔር ይወድሻል። ኢየሱስ ክርስቶስ ስለ አንቺ ሞቶአል» እያለች የማረጋገጫ ቃላት ትደረድር ገባች። ሴቲቱ ግን ጨርሶ አልተነቃነቀችም።

ከዚያም መለኮታዊ ግፊት እንደተሰጣት ሁሉ ወጣቷ የደኅንነት ሠራዊት አባል ወደ ሴቲቱ ተጠጋችና አቅፋ ሳመቻት። በዚህም ጊዜ ሴቲቱ የእንባ ዘለላዎችን እያዘራች እንደ ሕፃን ልጅ ተመርታ ወደ ጸሎት ቤቱ ተጓዘች፤ በመጨረሻም በዚሁ ስፍራ ክርስቶስን ለማመን በቃች።

በኋላም ይህች ሴት፥ «እግዚአብሔር እንደሚወደኝ ነግረሽኝ ነበር፤ ዳሩ ግን እግዚአብሔር እንደሚወደኝ ባሳየሽኝ ጊዜ ነበር ደኅንነትን ለማግኘት የፈለግሁት» ብላለች።

ኢየሱስ በመስቀል ላይ ሕይወቱን በመስጠት አረጋግጦታል እንጂ፥ ስለ እግዚአብሔር ፍቅር ሰብኮ ብቻ አላበቃም ነበር። ተከታዮቹም ይህንኑ ምሳሌ እንዲከተሉ ይፈልጋል። በክርስቶስ ብንኖር በፍቅሩ ደግሞ እንኖራለን። በፍቅሩም ብንኖር ፍቅሩን ለሌሎች ማካፈል አለብን። ስለሆነም፥ ይህንን ፍቅር ለሌሎች በምናካፍልበት ጊዜ ሁሉ በክርስቶስ እንደምንኖር ልባችን ያረጋግጥልናል። በሌላ አገላለጽ በክርስቲያኑ ውስጣዊ ሕይወትና ውጫዊ ሕይወት መካከል ልዩነት የለም ማለት ነው።

በእግዚአብሔር ፍቅር መኖር በአማኝ ሕይወት ሁለት ድንቅ መንፈሳዊ ውጤቶችን ያመጣል፤ ይኸውም፥ አማኙ 1) በእውቀት እና 2) በእምነት እንዲያድግ መርዳቱ ነው (ቁ. 16)። እግዚአብሔርን ይበልጥ በወደድን መጠን የእግዚአብሔርን ፍቅር ይበልጥ እንረዳለን። ፍቅሩን ይበልጥ ስንረዳ፥ እርሱን ለማመን ይበልጥ ይመቸናል። ከአንድ ሰው ጋር የቀረበ ግንኙነት ሲኖርህና ከልብህ ስትወደው በዚህ ሰው ለመተማመን አትቸገርም።

የሰላምታ ቃላት የተጻፉባቸው ካርዶች ወደሚሸጡበት መደብር የመጣ አንድ ሰው የትኛውን እንደሚመርጥ ተቸግሮ ነበር። ስለዚህ ሻጭዋ ትረዳው እንደሆነ ከጠየቀ በኋላ የሚከተለውን ተናገረ፦

«ይኼ አርባኛው ዓመት የጋብቻ በዓላችን በመሆኑ እኔ ለመናገር የምፈልገውን የሚገልጽ ካርድ ለማግኘት አልቻልሁም። አየሽ፥ ከአርባ ዓመታት በፊት ለእኔ ካርድ መርጦ ማንሣቱ ቀላል ነገር ነበረ፤

ምክንያቱም ያኔ ፍቅር ምን እንደሆነ የማውቅ ይመስለኝ ነበር። አሁን ግን እኔና ባለቤቴ በጣም ስለምንዋደድ ይህንኑ ፍቅር የሚገልጽልኝ ካርድ አጣሁ።»

እያደገ የሚሄድ ክርስቲያን ከእግዚአብሔር ጋር የሚኖረውም ልምምድ እንዲሁ ነው። በክርስቶስ ሲኖርና ከእርሱ ጋር ኅብረት ለማድረግ ጊዜ ሲወስድ፥ እግዚአብሔርን በይበልጥ ይወደዋል። በተጨማሪም፥ ለሌሎች ክርስቲያኖች፥ ላልዳኑትና ለጠላቶቹም ሳይቀር የሚኖረው ፍቅር ያድጋል። የአብን ፍቅር ለሌሎች ሲያካፍል፥ እርሱም ለራሱ የአብን ፍቅር በበለጠ ይለማመዳል። በዚህም የአብን ፍቅር በተሻለ ሁኔታ እየተረዳ ይመጣል።

በዚህ ጊዜ «እግዚአብሔር ፍቅር ነው» የሚለው ቃል መሠረታዊ የመጽሐፍ ቅዱስ አሳብ ብቻ ሆኖ አይቀርም። ይልቁንም አማኙ ከእግዚአብሔርና አብሮት ከሚኖር ሰው ጋር ለሚያደርገው ግንኙነት መሠረት ይሆናል። እግዚአብሔር ፍቅር ስለሆነ እኛም ልናፈቅረው እንችላለን። ፍቅሩም ያለፈ ታሪክ ሳይሆን የአሁኑ እውነታ ነው። ስለሆነም፥ «እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ» የሚለው ቃል እንደ *ትእዛዝ* ይጀምርና (ቁ. 7) በኋላ *መልካም ዕድል* ወደ መሆን ያድጋል (ቁ. 11)። ይሁንና፥ አሳቡ ከትእዛዝ ወይም ከዕድል የላቀ ነው። በተጨማሪም፥ በክርስቶስ የመኖራችን አስደሳች *ውጤትና* መረጃም ነው (ቁ. 12)። በመሆኑም፥ እርስ በርስ መዋደድ ልናደርግ *የሚገባን* ሳይሆን፥ ልናደርግ *የምንፈልገው* ነገር ነው።

ከዚህ መሠረታዊ እውነታ አንዳንድ ተግባራዊ ተዛምዶዎች ሊወጡ ይችላሉ፦

በመጀመሪያ፥ የእግዚአብሔርን ፍቅር በተሻለ ሁኔታ ስናውቅ እንደ ክርስቲያን ለመኖር የበለጠ ይቀልለናል። የመጽሐፍ ቅዱስ እውቀት ብቻውን የእግዚአብሔርን ፍቅር ግላዊ ልምምድ ሊተካው አይችልም። እንዲያውም፥ ካልተጠነቀቅንበት ይህ አካሄድ አደገኛ ነገር ሊሆን ይችላል።

ሔለን ከወጣቶች የተሐድሶ ፕሮግራም ስትመለስ እጅግ እንደተደሰተች ፊቷ ላይ የሚውረገረገው ፈገግታዊ ጸዳል ይመሰክር ነበር።

ለእህቷ ለጆይስ ስትናገርም፥ «እንዴት የግል የጽሞና ጊዜ እንደምናካሂድ የሚያስተምሩ አስደናቂ የስብሰባ ፕሮግራሞች ነበሩን። እናም በየዕለቱ የጽሞና ጊዜ እንዲኖረኝ ዐቅጄ ለሁ» ስትል ገለጸች።

ከአንድ ሳምንት በኋላ ጆይስ ቤቱን እያጸዳች ሳለች፥ ሔለን፥ «ያን ሁሉ ድምፅ ማሰማት ይገባሽ ነበር? የጽሞና ጊዜዬን ተግባራዊ ለማድረግ እየሞከርኩ እንዳለሁ አታውቂም?» ስትል ጮኸችባት። ይህም የቃላት ውርጅብኝ የበሩን በኃይል መበርገድ ተከትሎ የመጣ ነበር።

ሔለን የግል የጽሞና ተግባራት በራሳቸው ፍጻሜዎች እንዳልሆኑ መማር ነበረባት። እግዚአብሔርን እንድንወድና እርስ በርሳችን እንድንዋደድ እስካልረዱን ውጤታቸው እምብዛም ነው። መጽሐፍ ቅዱስ የእግዚአብሔር ፍቅር መግለጫ ነው፤ በመሆኑም፥ ፍቅሩን ይበልጥ በተረዳን መጠን እርሱን ለመታዘዝና ሌሎችን ለማፍቀር ይመቸናል።

ሁለተኛው ነገር ያልዳኑትን ሰዎች እሰካልወደድን ድረስ፥ ለእነርሱ የምናቀርበው የቃል ምስክርነት ጥቅም እንደማይኖረው ነው። የወንጌሉ መልእክት የፍቅር መልእክት ነው። ይህ ፍቅር በኢየሱስ ክርስቶስ ታውጆአል፤ ታይቶአልም። በመሆኑም፥ ሌሎችን የምንማርክበት ብቸኛው ስኬታማ መንገድ ወንጌሉን ማወጅና በኑሮአችንም ማሳየት ነው። ዛሬ የሚበዛው «ምስክርነት» የአፍ ምስክርነት ብቻ ነው። ሰዎች የፍቅር መግለጫ ያስፈልጋቸዋል።

እግዚአብሔር ዓለም ክርስቲያኖችን እንዲጠላ የሚፈቅድበት አንደኛው ምክንያት፥ ክርስቲያኖች ለዓለም ጥላቻ ፍቅርን ይመልሱ ዘንድ ነው። «ሊነቅፉአችሁና ሲያሳድዱአችሁ በእኔም ምክንያት ክፉውን ሁሉ በውሸት ሲናገሩባችሁ ብፁዓን ናችሁ። እኔ ግን እላችኋለሁ... ጠላቶቻችሁን ውደዱ፥... ስለሚያሳድዱአችሁም ጸልዩ» የሚረግሙአችሁንም መርቁ» (ማቴ. 5፡11፥44)

በአንድ የሰንበት ትምህርት ፍጻሜ ላይ ወይዘሮ ባርተን፥ «ውድ መጋቢ፥ መጽሐፍ ቅዱስ ባልንጀሮቻችሁን [ጎረቤቶቻችሁን] ውደዱ ይላል፤ ዳሩ ግን የእኔን ጎረቤቶች ሊወድ የሚችል ሰው ስለመኖሩ እጠራጠራለሁ። ጥሩ ወዳጅ ለመሆን የሞከርሁ ብሆንም ምንም ውጤት አላገኘሁም» አሉ።

መጋቢውም፥ «ምናልባትም ጥሩ ወዳጅ መሆን ለእነርሱ እውነተኛ መፍትሔ ላይሆን ይችላል። ይህም የሚሆነው፥ በተሳሳተ አመለካከት ለሰዎች መልካም መሆን ስለሚቻል ነው» ሲሉ አብራሩ።

«እንዳይቃወሙኝ በገንዘብ ለመደለል እንደመሞከር ማለትም ነው?»

«አምን፥ እንደዚያ ዓይነት ነገር እግዚአብሔር ለጎረቤቶችዎም እውነተኛ ፍቅር እንዲሰጥዎ እኔና እርስዎ መጸለይ አለብን። በክርስትና መንገድ የሚወዱአቸው ከሆነ፥ በእነርሱ ላይ ምንም ጉዳት ሊያደርሱ አይችሉም» ሲል መለሰላቸው።

ምንም እንኳ ጊዜው ጥቂት ሳምንታት ቢወስድም፥ ወይዘሮ ባርተን ለጎረቤቶቻቸው ባላቸው ፍቅር ከማደጋቸውም በላይ፥ የራሳቸውም መንፈሳዊ ሕይወት እየተለወጠ ሲመጣ ተመለከቱ።

በዚህም ጊዜ ለአንድ የጸሎት ቡድን ሲናገሩ፥ «ምንም እንኳ ጎረቤቶቼ ሁሉንም ነገር ባይለውጡም፥ ለእነርሱ ያለኝ አመለካከት በትክክል ተለውጧል። ከዚህ በፊት የእነርሱን ድጋፍ ለማግኘት በመሻት አንዳንድ መልካም ነገሮችን አደርግላቸው ነበር። አሁን ግን ነገሮችን የማደርግላቸው ለኢየሱስ ክርስቶስ ብዬ ነው – እርሱ ሞቶላቸዋል – ይህም ከፍተኛ ለውጥ ያደርጋል!» ብለዋል።

ዮሐንስ በዚህኛው የደብዳቤው አንቀጽ ወደ ክርስትና ፍቅር ዋንኛ መሠረት አምጥቶናል። ይህም ሆኖ፥ ገና የሚያስተምረን ቁም ነገር አለው። በቀጣዩ ክፍል፥ ለእግዚአብሔር ስለሚኖረን ግላዊ ፍቅር በመግለጽ፥ እግዚአብሔር ያንን ፍቅር እንዴት በእኛ ውስጥ ፍጹም እንደሚያደርገው ያብራራል።

እነዚህ የክርስትና ፍቅር ሁለት ገጽታዎች እርስ በርሳቸው አይነጣጠሉም። እነርሱም እግዚአብሔርን የምንወድ ከሆነ እርስ በርሳችን እንዋደዳለን፤ እርስ በርሳችን የምንዋደድ ከሆነ፥ ለእግዚአብሔር በሚኖረን ፍቅር እናድጋለን።

እንዲሁም፥ «እግዚአብሔር ፍቅር» ስለሆነ፥ ሁለቱም አሳቦች እውነት ናቸው።

ውደድ፥ አክብር፥ ታዘዝ

1ኛ ዮሐንስ 4፡17-5፡5

በቅርቡ የሚጋቡት ሁለት እጮኛሞች ስለ ሠርጋቸው አፈጻጸም ከመጋቢው ጋር ሲነጋገሩ ወንድየው በንዴት ጮፈ።

ወጣቱ፥ «የጋብቻን ቃል ኪዳን ቅጂ ማየት እፈልጋለሁ» በማለቱ መጋቢው የፍላጎቱን አሟላለት። በጥንቃቄ አንብቦ ከመለሰ በኋላም፥ «ይኼ አይሆንም፥ በዚህ ውስጥ እርሷ እኔን ስለመታዘዟ የተጠቀሰ ነገር የለም!» ሲል ተናገረ።

እጮኛው ፈገግ ብላ እጁን ያዘችና፥ «የእኔ ውድ፥ *መታዘዝ* የሚለው ቃል በመጽሐፉ ውስጥ የግድ መጻፍ የለበትም። ቀደም ብሎ በልቤ ውስጥ በፍቅር ተጽፎአል» አለችው።

በዚህኛው የ1ኛ ዮሐንስ መልእክት ክፍል የተገለጸው እውነት ይኼ ነው። እስካሁን ድረስ አጽንኦት የተሰጠው አማኞች እርስ *በርሳቸው* በመዋደዳቸው ላይ ነበር፤ አሁን ግን ይበልጥ ወደ ጠለቀና ይበልጥ አስፈላጊ ወደ ሆነ ርእሰ-ጉዳይ እንገባለን፤ ይህም አማኞች *ለአብ* የሚኖራቸው ፍቅር ነው። ሰማያዊ አባታችንን እስካልወደድን ድረስ ባልንጀራችንን ወይም ወንድማችንን ልንወድ አንችልም። መጀመሪያ በሙሉ ልባችን እግዚአብሔርን መውደድ አለብን፤ ከዚያ በኋላ ባልንጀራችንን እንደ ራሳችን እንወደዋለን።

በዚህ ክፍል ቁልፍ ቃል *«ፍጹም»* የሚለው ነው። እግዚአብሔር እኛ ለእርሱ የሚኖረንን ፍቅርና እርሱ ለእኛ የሚኖረውን ፍቅር በእኛ ውስጥ ፍጹም ሊያደርግ ይፈልጋል። *ፍጹምነት* የተባለው ቃል *የብሰለትንና የምሉዕነትን* አሳብ ይይዛል። አማኝ በጸጋና በእውቀት ብቻ ሳይሆን (2ኛ ጴጥ. 3፡18)፥ ለአብ በሚኖረውም ፍቅር ጭምር ማደግ አለበት።

እግዚአብሔር ምን ያህል ይወድደናል? መልሱ ልጁ ስለ እኛ እንዲሞት ለመላክ የሚችለውን ያህል ነው። (ዮሐ. 3፡16)። ልጆቹን የሚወደው *ክርስቶስን በሚወድበት ልክ* ነው (17፡23)። ኢየሱስም አብ ወልድን የወደደበት ፍቅር በልጆቹ ዘንድ እንዲሆን መፈለጉን ይነግረናል (ቁ. 26)።

በሌላ አገላለጽ፥ የክርስትና ሕይወት በእግዚአብሔር ፍቅር የማደግ ዕለታዊ ልምምድ መሆን አለበት ማለት ነው። ይህም አማኙ በፍቅር

ሲያድግ በጠለቀ መንገድ ሰማያዊ አባቱን እያወቀ መምጣቱን ያካትታል።

የክርስትና ሕይወትን በመከፋፈል ከሙሉ ገጽታው ይልቅ በአንዳንድ ክፍልፋዮች ላይ ማተኮሩ ቀላል ነው። በዚህም ምናልባት አንደኛው ቡድን በ«ቅድስና» ላይ በማተኮር አባላቱ በኃጢአት ላይ ድልን እንዲቀዳጁ ይገፋፋ ይሆናል። ሌላው ደግሞ ምስክርነት ወይም «ከዓለም በመለየት» ላይ ያጠብቅ ይሆናል። እንደ እውነቱ ከሆነ ግን እነዚህ አጽንኦቶች እያንዳንዳቸው ከሌላ አቅጣጫ የሚገኙ ፍሬዎች ናቸው፤ ይኸውም አማኙ ለአብ የሚኖረው ፍቅር ውጤቶች መሆናቸው ነው። እናም፥ ዛሬ በእግዚአብሔር ሕዝብ መሀል እንደ አጠቃላይ ጉድለት የሚንጸባረቀው ጉዳይ ክርስቲያናዊ ፍቅር ነው።

አማኝ ለአብ ያለው ፍቅር ፍጹም እየሆነ እንዳለ እንዴት ሊያውቅ ይችላል? ይህ የ1ኛ ዮሐንስ አንቀጽ አራት መረጃዎችን ይጠቁማል።

1. ድፍረት (1ኛ ዮሐ. 4፡17–19)

በዚህ ስፍራ ዮሐንስ እስከዚህ ጊዜ ድረስ ያልተጠቀማቸውን ሁለት ቃላት ይጠቅሳል፤ እነዚህም፥ *ፍርሃትና ቅጣት (ሥቃይ)* ናቸው። ይህም ደግሞ ለአማኞች የተጻፈ ነው። ክርስቲያኖች በፍርሃትና በሥቃይ ሊኖሩ ይችላሉ? አዎን፤ የሚያሳዝነው አያሌ አማኞች ዕለት በዕለት በፍርሃትና በሥቃይ መኖራቸው ሲሆን ለዚህም ምክንያቱ በእግዚአብሔር ፍቅር አለማደጋቸው ነው።

«ድፍረት» የሚለው ቃል «መተማመን» ወይም «የንግግር ነጻነት» ተብሎ ሊፈታ ይችላል። ቅጥ ያጣ ድፍረትንና ኃፍረተ-ቢስነትን ግን አያመለክትም። ፍጹም ፍቅርን የሚለማመድ አማኝ በእግዚአብሔር ባለው መተማመን ያድጋል። ለእግዚአብሔር የሚኖረው የአክብሮት ፍርሃት እንጂ የቅጣት ፍርሃት አይደለም። አማኝ አባቱን የሚያከብር ልጅ እንጂ በዳኛው ፊት የሚንቀጠቀጥ እስረኛ አይደለም።

በሥነ-ልቡና መጻሕፍት ውስጥ ልዩ ልዩ ዓይነት ፍርሃቶች ተጠቅሰዋል፤ ለምሳሌ ከፍተኛ ቦታዎችን፥ ውኃን፥ ወዘተ... ስለመፍራት የተዘረዘሩ አሳቦች አሉ። ዮሐንስ የሚጽፈው ግን «ፍርድን ስለ መፍራት» ነው። ዮሐንስ ቀደም ብሎ ስለዚህ የጠበቀ እውነት የገለጸ ሲሆን (2፡28)፥ አሁንም በድጋሚ ያነሣዋል።

ሰዎች የሚፈሩ ከሆነ የሚፈሩት ስለሚረብሻቸው ያለፈ ትውስታ፥ ወይም ስለሚያሳዝናቸው የአሁን ገጠመኝ፥ ወይም ወደፊት ይደርስብናል ብለው ስለሚያስቡት ክስተት ነው። ምናልባት የሦስቱ ፍርሃቶች ጥምረት ይንጣቸው ይሆናል። በኢየሱስ ክርስቶስ የሚያምን

ሰው የእግዚአብሔርን ፍቅር ስለተለማመደና ይህም ፍቅር በሕይወቱ ዕለት በዕለት ፍጹም እየሆነ ስለሚሄድ ስላለፈው፥ አሁን ስላለውና ወደፊትም ስለሚመጣው ነገር ሊፈራ አይገባም።

«ለሰዎችም አንድ ጊዜ መሞት ከእርሱ በኋላም ፍርድ እንደተመደበባቸው» (ዕብ. 9፡27) ቢታወቅም፥ ክርስቲያን ግን ወደፊት ስለሚመጣው ፍርድ አይፈራም፤ ይህም የሆነው እርሱ ሊቀበል የሚገባውን ፍርድ ክርስቶስ ተቀብሎ በመስቀል ላይ ስለተሠቃየለት ነው። «እውነት እውነት እላችኋለሁ፥ ቃሌን የሚሰማ የላከኝንም የሚያምን የዘላለም ሕይወት አለው፥ ከሞትም ወደ ሕይወት ተሻገረ እንጂ ወደ ፍርድ አይመጣም» (ዮሐ. 5፡24)። «እንግዲህ በክርስቶስ ኢየሱስ ላሉት አሁን ኩነኔ የለባቸውም» (ሮሜ 8፡1)። ለክርስቲያን ፍርድ ወደፊት የሚመጣ ክስተት ሳይሆን *ያለፈ ታሪክ ነው*። ኃጢአቶቹ ቀደም ብለው በመስቀሉ ላይ ፍርዳቸውን የተቀበሉ ሲሆን፥ ከእንግዲህ በእርሱ ላይ እንደገና ከሳሾች ሆነው አይቀርቡም።

የድፍረታችን ምሥጢሩ፥ «እርሱ እንዳለ እኛ ደግሞ እንዲሁ በዚህ ዓለም» መሆናችን ነው (1ኛ ዮሐ. 4፡17)። እርሱ በሚመለስበት ጊዜ እርሱን እንድንመስል እናውቃለን (3፡1–2)፤ ይሁንና ይህ ዓረፍተ-ነገር በቀዳሚነት የሚያመለክተው አማኞች የሚቀበሉአቸውን የከበሩ አካላት ነው (ፊልጵ. 3፡20–21)። *ሰፍራችንን በተመለከተ* አሁኑኑ «እርሱ እንዳለ» (እንደ እርሱው) ነን። እንደ አካሉ ክፍሎች ከክርስቶስ ጋር በቅርብ የተቆራኘን በመሆናችን፥ በዚህ ዓለም ሳለን ሁኔታችን በሰማይ እንደከበረው ስፍራው ነው።

ይህም ማለት አብ ከእኛ ጋር የሚዛመደው ልክ ከውድ ልጁ ጋር በሚዛመድበት መልኩ ነው ማለት ነው። እንግዲህ፥ ምን ብለን ልንፈራ እንችላለን?

ክርስቶስ በመስቀል ላይ በሞተ ጊዜ በኃጢአታችን ላይ የፍርድ ብያኔ ስለ ተሰጠ፥ *ሰለ ወደፊቱም* መፍራት የለብንም። «እርሱ እንዳለ እኛ ደግሞ እንዲሁ በዚህ ዓለም ነንና።» አብ በልጁ ላይ ስለፈረደ ዳግም በኃጢአታችን ላይ አይፈርድም።

ሰላለፈውም ቢሆን መፍራት የለብንም፤ «እርሱ አስቀድሞ ወድዶናልና።» ከመጀመሪያው ጀምሮ ከእግዚአብሔር ጋር የነበረን ግንኙነት የፍቅር ግንኙነት ነበር። ይህም እኛ እርሱን እንደወደድነው ሳይሆን፥ ዳሩ ግን እርሱ እኛን እንደወደደን ነው (1ኛ ዮሐ. 4፡10)። «ጠላቶች ሳለን ከእግዚአብሔር ጋር በልጁ ሞት ከታረቅን፥ ይልቁንም ከታረቅን በኋላ በሕይወቱ እንድናለን» (ሮሜ 5፡10)። እግዚአብሔር

ከቤተሰቡ ውጭ ሆነን በማንታዘዘው ጊዜ ከወደደን፥ አሁን ልጆቹ ከሆንን በኋላ ምን ያህል የበለጠ ይወድደን ይሆን?

«ፍጹም ፍቅር ፍርሃትን አውጥቶ ስለሚጥል» (1ኛ ዮሐ. 4፡18)፥ ስለ አሁኑም መፍራት የለብንም። በእግዚአብሔር ፍቅር እያደግን ስንሄድ፥ ወደፊት ምን እንደሚሠራ በማሰብ መስጋታችን ይቀራል።

ተገቢ ፈሪሃ-እግዚአብሔር ቢኖርም እንኳ፥ ይህ ግን ሥቃይን የሚያስከትል ዓይነት አይደለም። «አባ አባት ብለን የምንጮኽበትን የልጅነትን መንፈስ ተቀበላችሁ እንጂ እንደገና ለፍርሃት የባርነትን መንፈስ አልተቀበላችሁምና» (ሮሜ 8፡15)። «እግዚአብሔር የኃይልና የፍቅር ራስንም የመግዛት መንፈስ እንጂ የፍርሃት መንፈስ አልሰጠንምና» (2ኛ ጢሞ. 1፡7)።

ፍርሃት በመሠረቱ የሥቃይ ጅማሬ ነው። ከፊታችን ስለሚጠብቀን ነገር ስናስብ ራሳችንን እናሠቃያለን። ብዙ ሰዎች ወደ ጥርስ ሐኪም ዘንድ ለመሄድ ሲያስቡ ይሠቃያሉ። እንግዲህ አንድ ያልዳነ ሰው የፍርድን ዕለት ሲያስብ ምን ያህል እንደሚሠቃይ አስብ። ክርስቲያን ግን በፍርድ ዕለት ድፍረት ስላለው፥ ዛሬ ሕይወትን ሲጋፈጥ ድፍረት ሊኖረው ይችላል፤ ይህም የሚሆነው ዛሬ ወደ ፊት ከሚመጣው የፍርድ ዕለት አሠቃቂነት ጋር ሊወዳደር የሚችል የሕይወት ገጠመኝ ስለማይኖር ነው።

እግዚአብሔር ልጆቹ በፍቅርና በመተማመን ድባብ እንጂ በፍርሃትና በሥቃይ እንዲኖሩ አይፈልግም። በእግዚአብሔር ፍቅር ወደ ፍጹምነት እየተጓዝን ስላለን ሕይወትን ወይም ሞትን መፍራት አያስፈልገንም። «ከክርስቶስ ፍቅር ማን ይለየናል? መከራ፥ ወይስ ጭንቀት፥ ወይስ ስደት፥ ወይስ ራብ፥ ወይስ ራቁትነት፥ ወይስ ፍርሃት፥ ወይስ ሰይፍ ነውን? በዚህ ሁሉ ግን በወደደን በእርሱ ከአሸናፊዎች እንበልጣለን። ሞት ቢሆን፥ ሕይወትም ቢሆን፥ መላእክትም ቢሆኑ፥ ግዛትም ቢሆን፥ ያለውም ቢሆን፥ የሚመጣውም ቢሆን፥ ኃይላትም ቢሆኑ፥ ከፍታም ቢሆን፥ ዝቅታም ቢሆን፥ ልዩ ፍጥረትም ቢሆን፥ በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን ካለ ከእግዚአብሔር ፍቅር ሊለየን እንዳይችል ተረድቼአለሁ» (ሮሜ 8፡35፥ 37-39)።

አስተውል! *በፍጥረት ሁሉ* አሁንም ሆነ ወደፊት ምንም ነገር በእኛና በእግዚአብሔር ፍቅር መካከል ጣልቃ ሊገባ አይችልም!

በሕይወታችን የእግዚአብሔር ፍቅር ፍጹም የሚሆነው አያሌ ደረጃዎችን እያለፈ ነው። ከደኅንነት ርቀን በጠፋን ጊዜ ስለ እግዚአብሔር ፍቅር ምንም ነገር ሳናውቅ በፍርሃት እንኖር ነበር።

በክርስቶስ ካመንን በኋላ በልባችን ውስጥ የፍርሃትና የፍቅር አደናጋሪ ውህደት ተፈጠረ። ዳሩ ግን ከአብ ጋር ባለን ጎብረት እያደግን ስንሄድ ቀስ በቀስ ፍርሃት እየጠፋ ሄዶ ልባችን በፍቅሩ ብቻ ሊዋጥ ቻለ። ስለሆነም፥ የበሰለው ክርስቲያን በእግዚአብሔር ፍቅር ሲያርፍ፥ ያልበሰለ ክርስቲያን ግን በፍቅርና በፍርሃት መካከል ይዋዥቃል።

ለእግዚአብሔር ያለን ፍቅር እያደገ መሆኑን ከሚያሳዩን የመጀመሪያ መረጃዎች አንዱ በእግዚአብሔር ህልውና ላይ የሚኖረን መተማመን እያደገ መምጣቱ ነው። ይህም ሆኖ፥ መተማመን ብቻውን የሚቆም ነገር ሳይሆን ሁልጊዜ ወደ ሌሎች የሥነ-ምግባር ውጤቶች የሚመራ ነው።

2. ታማኝነት (1ኛ ዮሐ. 4፡20-21)

«ማንም... እያለ...» የሚለው ቃል ለሰባተኛ ጊዜ መጠቀሱ ነው። ይህንን ጠቃሚ ሐረግ ብዙ ጊዜ የተመለከትን ሲሆን፥ በእያንዳንዱ ጊዜም ቀጣዩን ነገር እናውቅ ነበር፤ ይኸውም በማስመሰል ላይ የሚሰነዘር ማስጠንቀቂያ ነው።

ብዙውን ጊዜ ፍርሃትና ማስመሰል አብረው ይሄዳሉ። እንዲያውም፥ አብረው የተወለዱት የመጀመሪያው ወንድና የመጀመሪያዋ ሴት ኃጢአት ባደረጉ ጊዜ ነበር። አዳምና ሔዋን በደላቸውን ካወቁ በኋላ ብዙም ሳይቆይ ከእግዚአብሔር ሊደበቁና ዕራቁትነታቸውን ሊሸፍኑ ሞከሩ። ይሁንና፥ ሽፍንፍናቸውም ሆነ ማመኻኛቸው ሁሉንም ከሚያይ የእግዚአብሔር ዓይን ሊጋርዳቸው አልቻለም። ስለሆነም፥ አዳም በመጨረሻ፥ «በገነት ድምፅህን ሰማሁ፤ ዕራቁቴንም ስለሆንሁ ፈራሁ» ሲል እውነቱን ለማውጣት ተገደደ (ዘፍ. 3፡10)።

ዳሩ ግን ልባችን በእግዚአብሔር ዘንድ ድፍረት ሲኖረው ለእግዚአብሔርም ሆነ ለሰዎች ማስመሰሉ አስፈላጊ አይሆንም። በእግዚአብሔር ዘንድ ድፍረት የሌለው አማኝ በእግዚአብሔር ሕዝብም ዘንድ ድፍረት አይኖረውም። ፍርሃት ከሚፈጥረው ሥቃይ ውስጥ፥ «ሌሎች ሰዎች ምን ያህል ስለ እኔ ያውቃሉ?» የሚለው የማያቋርጥ ጭንቀት ይገኝበታል። ይሁንና፥ በእግዚአብሔር ዘንድ ድፍረት ሲኖረን ይህ ፍርሃት ስፍራ ይለቅና ሰዎችንም ሆነ እግዚአብሔርን ያለፍርሃት እንጋፈጣቸዋለን።

አንድ ጎብኚ፥ «በቤተ ክርስቲያናችሁ ምን ያህል አባላት አሉ?» ሲል መጋቢውን ጠየቀው።

መጋቢውም፥ «ወደ አንድ ሺህ አካባቢ» ሲል መለሰለት።

ጎብኚውም «ይህ ሁሉንም ሰው ለማስደሰት ለሚደረገው ጥረት ብዙ ነው» ሲል አስተያየቱን ሰጠ።

መጋቢውም ፈገግ ብሎ፥ «ላረጋግጥልህ የምፈልገው ነገር ቢኖር፥ ወዳጄ፥ አባሎቼን ሁሉ ወይም ከመካከላቸው አንዳንዶቹን እንኳ ለማስደሰት እንደማልሞክር ነው። እኔ ለማስደሰት የምፈልገው አንዱ አካል ያውም ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን ብቻ ነው። ከእርሱ ጋር ያለኝ ግንኙነት ትክክል ከሆነ በእኔና በሕዝቡ መካከል የሚኖረው ግንኙነት ትክክል ይሆናል» ሲል ገለጸለት።

ለእግዚአብሔር ባለው ፍቅር ያላደገ «ጥሬ» ክርስቲያን «በመንፈሳዊነቱ» ሌሎችን ማስደሰት እንዳለበት ሊያስብ ይችላል። ይህ ስሕተት ግን በውሸት አዘቅት ውስጥ ይከትተዋል! በተግባር የማያውለውን ነገር እየተናገረ ከመሆኑም በላይ ሕይወትን እንደ መኖር የትወና ጥበብ እየከወነ ነው ማለት ነው።

ምናልባትም የዚህ ኃጢአት ከሁሉም የተለየ ምሳሌ የታየው በሐናንያና ሰጲራ ተግባር ውስጥ ይሆናል (የሐዋ. 5)። መሬታቸውን ሸጡና ከገንዘቡ *የተወሰነ መጠን* ለጌታ አመጡ፤ ይሁንና፥ ገንዘቡን ሁሉ እንዳመጡ ተናገሩ። የነዚህ ባለትዳሮች ኃጢአት *ገንዘቡን* ከእግዚአብሔር መውሰዳቸው አይደለም፤ ምክንያቱም ጴጥሮስ ገንዘቡ የራሳቸው እንደነበር ገልጾአልና (ቁ. 4)። ኃጢአታቸው ግብዝነት ነበር። ሰዎች ከእውነተኛው ልግስናቸውና መንፈሳዊነታቸው በላይ እንዲመለከቱአቸው ለማድረግ ይሞክሩ ነበር።

ማስመሰል ከትናንሽ ልጆች ተወዳጅ ተግባራት አንዱ ቢሆንም፥ በአዋቂዎች ግን ከቶውንም የብስለት ምልክት አይደለም። አዋቂዎች ክርስቶስ ለምን ዓላማ እንደፈጠራቸው በመገንዘብ ራሳቸውን *ሊያውቁና* ራሳቸውን *ሊሆኑ* ይገባል። ሕይወታቸው በታማኝነት ተለይቶ ሊታወቅ ይገባል።

መንፈሳዊ ታማኝነት ይህንኑ ለሚለማመድ ሰው ሰላምንና ኃይልን ይሰጣል። የዚህ ዓይነቱ ሰው የተናገራቸውን ውሸቶች መዝግቦ ማቆየት የለበትም፤ ጉልበቱንም የሚጠቀመው ውሸቶቹን ለመሸፋፈን አይደለም። ከአብ ጋር በግልጽ ታማኝነት ስለሚኖር፥ ከሌሎች ሰዎችም ጋር በታማኝነት ሊኖር ይችላል። ፍቅርና እውነት አብረው ይሄዳሉ። እግዚአብሔር እንደሚወድደውና ከጥፋቶቹ ሁሉ ጋር እንደሚቀበለው ስለሚያውቅ፥ ሌሎችን ለማስደሰት አይጥርም፤ እግዚአብሔርን ይወድዳል፤ ከዚህም የተነሣ ሌሎች ክርስቲያኖችን ይወድዳል።

የጄሪ የትምህርት ውጤት ከተለመደው የወረደ ሲሆን፥ ከዚህም በላይ የጨንነቱ ጉዳይ አሳሳቢ ይመስል ነበር። በመሆኑም አዲሱ የክፍል ጓደኛው ሁኔታው ስላሳሰበው ለግቢው የሥነ-ልቡና አዋቂ እንዲናገር ገፋፋው።

ጄሪም «የራሴው ሁኔታ አደናግሮኛል። ባለፈው ዓመት ትምህርቱ ይቀለኝ የነበረ ሲሆን፥ በዚህ ዓመት ግን ጦርነት የመዋጋት ያህል ሆኖብኛል» ሲል ለሥነ-ልቡና ጠቢቡ ገለጸለት።

«አዲሱ የክፍል ጓደኛህ ችግር አይፈጥርብህም አይደል?» ሲል ጠየቀው አዋቂው።

ጄሪ ቀጥተኛ መልስ ባለመስጠቱ አማካሪው ፍንጭ አገኘ።

«ጄሪ፥ የምታተኩረው ሕይወትህን እንደ ጥሩ ተማሪ በመኖሩ ላይ ነው ወይስ አዲሱን የክፍል ጓደኛህን በችሎታዎችህ በማስደሰቱ ላይ ነው?»

ጄሪ በእፎይታ ከተነፈሰ በኋላ፥ «አዎ፥ እንደዚያ ይመስለኛል። በማስመሰል ኑሮ በጣም ስለሳልሁ ለመቀጠል የሚበቃ ዓቅም አልነበረኝም» ሲል መለሰ።

በእግዚአብሔር ዘንድ የሚኖረን ድፍረትና ከሌሎችም የምናተርፈው ታማኝነት ለእግዚአብሔር ያለን ፍቅር ወደ ፍጹምነት እያደገ መሄዱን የሚያሳዩን ሁለት መለያዎች ናቸው።

3. በደስታ መታዘዝ (1ኛ ዮሐ. 5፡1-3)

መታዘዝ ብቻ ሳይሆን *በደስታ* መታዘዙ አስፈላጊ ነው! «ትእዛዛቱም ከባዶች አይደሉም» (ቁ. 3)።

ከሰው በቀር በፍጥረት ዓለም ውስጥ የሚገኝ ነገር ሁሉ ለእግዚአብሔር ፈቃድ ይታዘዛል። «እሳትና በረዶ አመዳይና ውርጭ፥ ቃሉን የሚያደርግ ዐውሎ ነፋስም» (መዝ. 148፡8)። በትንቢተ ዮናስ ነፋሳትና ማዕበል፥ ዓሦችም ሳይቀሩ የእግዚአብሔርን ትእዛዛት እየፈጸሙ፥ ነቢዩ ዮናስ ግን በአለመታዘዙ ሲጸና እንመለከታለን። ተክሏና ትንሿ ትል እንኳ እግዚአብሔር ያዘዛቸውን ፈጽመዋል። ነቢዩ ግን ልቡን በማደንደን የራሱን መንገድ ፈልጎአል።

ለእግዚአብሔር ፈቃድ አለመታዘዝ አሳዛኝ ነገር ሲሆን፥ በጎዘን ወይም በግድ መታዘዝም እንዲሁ ነው። እግዚአብሔር ትእዛዛቱን እንድንተላለፍ አይፈልግም፤ እንዲሁም ደግሞ ከፍርሃት ወይም ከግዴታ የተነሣ እንድንታዘዘውም አይፈልግም። ጳውሎስ *ስለ መስጠት*

የጻፈው አሳብ በአኗኗራችንም ላይ ይሠራል፤ «እግዚአብሔር በደስታ የሚሰጠውን ይወዳልና እያንዳንዱ በልቡ እንዳሰበ ይስጥ፥ በኃዘን ወይም በግድ አይደለም» (2ኛ ቆሮ. 9፡7)።

በደስታ የመታዘዝ ምሥጢሩ ምንድን ነው? ምሥጢሩ መታዘዝ ቤተሰባዊ ጉዳይ እንደሆነ መገንዘቡ ነው። እኛ አፍቃሪውን አባት የምናገለግል ስንሆን በክርስቶስ ወንድሞቻችንና እህቶቻችን የሆኑትን ወገኖች እየረዳን ነው። ከእግዚአብሔር ስለተወለድን እግዚአብሔርንና የእግዚአብሔርን ልጆች እንወዳለን። ይህንንም ፍቅር በተግባር የምናሳየው የእግዚአብሔርን ትእዛዛት በመጠበቅ ነው።

አንዲት ሴት ከደረሰቻቸው ግጥሞች ጥቂቱን እንደምትሸጥለት ተስፋ በማድረግ ወደ አንድ የጋዜጣ አዘጋጅ ቢሮ ሄደች።

አዘጋጁም፥ «ግጥሞችሽ ስለ ምን ርእሰ-ጉዳይ የሚያወሩ ናቸው?» ሲል ጠየቃት።

«ስለ ፍቅር!» ስትል በአጽንኦት ገለጸችለት ገጣሚዋ።

አዘጋጁም ከወንበሩ ላይ ተመቻችቶ ከተቀመጠ በኋላ፥ «መልካም፥ እስኪ አንብቢልኝ። ዓለሙ በርግጥ ገና ተጨማሪ ፍቅር ሊያሻው ይችላል!» አለ።

ገጣሚዋ ያነበበችለት ግጥም በተራ ስሜታዊ ነገሮች የተሞላ በመሆኑ አዘጋጁ እስክትጨርስ ለመታገሥ አልቻለም።

ስለሆነም፥ «እባክሽ የእኔ እመቤት፤ ፍቅር ምን እንደሆነ የምታውቂ አይመስለኝም! ፍቅር የጨረቃ ብርሃንና ጽጌሬዳ አይደለም። ፍቅር በበሽተኛ አልጋ ዳር ሌሊቱን ሁሉ ተቀምጦ ማደር ወይም ልጆች አዲስ ጫማ እንዲቀይሩ ተጨማሪ ሰዓታት መሥራት ነው። ስለሆነም ዓለም የሚፈልገው ያንችን አዲስ ቅኔያዊ ፍቅር ሳይሆን፥ ጥሩ የሆነ እውነተኛ *ተግባራዊ* ፍቅር ነው» ሲል መለሰላት።

ዲ.ኤል. ሙዲ ብዙ ጊዜ፥ «እያንዳንዱ መጽሐፍ ቅዱስ በጫማ ቆዳ መጠረዝ አለበት» ይሉ ነበር። ፍቅራችንን ለእግዚአብሔር የምናሳየው በባዶ ቃላት ሳይሆን በፈቃደኝነት የተፈጸሙት ድርጊቶች መሆን አለበት። እኛ አንድን ጌታ የምንታዘዝ ባሪያዎች ሳንሆን፥ አባታችንን የምንታዘዝ ልጆች ነን። ኃጢአታችንም ቢሆን የቤተሰብ ጉዳይ ነው።

በሳል ፍቅር ከሚመዘንባቸው መንገዶች አንዱ ለመጽሐፍ ቅዱስ ባለን የግል አመለካከት ነው፤ ይህም የሚሆነው በመጽሐፍ ቅዱስ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለሕይወታችን ተገልጦ ስለምናገኝ ነው። ደኅንነትን ያላገኘ ሰው መጽሐፍ ቅዱስን እንደማይረዱት መጽሐፍ

የሚቆጥረው በአብዛኛው መንፈሳዊ መልእክቱ ስለማይገባው ነው (1ኛ ቆሮ. 2፡14)። ያልበሰለ ክርስቲያን የመጽሐፍ ቅዱስን ትእዛዛት እንደ ከባድ ሸክም ይቆጥራቸዋል። የዚህ ዓይነቱ ሰው ለመታዘዝ እየተማረ ሳለ፥ «ለምን ይህንን ማድረግ አስፈለገኝ» ወይም «እንዲህ ባደርግ አይሻልም ኖሯል?» ሲል እንደሚጠይቅ ትንሽ ልጅ ነው።

የእግዚአብሔርን ፍጹም ፍቅር እየተለማመደ ያለ አማኝ ግን በእግዚአብሔር ቃል ደስ ሲሰኝና ከልቡ ሲወደው ይገኛል። መጽሐፍ ቅዱስን የሚያነበው እንደ መማሪያ መጽሐፍ ሳይሆን፥ እንደ ፍቅር ደብዳቤ ነው።

በመጽሐፍ ቅዱሳችን ከሁሉም በላይ ረዥሙ ምዕራፍ መዝሙር (119) ሲሆን፥ ጭብጡም የእግዚአብሔር ቃል ነው። ከሁለት ቁጥሮች (ቁ. 122 እና 132 በቀር) ሌሎቹ ሁሉ በአንድ ወይም በሌላ መልኩ የእግዚአብሔርን ቃል እንደ «ሕግ»፥ «ደንቦች» ወይም «ትእዛዛት»፥ ወዘተ... ይጠቅሳሉ። የሚያስገርመው ግን መዝሙረኛው የእግዚአብሔርን ቃል መውደዱና ስለዚህም ለእኛ ስለ ቃሉ ለመናገር መደሰቱ ነው! «አቤቱ፥ ሕግህን እንደምን እጅግ ወደድሁ!» (ቁ. 97)። ሕጉ ደስታንና ተድላን ይሰጠዋል (ቁ. 14፥ 16፥ 24፥ 162)። ለአፉ ማር ነው (ቁ. 103)። እንዲያውም፥ የእግዚአብሔርን ሕግ ለዝማሬ ይጠቀምበታል፤ «በእንግድነቴ አገር ሥርዓትህ መዝሙር ሆነችኝ» (ቁ. 54)።

ሥርዓት (ሕግ) ወደ ዝማሬ ሲለወጥ ይታይህ! እንበልና የአንድ አገር ሙዚቀኞች የትራፊክ ሥርዓትን ደንቦች በመዝሙር ቢያቀርቡት ምን ይሰማሃል? ብዙዎቻችን ሕግጋት የአስደሳች ዝማሬ ምንጭ ይሆናሉ ብለን አንገምትም፤ መዝሙረኛው ግን የእግዚአብሔርን ሕግ የተመለከተው የአስደሳች ዝማሬ ምንጭ አድርጎ ነው። እግዚአብሔርን ስለወደደው ሕጉንም ወደደው። ለእርሱ የእግዚአብሔር ትእዛዛት አስቸጋሪዎችና ከባዶች አልነበሩም። አባቱን የሚወድ ልጅ ትእዛዛቱን በደስታ እንደሚቀበል ሁሉ፥ ፍጹም ፍቅር ያለው ክርስቲያንም የእግዚአብሔርን ትእዛዝ በደስታ ይፈጽማል።

አሁን በዕለታዊ ሕይወታችን ስለሚሆነው «በሳል ፍቅር» ልንከልስና ተግባራዊ ፍችውንም ልንመለከት እንችላለን። ለአብ ያለን ፍቅር እየበሰለ ሲሄድ፥ በእርሱ ዘንድ ድፍረት ስላለን ከእንግዲህ ስለ ፈቃዱ በማመንታት አንፈራም። በተጨማሪም ለሌሎች ሰዎች ታማኞች ስለምንሆን፥ ተቀባይነት እናጣለን ብለን መፍራታችን ይቀራል። ለእግዚአብሔር ቃልም አዲስ አመለካከት ይኖረናል፤ ይኸውም፥ የእግዚአብሔር ቃል የእግዚአብሔር ፍቅር መግለጫ እንደሆነና

ይህንኑም በመታዘዝ ደስ እንደምንሰኝ ነው። በመሆኑም፥ በእግዚአብሔር ዘንድ ድፍረት፥ ለሌሎች ታማኝነትና በደስታ መታዘዝ የፍጹም ፍቅር መለያዎችና ደስታ ለሰፈነበት የክርስትና ሕይወት ወሳኝ ጥንተ-ነገሮች ናቸው።

በተጨማሪም፥ ኃጢአት እንዴት ይህንን ሁሉ እንደሚያበላሽ ልንመለከት እንችላለን። እግዚአብሔርን ሳንታዘዝ ስንቀር በእርሱ ዘንድ የነበረንን ድፍረት እናጣለን። በዚህም ጊዜ ኃጢአታችንን ወዲያውኑ ተናዝዘን ይቅርታውን ካልተቀበልን (1ኛ ዮሐ. 1፡9) ለመሸፋፈን ስንል ማስመሰልን እንጀምራለን። አለመታዘዝ ወደ አለመታመን የሚመራን ሲሆን፥ ሁለቱም ልባችንን ከእግዚአብሔር ቃል ይመልሱታል። የአባታችንን ፈቃድ እናገኝ ዘንድ ቃሉን በደስታ እንደ ማንበብ ችላ ልንለው ወይም በሥርዓታዊ መንገድ ልናነበው እንጀምራለን።

ሰው በራሱ መንገድ እግዚአብሔርን ለማስደሰት የሚሞክርበት ሃይማኖታዊ ሽክም ከባድና አስቸጋሪ ነው (ማቴ. 23፡4)፤ ክርስቶስ የሚያስቀምጥብን ቀንበር ግን ከቶውንም ከባድ አይደለም (ማቴ. 11፡28-30)። ፍቅር ሸክሞችን ያቀልላቸዋል። ያዕቆብ የወደዳትን ሴት ለማግኘት የግድ ለሰባት ዓመታት ማገልገል ነበረበት፤ ይሁንና፥ መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚለው «እርስዋንም ይወድዳት ስለ ነበረ በእርሱ ዘንድ እንደ ጥቂት ቀን ሆነለት» (ዘፍ. 29፡20)። ፍጹም ፍቅር በደስታ መታዘዝን ያስከትላል።

4. ድል ወይም ማሸነፍ (1ኛ ዮሐ. 5፡4-5)

የግሪኩ ዓለም ሌት የድል አምላክ ኒኬ ትባል ነበር፤ ይህም የታላቋ አሜሪካ የአየር ለአየር ሚሳይል ስያሜ ሆኗል። የዚህም ስያሜ ትርጉም ድል የሚል ነው። ለመሆኑ ድል እየበሰለ ከሚሄድ ፍቅር ጋር ያለው ግንኙነት ምንድን ነው?

ክርስቲያኖች በእውነተኛ ዓለም ውስጥ የሚኖሩ በመሆናቸው፥ ለአስቸጋሪ መሰናክሎች ይጋለጣሉ። ስለሆነም፥ እግዚአብሔርን መታዘዙ ቀላል አይደለም። ከዓለም ጋር መተባበሩ፥ እግዚአብሔርን አለመታዘዝና እንደፈለግን መኖር ቀላል ነው።

ክርስቲያን ግን «ከእግዚአብሔር ተወልዶአል።» ይህም ማለት በውስጡ መለኮታዊ ባሕርይ ስላለው፥ ይኸው መለኮታዊ ባሕርይ የእግዚአብሔርን ትእዛዛት ሊተላለፍ አይችልም ማለት ነው። «ከእግዚአብሔር የተወለደ ሁሉ ዓለምን ያሸንፋልና» (ቁ. 4)። የሚቆጣጠረን አሮጌው ባሕርይ ከሆነ፥ የእግዚአብሔርን ትእዛዛት

እንተላለፋለን፤ ዳሩ ግን አዲሱ ባሕርይ የሚቆጣጠረን ከሆነ እግዚአብሔርን እንታዘዛለን። ዓለም አሮጌውን ባሕርይ በመማረክ (2፡15–17)፥ የእግዚአብሔር ትእዛዛት ከባዶች እንደሆኑ ለማሳየት ትሞክራለች።

ማሸነፋችን የእምነት ውጤት በመሆኑ፥ በፍቅር ስናድግ በእምነትም እናድጋለን። አንድን ሰው ይበልጥ ስትወደው ለማመንም ያንኑ ያህል ይቀልሃል። ስለሆነም፥ ፍቅርና እምነት ጎን ለጎን እየበሰሉ ስለሚሄዱ፥ ለክርስቶስ ያለን ፍቅር ይበልጥ ፍጹም ሲሆን በክርስቶስ ላይ ያለንም እምነት ያንኑ ያህል ፍጹም ይሆናል።

«ማሸነፍ» የሚለው ቃል ዮሐንስ የሚወደው ቃል ነው፤ ይህንንም ቃል በ2፡13–14 ዲያብሎስን ከማሸነፍ ጋር አያይዞ ይጠቅሰዋል። በዮሐንስ ራእይ ውስጥ ደግሞ አማኞችንና የሚቀበሉአቸውን በረከቶች ለመግለጽ ሰባት ጊዜያት ጠቅሶታል (2፡7፥11፥17፥ 26፤ 3፡5፥ 12፥21)። *ሐሰናፊ* የሚለውን ቃል የሚጠቀመው የተወሰኑ አማኞችን መደብ ለመግለጽ አይደለም፤ ለእውነተኛ ክርስቲያን ሁሉ እንደሚገባ እንጂ። ይህም የሆነው ከእንግዲህ ከእግዚአብሔር በመወለዳችን ምክንያት አሸናፊዎች ስለሆንን ነው።

በታላቁ እስክንድር የጦር ሠራዊት ውስጥ አንድ ሰነፍ ወታደር እንደነበር የሚያወሳ ታሪክ አለ። ይህ ሰነፍ ወታደር ወደፊት መገስገስ ሲኖርበት ወደ ኋላ ይንፋዋቀቅ ነበር።

እናም ታላቁ ጄኔራል ወደ እርሱ ቀርቦ፥ «ስምህ ማን ነው?» ሲል ጠየቀው።

ሰውዬውም፥ «ጌታዬ፥ ስሜ እስክንድር ነው» ሲል መለሰለት።

ጄኔራል ፊት ለፊት ተመልከቶት ሲያበቃ፥ «ውድ ወታደር፥ ብድግ በልና በርትተህ ተዋጋ – አለበለዚያ ግን ስምህን ቀይር!» አለው።

የእኛስ ስም ማን ነው? «የእግዚአብሔር ልጆች – ከእግዚአብሔር ዳግም የተወለድን።» ታላቁ እስክንድር ስሙ የጀግንነት ተምሳሌት እንዲሆን ፈልጎአል፤ የእኛም ስም የድል ዋስትናን ይዞአል። ከእግዚአብሔር መወለድ ማለት የእግዚአብሔርን ድል መጋራት ማለት ነው።

ይህ የእምነት አሸናፊነት ነው፤ ግን የትኛው እምነት? ከተባለም ይህ እምነት የእግዚአብሔር ልጅ በሆነው በኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ዓለምን የሚያሸንፈው «ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ የሚያምን» ሰው ነው (1ኛ ዮሐ. 5፡5)። ድሉን የሚሰጠን በራሳችን ላይ

ሳይሆን በክርስቶስ ላይ የሚኖረን እምነት ነው። «በዓለም ሳላችሁ መከራ አለባችሁ፤ ነገር ግን አይዞአችሁ፤ እኔ ዓለምን አሸንፌዋለሁ» (ዮሐ. 16፡33)።

ከክርስቶስ ጋር መተባበሩ በዮሐንስ መልእክት ውስጥ ብዙ ጊዜ ያነበብነውን «እርሱ እንዳለ» ያስታውሰናል። «እርሱ እንዳለ እኛ ደግሞ እንዲሁ በዚህ ዓለም ነንና» (4፡17)። «እርሱ በብርሃን እንዳለ በብርሃን ልንመላለስ ይገባል» (1፡7)። በእርሱ እንኖራለን የምንል ከሆነ ባሕርያችንም እርሱኑ ሊመስል ይገባል (2፡6)። እርሱ በሰማይ እንደሆነ ልጆቹ በምድር ሊሆኑ ይገባል። ለእኛም የሚያስፈልገን ይህንን ድንቅ ስፍራ *በእምነት* መያዝና በዚሁ መሠረት *ተግባራዊ ክንዋኔዎችን መፈጸሙ* ነው።

ኢየሱስ ክርስቶስ ሲሞት እኛም ከእርሱ ጋር ሞተናል። ጳውሎስ፥ «ከክርስቶስ ጋር ተሰቅዬአለሁ» ብሏል (ገላ. 2፡20)። ክርስቶስ በተቀበረ ጊዜ ከእርሱ ጋር ተቀብረናል። ሲነሣ ደግሞ ከእርሱ ጋር አብረን ተነሥተናል። «እንግዲህ ክርስቶስ በአብ ክብር ከሙታን እንደተነሣ እንዲሁ እኛም በአዲስ ሕይወት እንድንመላለስ፥ ከሞቱ ጋር አንድ እንሆን ዘንድ በጥምቀት ከእርሱ ጋር ተቀበርን» (ሮሜ 6፡4)።

ክርስቶስ ወደ ሰማይ ባረገ ጊዜ እኛም ከእርሱ ጋር ስላረግን አሁን በሰማያዊ ስፍራ ከእርሱ ጋር አለን (ኤፌ. 2፡6)። ሲመለስም የክብሩ ተካፋዮች እንሆናለን። «ሕይወታችሁ የሆነ ክርስቶስ በሚገለጥበት ጊዜ፥ በዚያን ጊዜ እናንተ ደግሞ ከእርሱ ጋር በክብር ትገለጣላችሁ» (ቆላ. 3፡4)።

እነዚህ ሁሉ ጥቅሶች በክርስቶስ ያለንን *መንፈሳዊ* ስፍራ ይገልጻሉ። ይህን ስፍራ በእምነት ስንይዝ የድሉ ተካፋዮች እንሆናለን። እግዚአብሔር ኢየሱስን ከሞት ሲያስነሣው፥ «ከአለቅነትና ከሥልጣንም ከኃይልም ከጌትነትም ሁሉ በላይና... ከሚጠራው ስም ሁሉ በላይ በሰማያዊ ስፍራ በቀኙ ሲያስቀምጠው... ሁሉንም ከእግሩ በታች አስገዛለት» (ኤፌ. 1፡20–22)። ይህም ማለት በተዋረድ ሲታይ የእግዚአብሔር ልጅ ሁሉ ከጠላቶቹ ሁሉ በላይ ልቆ ይቀመጣል ማለት ነው።

አንድ ሰው የሚቀመጥበት ስፍራ ምን ያህል ሥልጣን ሊኖረው እንደሚችል ይወስናል። በዋና ሥራ አስኪያጅ ወንበር ላይ የሚቀመጥ ሰው የተወሰነ ሥልጣን አለው። በምክትል ፕሬዚዳንቱ ወንበር ላይ የሚቀመጥ ሰው ከዚህኛው የበለጠ ሥልጣን አለው። ዳሩ ግን *«ፕሬዚዳንት»* የሚለው ጽሑፍ ከሰፈረበት ጠረጴዛ በስተጀርባ

የተቀመጠው ሰው ከሁሉም የላቀ ሥልጣን ይኖረዋል። ይህ ሰው በፋብሪካው አካባቢ ወይም በቢሮው ውስጥ ቢሆን ከመቀመጫው የተነሣ አክብሮትንና ታዛዥነትን ያተርፋል። ሥልጣኑ የሚወሰነው በስፍራው እንጂ በግላዊ አቀራረቡ ወይም በስሜቱ አይደለም።

የእግዚአብሔር ልጅም እንዲሁ ነው፤ ሥልጣኑ የሚወሰነው በክርስቶስ ባለው ስፍራ ነው። በክርስቶስ ባመነ ጊዜ በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት ከክርስቶስ ጋር በመተባበር የአካሉ ክፍል ሆኗል (1ኛ ቆሮ. 12፡12–13)። አሮጌ ሕይወቱ ተቀብሮ ለአዲስ የክብር ሕይወት ተነሥቷል። ስለሆነም፥ በክርስቶስ በአጽናፈ-ዓለሙ ዙፋን ላይ በመቀመጥ ላይ ይገኛል።

አንድ በአገሪቱ ውስጥ በተካሄደው የእርስ በርስ ውጊያ ላይ የተሳተፈ የቀድሞ ወታደር የሚበላውንና የሚያድርበትን ስፍራ እየለመነና ሁልጊዜም «ሚስተር ሊንኮልን» ስለተባለ ወዳጁ እያወራ ከቦታ ቦታ ይንከራተት ነበር። ከደረሰበት የአእምሮ ጉዳት የተነሣም በአንድ ቦታ ረግቶ ለመሥራት አይችልም ነበር። ነገር ግን ለመጓዝ አስከቻለ ድረስ፥ ስለ ወዳጁ ለመናገር ይችል ነበር።

አንድ ቀን ግን ይህን አሳቡን ያልተቀበለ አንድ ተጠራጣሪ፥ «አንተ ሚስተር ሊንኮልንን አውቃለሁ ትላለህ። እኔ ግን እኝህን ሰው ስለማወቅህ እርግጠኛ አይደለሁምና ማረጋገጫ ስጠኝ» አለው።

ሽማግሌውም፥ «ምን ገዶኝ፥ ላረጋግጥ እችላለሁ። እንዲያውም፥ ሚስተር ሊንኮልን ራሳቸው ፊርማቸውን አሳርፈው የሰጡኝ ወረቀት በእጄ ይገኛል» ሲል መለሰለት።

ከዚያም ካረጀችው የወረቀት መያዣ ቦርሳው ውስጥ የነተበ ወረቀት አወጠና ለሰውዬው አሳየው።

ማንበብ ባለመቻሉ ይቅርታ ጠይቆት፥ «ዳሩ ግን ይህ የሚስተር ሊንኮልን ፊርማ እንደሆነ አውቃለሁ» አለው።

በዚህ ጊዜ ካነበቡት ተመልካቾች አንዱ «በዚህ ጽሑፍ የተሰጠውን ነገር ታውቃለህ? በፕሬዚዳንት ሊንኮልን ፊርማ የጸደቀና በመደበኛነት የሚከፈል ከፍተኛ የመንግሥት የጡረታ ቃል ተገብቶልሃል። ከእንግዲህ እንደ ድሀ ለማኝ ከቦታ ቦታ መዘዋወር የለብህም! ሚስተር ሊንኮልን ባለጸጋ አድርገውሃል!» አለው።

የዮሐንስ አሳብ አፍታተን ስናስቀምጥ፥ «ኢየሱስ ክርስቶስ አሸናፊዎች ስላደረጋችሁ፥ እናንተ ክርስቲያኖች በሽንፈት መመላለስ የለባችሁም! ጠላታችሁን ሁሉ ስላሸነፈላችሁ ድሉን ትጋራላችሁ። አሁን እንግዲህ በእምነት ድሉን ጨብጡ» የሚል ይሆናል።

በመሠረቱ ቁልፉ እምነት ነው፤ ይህ ሁልጊዜም እግዚአብሔር ለድል የሚጠቀምበት ቁልፍ ነው። በዕብራውያን ምዕራፍ 11 የተጠቀሱት ታላላቅ ወንዶችና ሴቶች ድሎቻቸውን የተቀዳጁት «በእምነት» ነበር። የእግዚአብሔርን ቃል አምነው በዚያው ላይ ተግባራቸውን ሲያከናውኑ፥ እርሱም እምነታቸውን በማክበር ድልን ሰጣቸው። እምነት ማለት እግዚአብሔር የተናገረው እውነት እንደሆነ መቀበል ብቻ አይደለም፤ እውነተኛ እምነት እግዚአብሔር የሚናገረው እውነት ስለሆነ በዚያው ላይ ተግባራዊ እንቅስቃሴ ማድረግ ነው። አንድ ሰው እንደተናገረው፥ እምነት ማለት መረጃ ሳይኖር ማመን ሳይሆን፥ ዳሩ ግን የሚያስከትለውን ውጤት ሳያስቡ መታዘዝ ነው ብሏል።

ድል-ነሺ እምነት የበሳል ፍቅር ውጤት ነው። ኢየሱስ ክርስቶስን የበለጠ ባወቅንና በወደድን መጠን፥ ከሕይወት ጉድለቶችና ውጊያዎች ሁሉ ጋር እርሱን መታመኑ የበለጠ ይቀልለናል። ስለሆነም ይህ እየበሰለ የሚሄድ ፍቅር የዕለታዊ ሕይወታችን መደበኛና ተግባራዊ ጉዳይ መሆኑ አስፈላጊ ነው።

ክርስቲያን የዚህ ዓይነቱን ፍቅርና ከእርሱም የሚፈልቁትን በረከቶች የሚለማመደው እንዴት ነው?

በቀዳሚነት፥ የዚህ ዓይነቱን ፍቅር ኮትኩቶ ማሳደግ ያሻል። ይህ በአወጣ ያውጣው የተጀመረ ወዳጅነት የሚያመጣው ውጤት አይደለም፤ ከቀደመው ጥናታችን እንደተረዳነው አማኝ ወደ ኋላ የሚመለሰው ደረጃ በደረጃ ነው፦

1. ከዓለም ጋር ወዳጅነት ይጀምራል (ያዕ. 4፡4)።

2. በዓለም እድፍ ይበላሻል (ያዕ. 1፡27)።

3. ዓለምን ይወዳል (1ኛ ዮሐ. 2፡15-17)።

4. ዓለምን ይመስላል (ሮሜ 12፡2)።

በተመሳሳይ ሁኔታ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር የሚኖረን ግንኙነት የሚያድገውም ደረጃ በደረጃ ነው፦

1. ከክርስቶስ ጋር ያለንን ግንኙነት ኮትኩተን ማሳደግ አለብን። አብርሃም ራሱን ከዓለም ለይቶ እግዚአብሔር የነገረውን ስለ ፈጸመ «የእግዚአብሔር ወዳጅ» ነበር (ያዕ. 2፡23)። ምንም እንኳ ሕይወቱ ፍጹም ባይሆንም፥ በኃጢአት በሚወድቅበት ጊዜ ኃጢአቱን ተናዝዞ ወደ እግዚአብሔር ይመለስ ነበር።

2. ይህ ወዳጅነት ሕይወታችንን መለወጥ ይጀምራል። ቃሉን ስናነብና ስንጸልይ፥ ብሎም ከእግዚአብሔር ሕዝብ ጋር ኅብረት ስናደርግ፥ ክርስቲያናዊ ጸጋ በሕይወታችን ውስጥ መታየት ይጀምራል። በዚህም ጊዜ አሳባችን ከበፊቱ እየጠራ፥ ውይይታችን ይበልጥ ትርጉም እያገኘ እና መሻታችንም እየተሟላ የሚሄድ ይሆናል። ይሁንና፥ ይህ በዝግታ የሚከናወን ሂደት እንጂ ከመቅጽበት የምንለወጥበት አይሆንም።

3. ከክርስቶስ ጋር ያለን ወዳጅነትና እርሱን እየመሰልን መምጣታችን ለክርስቶስ ጥልቅ ፍቅር እንዲኖረን ያደርጋል። በሰው ደረጃ እንኳ ቢሆን ወዳጅነት ብዙውን ጊዜ ወደ ፍቅር ይመራል፤ በመለኮታዊ ደረጃም ከክርስቶስ ጋር የሚኖር ወዳጅነት ወደ በለጠ ፍቅር ሊመራ ይገባል። «እርሱ አስቀድሞ ወዶናልና እኛ እንወደዋለን» (1ኛ ዮሐ. 4፡19)። የእግዚአብሔር ቃል ፍቅሩን ይገልጽልናል፤ በውስጣችን የሚኖረው መንፈስ ቅዱስ ደግሞ ይህንኑ ፍቅር ይበልጥ ግልጽ ያደርግልናል። በተጨማሪም፥ ይኸው ፍቅር በታዛዥነት አማካኝነት በየዕለቱ በሕይወታችን ተግባራዊ ይሆናል። ክርስትና ዘላቂ ፍቅር መስጠት፥ ክርስቶስን ለማስደሰትና ፈቃዱን ለማድረግ የሚኖረን ጥልቅ መሻት እንጂ አላፊ ስሜት አይደለም።

4. ይበልጥ ባወቅነው መጠን ይበልጥ እንወደዋለን፤ ይበልጥ ስንወደው ደግሞ ይበልጥ እርሱን እንመስላለን፤ የልጁን መልክ እንመስል ዘንድ *አንለወጣለን* (ሮሜ. 8፡29)። በርግጥ ፊት ለፊት እስክናየው ድረስ *ሙሉ* ለሙሉ ክርስቶስን አንመስልም (1ኛ ዮሐ. 3፡1–3)፤ ዳሩ ግን አሁን ሂደቱን እንጀምራለን።

ይህ ምንኛ አስደሳች የአኗኗር መንገድ ነው። የእግዚአብሔር ፍቅር በእኛ ፍጹም ሲሆን፥ በእርሱ ዘንድ ድፍረት ስለሚኖረን በፍርሃት አንኖርም። ፍርሃት ስለተወገደም ግብዝነቱ ቀርቶ በታማኝነትና በግልጽነት ልንመላለስ እንችላለን። እንግዲህ ፍርሃት ስፍራ ስለለቀቀ ለትእዛዛቱ የሚኖረን ታዛዥነት የሚመነጨው ከፍቅር እንጂ ከፍርሃት አይሆንም። ትእዛዛቱም ከባዶች እንዳልሆኑ እንረዳለን። በመጨረሻም፥ በዚህ የፍቅር ድባብ ውስጥ በመኖር ዓለምን ድል በሚነሣ እምነት ልንጋፈጥና ከመሸነፍ ፈንታ ልናሸንፍ እንችላለን።

የምንጀምርበት ስፍራ ከፍተኛ የድፍረት ልምምድ የሚታይበት አይሆንም። ይልቁንም የጅማሬው ስፍራ ዝግ ያለ የግል የጸሎት ስፍራ ነው። ጴጥሮስ ሕይወቱን ስለ ኢየሱስ ለመስጠት ቢፈልግም፥ በጸሎት እንዲያግዝ በተጠየቀ ጊዜ ግን ተኛ (ሉቃስ 22፡31-33፥ 39-46)። ቃሉን በማንበብ፥ በዚያው ላይ በማሰላሰልና ከርስቶስን በጸሎትና በምስጋና በማምለክ ቀኑን የሚጀምር አማኝ ይህንኑ ፍቅር ይለማመዳል።

ገና ከጅማሬው እርሱም ሆነ ሌሎች ያውቁታል። ሕይወቱም በድፍረት፥ በታማኝነት፥ ደስታ በሞላበት ታዛዥነትና በድል ተለይቶ ይታወቃል።

በእርግጠኛነት የምታውቀው ነገር ምንድን ነው?

1ኛ ዮሐንስ 5፡6-21

በ1789 ቤንጃሚን ፍራንክሊን፥ «ከሞትና ከቀረጦች በቀር ስለመኖሩ እርግጠኛ የምንሆንበት ነገር የለም» ሲሉ ጽፈዋል። በመሠረቱ፥ እንደ ፍራንክሊን ያለ አዋቂ ሰው ሌሎችም እርግጠኛ የምንሆንባቸው ነገሮች እንዳሉ ያውቅ ነበር። ክርስቲያን ደግሞ ብዙ እርግጠኛ የምንሆንባቸው ነገሮች እንዳሉ ያውቃል። ስለ መንፈሳዊ እውነት ክርስቲያኖች *«እኛ እናውቃለን!»* ለማለት አይፈሩምና። እንዲያውም፥ በዚህች አጭር የዮሐንስ መልእክት ውስጥ ብቻ *«ማወቅ»* የሚለው ቃል 39 ጊዜያት ተጠቅሶአል፤ ከእነዚህም 39 ጊዜያት ስምንቱ የሚገኙት በዚህ የመዝጊያ ምዕራፍ ውስጥ ነው።

ሰው አንድን ነገር በእርግጠኛነት ለማወቅ ከፍተኛ ጉጉት ስላለው፥ ምትሐታዊ ኃይሎችን እስከማማከር እንኳ አይመለስም። ከቤተ ክርስቲያኑ መጋቢ ጋር እራት ይበላ የነበረ አንድ ነጋዴ፥ «በዚያ በመንገዱ ጥግ ያሉትን ቢሮዎች ታያለህ? በዚህች ከተማ ከሚገኙት ታላላቅ ነጋዴዎች ብዙዎቹ በነዚያ ቢሮዎች ውስጥ ተቀምጠዋል። ብዙዎች ከአንዲት ዕድል ተንባይ ጋር ለመገናኘት እዚህ ይመጡ ነበር። አሁን ሴቲቱ እዚህ የለችም፤ ከጥቂት ዓመታት በፊት ግን ሰዎች ከእርሷ ጋር ለመነጋገር ወረፋ እየጠበቁ በሚሊዮን የሚቆጠር ገንዘብ ይሰጡአት ነበር» አለው።

እውነተኛ የሆነ ሕይወት በኢየሱስ ክርስቶስ በሚገኙ መለኮታዊ እርግጠኝነቶች ላይ የተመሠረተ ነው። ዓለም ክርስቲያኑ ኩራተኛና ግትር እንደሆነ በመግለጽ ይወቅሰው ይሆናል፤ ይህ ግን «አውቃለሁ!» ከማለት አያግደውም። በነዚህ የዮሐንስ መልእክት የማጠቃለያ ክፍሎች ውስጥ ሕይወታችንን በድፍረት ልንመሠርት የምንችልባቸውን አምስት የክርስትና ማረጋገጫዎች ወይም ዋስትናዎች እናገኛለን።

1. ኢየሱስ አምላክ ነው (1ኛ ዮሐ. 5፡6-10)

በ5፡1-5 አጽንኦት የተሰጠው ኢየሱስ ክርስቶስን በማመኑ ላይ ነው። በክርስቶስ የሚያምን ሰው ከእግዚአብሔር ስለ ተወለደ ዓለምን ለማሸነፍ ይችላል። ኢየሱስ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ ማመኑ ለክርስቲያናዊ ሕይወት መሠረታዊ ጉዳይ ነው።

ይሁንና፥ ኢየሱስ ክርስቶስ አምላክ እንደሆነ እንዴት እናውቃለን? በምድር ላይ በነበረ ጊዜ አንዳንዶች ውሸተኛና አታላይ እንደሆነ

ይናገሩ ነበር (ማቴ. 27፡63)። ሌሎች ደግሞ ሃይማኖታዊ አክራሪ፥ እብድ፥ ወይም እውነተኛ የሆነ አገር ወዳድና ዳሩ ግን በሚያሳዝን ሁኔታ ለስሕተት የተዳረገ ሰው አድርገው ይቆጥሩት ነበር። ዮሐንስ የሚጽፍላቸው ሰዎችም በዘመኑ ይነፍስ ለነበረው ወሬ ተጋልጠው ነበር፤ ይህም ወሬ ኢየሱስ ሰው ብቻ እንደነበረና በተጠመቀ ጊዜ «መሢሑ» እንደመጣበት የሚገልጽ ነበር። በመስቀል ላይ ኢየሱስ «አምላኬ፥ አምላኬ፥ ስለምን ተውኸኝ?» ሲል መሢሕነትን ስለተወ እንደ ማንኛውም ሰው ሞተ።

የዮሐንስ መልእክት ይህንን የሐሰት ትምህርት ፉርሽ ያደርገዋል። ስለሆነም፥ የኢየሱስን አምላክነት ለማረጋገጥ ሦስት ሁነኛ ምስክሮችን ያቀርባል።

የመጀመሪያው ምስክር– ውኃው። ኢየሱስ የመጣው «በውኃና በደም» ነው። ውኃው በዮርዳኖስ ወንዝ የተፈጸመውን የእርሱን ጥምቀት ያመለክታል፤ በዚህም ጊዜ አብ ከሰማይ ድምፅ አሰምቶ፥ «በእርሱ ደስ የሚለኝ የምወደው ልጄ ይህ ነው» ብሏል (ማቴ. 3፡13–17)። በተመሳሳይ ጊዜ መንፈስ ቅዱስ እንደ ርግብ ወርዶ በእርሱ ላይ አርፎአል። ይህ በአገልግሎቱ መጀመሪያ አብ ስለ ልጁ የሰጠው ምስክርነት ነበር።

ሁለተኛው ምስክር– ደሙ። ኢየሱስ የሚሞትበት ጊዜ እየቀረበ ሲመጣ አብ ተጨማሪ ምስክርነት ሰጥቷል። ከሰማይ ድምፅ አሰምቶ፥ «[ስሜን] አከበርሁት ደግሞም አከብረዋለሁ» ሲል ለኢየሱስ ተናገረ (ዮሐ. 12፡28)። እንዲሁም፥ ኢየሱስ በመስቀል ላይ በነበረ ጊዜ አብ በተአምራዊ ኃይል መስክሮአል፤ ይህም መለኮታዊ ጽልመት፥ የምድር መንቀጥቀጥ እና የመቅደስ መጋረጃ መቀደድ የሚገኙበት ክስተት ነበር (ማቴ. 27፡45፥ 50–53)። ስለሆነም፥ በአካባቢው የነበረው የመቶ አለቃ፥ «ይህ በእውነት የእግዚአብሔር ልጅ ነበረ» ብሎ መጮኹ የሚያስደንቅ አይሆንም (ማቴ. 27፡54)።

ኢየሱስ «መሢሕነቱን» በጥምቀቱ ተቀብሎ በመስቀል ላይ አላጣውም። በሁለቱም አጋጣሚዎች አብ የልጁን አምላክነት መስክሮአል።

ሦስተኛው ምስክር–መንፈሱ። መንፈስ ቅዱስ የተሰጠው ለክርስቶስ እንዲመሰክር ነበር (ዮሐ. 15፡26፤ 16፡14)። መንፈስ ቅዱስ እውነት ስለሆነ፥ ምስክርነቱን ልናምን እንችላለን። እኛ በኢየሱስ ክርስቶስ ጥምቀትም ሆነ ሞት ላይ አልነበርንም፤ መንፈስ ቅዱስ ግን እዚያ ነበረ። ክርስቶስ በምድር ላይ ሲያገለግል በነበረ ጊዜ አብሮ የነበረውና ዛሬም እዚህ በትጋት የሚሠራው መንፈስ ቅዱስ ብቻ ነው። ስለሆነም

የአብ ምስክርነት ያለፈ ታሪክ ሲሆን፥ የመንፈስ ቅዱስ ምስክርነት ግን የአሁን ልምምድ ነው። የመጀመሪያው ውጫዊ ሲሆን፥ ሁለተኛው ውስጣዊ ነው–ሁለቱም ደግሞ በአንድ ይስማማሉ።

መንፈስ ቅዱስ በአማኝ ልብ ውስጥ የሚመላለሰው እንዴት ነው? «አባ አባት ብለን የምንጮኽበትን የልጅነትን መንፈስ ተቀበላችሁ እንጂ እንደገና ለፍርሃት የባርነትን መንፈስ አልተቀበላችሁምና። የእግዚአብሔር ልጆች መሆናችንን ያ መንፈስ ራሱ ከመንፈሳችን ጋር ይመሰክራል» (ሮሜ 8፡15–16)። የመንፈስ ቅዱስ ምስክርነት የክርስቶስ መሆናችንን ለውስጣችን በመናገር መተማመኛ የሚያስጨብጠን መንገድ እንጂ፥ እኛው ለራሳችን «የምንፈጥረው» ጉዳይ አይደለም፤ ይህ ግን እግዚአብሔር የሚሰጠን መተማመኛ ነው።

መንፈስ ቅዱስ በተጨማሪም በቃሉ አማካኝነት ይመሰክርልናል። የእግዚአብሔርን ቃል በምናነብበት ጊዜ ለእኛ በመናገር ያስተምረናል። ይህ የሚሠራው ለአማኝ ብቻ እንጂ ላልዳኑት ጭምር አይደለም (1ኛ ቆሮ. 2፡4)።

በክርስቲያኑ ውስጥ *መንፈስ ቅዱስ* ስላለ ከእግዚአብሔር ሰዎች ጋር ተስማማቶ ይኖራል። ይህም *መንፈስ ቅዱስ* የሚመሰክርበት ሌላው መንገድ ነው።

አንድ ጉዳይ እንዲጸና ከተፈለገ ከሕግ አኳያ ሁለት ወይም ሦስት ምስክሮች ያስፈልጋሉ (ዘዳ. 19፡15)። አብ በጥምቀቱና በመስቀሉ ላይ መስክሮለታል፤ *መንፈስ ቅዱስ* ደግሞ አሁን በአማኙ ውስጥ ሆኖ ይመሰክራል፤ *መንፈስ ቅዱስ*፥ ውኃውና ደሙ የኢየሱስን አምላክነት በምስክርነት ያጸናሉ።

የሰዎችን ምስክርነት እየተቀበልን የእግዚአብሔርን ምስክርነት ችላ የምንለው ለምን ይሆን?

ብዙውን ጊዜ ሰዎች «እምነት ሊኖረኝ ቢችል እወድ ነበር!» ይላሉ። ይሁንና፥ ሁሉም ሰው *የሚኖረው* በእምነት ነው! ቀኑን ሁሉ አንድ ሰው ሌላውን ሲያምን ይውላል። ሰዎች ሐኪሙን፥ መድኃኒት ቀማሚውንና ሻጩን (ፋርማሲስት)፥ በሆቴል ምግብ አብሳዩን፥ እንዲሁም በመንገድ ላይ በሌላ መስመር እያሽከርከረ የሚሄደውን ሰው ሳይቀር ያምናሉ። ሰዎችን ለማመን ከቻልን እግዚአብሔርን ለማመን የማንችለው ለምንድን ነው? እርሱን *አለማመን* ደግሞ ቃሎቹን ውሸተኛ ማድረግ ነው።

ኢየሱስ ክርስቶስ አምላክ ነው። ይህም የመጀመሪያው የክርስቲያን እርግጠኛነት ሲሆን፥ ለማንኛውም ሌላ ነገር መሠረት ነው።

2. አማኞች የዘላለም ሕይወት አላቸው (1ኛ ዮሐ. 5፡11–13)

በ5፡6–10 ውስጥ ቁልፍ ቃል *«ምስክር»* ነው። እግዚአብሔር ለልጁ ምስክርነት ሰጥቷል፤ በተጨማሪም፥ እግዚአብሔር ለልጆቹ ግለትም ለግለሰብ አማኞችም ምስክርነት ሰጥቷል። የዘላለም ሕይወት እንዳለን *እናውቃለን!* ይህንንም የምናውቀው በውስጣችን ካለው ከመንፈስ ቅዱስ ምስክርነት ብቻ ሳይሆን፥ ከእግዚአብሔር ቃል ምስክርነት ጭምር ነው። «የዘላለም ሕይወት እንዳላችሁ ታውቁ ዘንድ በእግዚአብሔር ልጅ ስም ለምታምኑ ይህን ጽፌላችኋለሁ» (ቁጥር 13)።

የዘላለም ሕይወት ስጦታ እንጂ የእኛ የሥራ ውጤት አይደለም (ኤፌ. 2፡8–9፤ ዮሐ. 10፡27–29)። ይህ ስጦታ ደግሞ አካል ነው– እርሱም ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። የዘላለምን ሕይወት የምናገኘው *ከክርስቶስ* ብቻ ሳይሆን *በክርስቶስ* ነው። «ልጁ ያለው ሕይወት አለው» (ቁጥር 12)። ይህም ተራ ሳይሆን እውነተኛ ሕይወት ነው (1ኛ ጢሞ. 6፡19)።

ይህንንም ስጦታ የምንቀበለው በእምነት ነው። እግዚአብሔር በኢየሱስ ክርስቶስ ለሚያምኑ የዘላለምን ሕይወት እንደሚሰጣቸው በቃሉ ገልጾአል። በሚሊዮን የሚቆጠሩ ክርስቲያኖች የእግዚአብሔር መዝገብ እውነት መሆኑን ያረጋግጣሉ። ይህንን አለማመን እግዚአብሔርን ውሸተኛ ማድረግ ነው። እግዚአብሔርንም እንደ ውሸተኛ ከቆጠርነው እርግጠኛ የሚሆን ነገር አናገኝም።

እግዚአብሔር ልጆቹ የእርሱ መሆናቸውን *እንዲያውቁ* ይፈልጋል። ዮሐንስ በወንጌሉ ኢየሱስ እርሱ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ ሊያረጋግጥልን በእስትንፋሰ– እግዚአብሔር ተነሣሥቶ ነበር (ዮሐ. 20፡31)። ይህንንም መልእክት የጻፈው የእግዚአብሔር ልጅ መሆናችንን እንድናረጋግጥ ነው (1ኛ ዮሐ. 5፡13)።

ስለሆነም፥ እዚህ ላይ የእግዚአብሔርን ልጆች ባሕርያት መከለሱ ጠቃሚ ነው።

- «ጽድቅን የሚያደርግ ሁሉ ከእርሱ እንደ ተወለደ እወቁ» (2፡29)።
- «ከእግዚአብሔር የተወለደ ሁሉ ኃጢአትን አያደርግም» (3፡9)።
- «እኛ ወንድሞችን የምንወድ ስለ ሆንን ከሞት ወደ ሕይወት እንደ ተሻገርን እናውቃለን» (3፡14)።

• ወዳጆች ሆይ፥ ፍቅር ከእግዚአብሔር ስለሆነ፥ የሚወደውም ሁሉ ከእግዚአብሔር ስለ ተወለደ እግዚአብሔርንም ስለሚያውቅ፥ እርስ በርሳችን እንዋደድ» (4፥7)

• «ከእግዚአብሔር የተወለደ ሁሉ ዓለምን ያሸንፋልና» (5፥4)።

እነዚህ «የልደት ምልክቶች» በሕይወትህ ውስጥ ካሉ በድፍረት የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆንህ ልታውጅ ትችላለህ።

ሰውን የማደንዘዝ ዓቅም ያለውን የክሎሮፎርም ንጥረ ነገር ተመራምረው ያገኙት ሰር ጄምስ ሲምፕሰን ለሞት በሚያጣጥሩበት ወቅት አንድ ጓደኛቸው፥ «ሰር፥ [ከሞት በኋላ ስላለው ሕይወት] የእርስዎ ግምት ምንድን ነው?» በማለት ጠይቀዋቸው ነበር።

ሲምፕሰንም፥ «ግምት! እኔ የምገምተው ነገር የለኝም፤ «ያመንሁትን አውቃለሁና፥ የሰጠሁትንም አደራ እስከዚያ ቀን ድረስ ሊጠብቅ እንዲችል ተረድቼአለሁ» (2ኛ ጢሞ. 1፥12)» ብለዋል።

3. እግዚአብሔር ጸሎትን ይመልሳል (1ኛ ዮሐ. 5፥14–15)

የኢየሱስን አምላክነትና እኛም የእግዚአብሔር ልጆች መሆናችንን ማወቁ አንድ ነገር ነው፤ ለመሆኑ የዕለታዊ ሕይወት ጉድለቶችና ችግሮችስ ጉዳይ ምን ይሆናል? ኢየሱስ እዚህ ምድር ላይ በነበረ ጊዜ ሰዎችን ይረዳ ነበር፤ አሁንስ ይረዳቸዋል? ምድራዊ አባቶች ለልጆቻቸው እንክብካቤ ያደርጋሉ፤ ሰማያዊ አባትስ ልጆቹ ሲጠሩት ምላሽ ይሰጣል?

ክርስቲያኖች ስለ ፍርድ ድፍረት እንዳላቸው ሁሉ በጸሎትም ድፍረት አላቸው (2፥28፤ 4፥17)። አስቀድመን እንዳየነው ድፍረት የሚለው ቃል የንግግርን ነጻነት የሚገልጽ ነው። ስለሆነም፥ በነጻነት ወደ አባታችን ልንመጣና ጉድለቶቻችንን ልንነግረው እንችላለን።

በርግጥ ልንፈጽማቸው የሚገቡ ቅድመ-ሁኔታዎችም አሉ።

በመጀመሪያ፥ የማይኮንነን ልብ ሊኖረን ይገባል (3፥21–22)። ንስሐ ያልገባንበት ኃጢአት ለጸሎት ምላሽ ከፍተኛ መሰናክል ይፈጥራል [መዝ. (66)፥18]። በክርስቲያን ባልና በሚስቱ መካከል የሚኖሩ አለመግባባቶች ጸሎታቸውን ሊከለክሉ እንደሚችሉ መገንዘብ ተገቢ ነው (1ኛ ጴጥ. 3፥1–7)። በእኛና በሌላ ክርስቲያን መካከል አንድ የተበላሸ ነገር ካለ ልናስተካክለው ይገባል (ማቴ. 5፥23–25)። እንዲሁም፥ አንድ አማኝ በታዛዥነትና በፍቅር በክርስቶስ ካልኖረ ጸሎቱ አይመለስለትም (1ኛ ዮሐ. 15፥7)።

ሁለተኛ፥ ከእግዚአብሔር ፈቃድ አኳያ መጸለይ አለብን። «ፈቃድህ ይሁን (ማቴ. 6፡10)። ሮበርት ላው፥ «ጸሎት የሰውን ፈቃድ በሰማይ ለመፈጸም ሳይሆን የእግዚአብሔርን ፈቃድ በምድር ለመፈጸም ታላቅ መሣሪያ ነው» ሲሉ ጽፈዋል። ለጸሎት በሚሰጠው ምላሽ በሺህ የሚቆጠሩትን ወላጅ አልባ ልጆች ለመመገብ የቻሉት ጆርጅ ሙለር፥ «ጸሎት የእግዚአብሔርን እምቢታ ማሸነፍ አይደለም። ይልቁንም፥ የእግዚአብሔርን ፈቃደኝነት መጠቀም ነው» ብለዋል።

በጉዳዩ ላይ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ባለማወቃችን ምክንያት፥ «የእኔ ሳይሆን ያንተ ፈቃድ ይፈጸም» ብለን ልንጸልይ የምንችልባቸው ጊዜያት አሉ። ብዙውን ጊዜ ግን ቃሉን በማንበብ፥ የመንፈስ ቅዱስን ድምፅ በመስማት (ሮሜ 8፡26-27) እና በሁሪያችን የሚገኙትን ሁኔታዎች በመገምገም የእግዚአብሔርን ፈቃድ ልናውቅ እንችላለን። አንድ ነገር ከእግዚአብሔር ዘንድ ለመጠየቅ የሚኖረን እምነት ራሱ ሊሰጠን እንደሚፈልግ የሚያረጋግጥልን ነው (፩ዮ. 11፡1)።

በጸሎት ልንቀበላቸው የምንችላቸው አያሌ የተስፋ ቃሎች በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ አሉ። እግዚአብሔር ስግብግብነታችንን ሳይሆን፥ ጉድለታችንን ለማሟላት ቃል ገብቶአል (ፊልጵ. 4፡19)! ፈቃዱን እያደረግን አንዳች ነገር ብናጣ በራሱ መንገድና በራሱ ጊዜ ይሰጠናል።

«ግን አንድን ነገር ማግኘት ለእኔ የእግዚአብሔር ፈቃድ ከሆነ ለምን መጸለይ አስፈለገኝ?» እንል ይሆናል። ይህ የሆነው እግዚአብሔር ልጆቹ የሚያስፈልጋቸውን እንዲያገኙ የሚፈልግበት መንገድ ስለሆነ ነው። እናም እግዚአብሔር ፍጻሜውን ብቻ ሳይሆን ወደ ፍጻሜ የሚያደርሰውን መንገድ ማለትም ጸሎት ጭምር እንዳዘጋጀ እንመለከታለን። ስለዚህም ጉዳይ የበለጠ ባሰብህ ቁጥር አስደናቂነቱን የበለጠ ትረዳለህ። እንደ እውነቱ ከሆነ ጸሎት የመንፈሳዊ ሕይወት የሙቀት መለኪያ (ቴርሞ ሜትር) ነው። እግዚአብሔር ጉድለቴን እንዲሞላ የምጠብቅ ከሆንሁ ከእርሱ ጋር የቀረበ አካሄድ እንዲኖረኝ ወስኖአል።

ዮሐንስ «እንደተቀበልን እናውቃለን» (1ኛ ዮሐ. 5፡15) አለ እንጂ፥ «ወደፊት እንደምንቀበል እናውቃለን» አላለም። በግሪኩ የዚህ አንቀጽ የጊዜ አመልካች የአሁን ጊዜ ጠቋሚ ነው። ለጸሎታችን ቅጽበታዊ ምላሽ ላንመለከት ብንችልም፥ ዳሩ ግን እግዚአብሔር እንደመለሰልን የሚያረጋግጥ ውስጣዊ መተማመኛ አለን። ይህ መተማመኛ ወይም እምነት የማይታዩ ነገሮች መረጃ ነው (፩ዕ. 11፡1)። ይህም እግዚአብሔር እንደ ሰማና እንደ መለሰ የሚመሰክርልን ነው።

አየርን መተንፈስ ለሥጋዊ ሰው እንደሆነ ሁሉ ጸሎትም ለመንፈሳዊ ሰው እንዲሁ ነው። ባንጸልይ እንታክታለን (ሉቃስ 18፡1)። ጸሎት የከንፈር መነባንብ ብቻ ሳይሆን፥ የልብ መሻትም ነው። «ሳታቋርጡ ጸልዩ» (1ኛ ተሰ. 5፡17) ሲባል ክርስቲያን ሁልጊዜም ጸሎት ያነበንባል ማለት አይደለም። ጌታ የሚሰማን ለብዙ ቃላችን አይደለም (ማቴ. 6–7) ስለሆነም፥ «ሳታቋርጡ ጸልዩ» የሚለው የልብን ዝንባሌና የአፍን ቃላት የሚያመለክት ነው። ልቡ በክርስቶስ ላይ ያረፈለትና ሊያስከብረውም የሚጥር ሰው ሳያውቅም እንኳ ባለማቋረጥ እየጸለየ ነው።

ታዋቂው ሰባኪ ቻርልስ ስፐርጀን በነገው ዕለት በሚሰብኩት ምንባብ ላይ ተግተው ሲሠሩ ቢያመሹም ሊጨርሱ አልቻሉም ነበርና ባለቤታቸው ቀጣዩን ምክር ለገሱአቸው። «አሁን ወደ መኝታ ክፍልህ ገብተህ ተኛ። ጠዋት በማለዳ እቀሰቅስህና ስብከትህን አዘጋጅተህ ትጨርሳለህ።»

ስፐርጀን የባለቤታቸውን ምክር ሰምተው አሸለቡና ሲያስጨንቃቸው የዋለውን ስብከት ማዝነብ ያዙ! ባለቤታቸውም የስፐርጀንን የእንቅልፍ ልብ ስብከት ጽፈው በበነጋው ሰጧቸው።

«ይገርማል! ይህንኑ ነበር ለማለት የፈለግሁት!» አሉ የተደነቁት ሰባኪ። መልእክቱ በልባቸው ውስጥ ነበር፤ የተፈለገው ያንን ነገር መግለጽ ብቻ ነው። ጸሎትም እንዲሁ ነው፤ በክርስቶስ የምንኖር ከሆነ ድምፃችንን ብናሰማም ባናሰማም የልባችን መሻቶች በእግዚአብሔር ይደመጣሉ።

የመጽሐፍ ቅዱስ ገጾችና የዓለም ታሪክ ገጾች ጸሎት ምላሽ ባገኙት ዘገባ የተሞሉ ናቸው። ጸሎት መንፈሳዊ ራስን የማደንዘዝ ጥበብ አይደለም። እንዲሁም ጸሎት ጥሩ ስሜት እንዲሰማንም አይደለም። የምንጸልየው እግዚአብሔር ስላዘዘንና ጸሎት አማኙ እግዚአብሔር ሊሰጠው የሚፈልገውን ነገር ለመቀበል እንዲችል ከእግዚአብሔር የተወሰነ መንገድ በመሆኑ ነው። ጸሎት ክርስቲያኑን በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ የሚያኖረው ሲሆን፥ በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ መኖሩ ደግሞ ክርስቲያኑን በበረከትና በአገልግሎት ስፍራ ያስቀምጠዋል። በመሆኑም፥ እኛ ለልጆቹ የሚያስፈልጋቸውን ለመስጠት ወደሚወድ ባለጸጋ አባት የምንቀርብ ልጆች ነን እንጂ ለማኞች አይደለንም።

ኢየሱስ በሥጋ የተገለጠ አምላክ ቢሆንም፥ በጸሎት ላይ ተደግፎ ነበር። እኛ ልናደርግ እንደሚገባን ኢየሱስ በአብ ላይ ተደግፎ በምድር ላይ ኖረ። ምንም እንኳ ብዙዎችን ለመፈወስ ሲል አምሽቶ ቢተኛም፥

ለመጸለይ ሲል ማለዶ ይነሣ ነበር (ማር. 1፡35)። አንዳንዴም ሌሊቱን ሁሉ በጸሎት ያሳልፍ ነበር (ሉቃስ 6፡12)። በጌቴሴማኒ የአትክልት ስፍራ «ከብርቱ ጩኸትና ከእንባ ጋር» ጸሎትን አቀረበ (ዕብ. 5፡7)። በመስቀሉ ላይ ሳለ ሦስት ጊዜ ጸልዮአል። ኃጢአት ለሌለው የእግዚአብሔር ልጅ ጸሎት ካስፈለገው፥ ለእኛስ ምን ያህል አብልጦ ያስፈልገን ይሆን?

ስለ ጸሎት እጅግ አስፈላጊው ነገር የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው። በአንድ ጉዳይ ላይ የእግዚአብሔር ፈቃድ ምን እንደሆነ ለማረጋገጥ ጊዜ ልንወስድ ይገባል፤ በተለይም ከጊዜው ሁኔታችን ጋር የሚዛመዱትን የተስፋ ቃሎችና መመሪያዎች በመመርመር ይህንኑ ልናደርግ ይገባል። አንዱ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ካወቅን ዘንዳ በመተማመን ልንጸልይና መልሱን እንዲገልጽልን ልንጠባበቅ እንችላለን።

4. ክርስቲያኖች ኃጢአትን በማድረግ አይቀጥሉም (1ኛ ዮሐ. 5፡16–19)

«ከእግዚአብሔር የተወለደ ሁሉ ኃጢአትን እንዳያደርግ... እናውቃለን» (ቁጥር 18)። «ከእግዚአብሔር የተወለደ ሁሉ ኃጢአትን አያደርግም» (3፡9)። በዚህ ስፍራ የተመለከተው በአጋጣሚ የሚፈጸም ኃጢአት ሳይሆን፥ ዳሩ ግን ሥራዬ ተብሎ የሚፈጸምን የልምድ ኃጢአት ነው። አማኝ አዲስ ባሕርይ («የእግዚአብሔር ዘር» 3፡9) ስላለው፥ አዳዲስ መሻቶችና ፍላጎቶች አሉት፤ ይህም በመሆኑ፥ በኃጢአት ደስ አይለውም።

ሦስቱ የክርስቲያን ጠላቶች ማለትም ዓለም፥ ሥጋና ዲያብሎስ ሁልጊዜም ወደ ኃጢአት ሊመሩት ይሻሉ።

ዓለም «በክፉ» (5፡19) ማለትም የዚህ ዓለም አምላክ (2ኛ ቆሮ. 4፡3–4) እና የዚህ ዓለም አለቃ (ዮሐ. 14፡30) በሆነው በሰይጣን ተይዛለች። ይህም በማይታዘዙ ልጆች ውስጥ የሚሠራው መንፈስ ነው (ኤፌ 2፡2)፥

ሰይጣን አማኙን ወደ ኃጢአት የሚመሩ አያሌ መሣሪያዎች አሉት። ለሔዋን እንዳደረገው ውሸትን ይናገራል (2ኛ ቆሮ. 11፡1–3፤ ዘፍ. 3)፤ ሰዎችም የእርሱን ውሸት ሊያምኑ የእግዚአብሔርን እውነት ከመታዘዝ ይመለሳሉ። እንዲሁም፥ በኢዮብና በጳውሎስ ላይ እንዳደረገው አካላዊ ሥቃይ ሊያመጣ ይችላል (2ኛ ቆሮ. 12፡7–9)። ሰይጣን ዳዊትን ለማሳሳት የተጠቀመው መሣሪያ ትዕቢትን ነበር፤ በዚህም ዳዊት ሕዝቡን እንዲቆጥር አነሣስቶ እግዚአብሔርን እንዲበድል አድርጓል (1ኛ ዜና 21)። ሰይጣን እንደሚያታልል እባብ (ራእይ 12፡9) እና

እንደሚውጥ አንበሳ ነው (1ኛ ጴጥ. 5፡8-9)። እናም ሰይጣን አስፈሪ ጠላት ነው።

ከዚያም አብሮን የተወለደንና አብሮን የሚኖር አሮጌው ባሕርይ *የሥጋ* ችግር አለ። በውስጣችን አዲስ ባሕርይ (*መለኮታዊ ዘር*- (1ኛ ዮሐ. 3፡9) እንዳለ እውነት ቢሆንም፥ ሁልጊዜም ለአዲሱ ባሕርያችን *አንገዛም*።

ሦስተኛዋ ጠላታችን *ዓለም* ነች (2፡15፥ 17)። ለሥጋ ምኞት፥ ለዓይን አምሮትና ለሕይወት ትምክህት መገዛቱ ቀላል ነው። በአካባቢያችን ያለው ድባብ ለእግዚአብሔር ንጹሕ አእምሮና እውነተኛ ልብ እንዳይኖረን ይዋጋናል።

እንግዲያስ፥ አማኝ ኃጢአትን ከማድረግ የሚቆጠበው *እንዴት* ነው?

ምዕራፍ 5 ቁጥር 18 መልሱን ይሰጠናል፤ ኢየሱስ ክርስቶስ አማኙን ስለሚጠብቀው ጠላት እጁን ሊያሳርፍበት አይችልም። «የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ክርስቶስ ይጠብቀዋል፤ ሰይጣንም አይነካውም» (ከ1980 እትም)። የእንግሊዝኛው «አተራይዝድ ቨርዥን» እና የ1954 ዓ.ም የአማርኛ መጽሐፍ ቅዱስ እትሞች አማኝ ራሱን ከኃጢአት እንደሚጠብቅ ቢያመለክቱም፥ የጥቅሱ አሳብ ግን እንዲህ አይደለም። በርግጥ ክርስቲያን በእግዚአብሔር ፍቅር ውስጥ ራሱን መጠበቅ አለበት (ይሁዳ 21)፤ ዳሩ ግን ክርስቲያን ሰይጣንን ለማሸነፍ በራሱ ላይ መደገፍ የለበትም።

ጴጥሮስ ከሰይጣን ጋር ያሳለፈው ገጠመኝ ይህንኑ እውነት ለመረዳት ይጠቅመናል።

ኢየሱስ፥ «ስምዖን ስምዖን ሆይ፥ እነሆ፥ ሰይጣን እንደ ስንዴ ሊያበጥራችሁ ለመነ፤ እኔ ግን እምነትህ እንዳይጠፋ ስለ አንተ አማለድሁ፤ አንተም በተመለስህ ጊዜ ወንድሞችህን አጽና» ብሏል (ሉቃስ 22፡31-32)።

ቀድሞ ነገር ሰይጣን ያለ እግዚአብሔር ፈቃድ ማንኛውንም አማኝ አይነካም። ሰይጣን ደቀ መዛሙርቱን ሁሉ ለማበጠር ሲፈልግ ኢየሱስ ፈቃድ ሰጠው። ይሁንና፥ ኢየሱስ በተለይ ለጴጥሮስ ጸለየ፤ ጸሎቱም ምላሽ አገኘ። ምንም እንኳ ብርታት ቢያጣም የጴጥሮስ እምነት ሙሉ ለሙሉ አልጠፋም ነበር። እናም በኋላ ወደ እምነቱ ተመልሶ ታላቅና ውጤታማ ነፍሳት ማራኪ ሆኗል።

ሰይጣን በሚያጠቃን ጊዜ ሁሉ እግዚአብሔር ፈቃድ እንደሰጠው እርግጠኞች ልንሆን እንችላለን። ይሁንና፥ እግዚአብሔር ከዓቅማችን በላይ እንድንፈተን ስለማይፈቅድ (1ኛ ቆሮ. 10፡13) ለሰይጣን ፈቃድ ከሰጠ ለእኛ ደግሞ የምናሸንፍበትን ኃይል ይሰጠናል።

ከ«መንፈሳዊ ብርቱዎች» መለያ ፀባይ አንዱ ከፉውን የማሸነፍ ችሎታቸው ነው (1ኛ ዮሐ. 2፡13–14)። ምሥጢራቸው ምን ይሆን? «የእግዚአብሔርም ቃል በእናንተ ይኖራል» (2፡14)። ከእግዚአብሔር ዕቃ ጦር ውስጥ አንዱ የመንፈስ ሰይፍ ነው (ኤፌ. 6፡17)፤ ይህም ሰይፍ ሰይጣንን ያሸንፋል።

አንድ አማኝ ኃጢአት በሚሠራበት ጊዜ ኃጢአቱን ተናዝዞ ይቅርታ ሊያገኝ ይችላል (1ኛ ዮሐ. 1፡9)። ይሁንና፥ ኃጢአት ዓመፅ ስለሆነ፥ አማኝ ከኃጢአት ጋር ለመጫወት ሊደፍር አይገባም። ስለሆነም፥ በኃጢአት ሕይወት የሚገፋ ሰው የሰይጣን መሆኑን ያረጋግጣል (3፡7–10)። በተጨማሪም፥ ኃጢአት ወደ ሥጋዊ ሞት ሊመራ እንደሚችል እግዚአብሔር ያስጠነቅቃል!

«ርኩሰት ሁሉ ኃጢአት ነው!» ይህም ሆኖ፥ አንዳንድ ኃጢአት ከሌላው የከፋ ነው። ኃጢአት ሁሉ ለእግዚአብሔር አስጸያፊ ስለሆነ፥ ለአማኙም አስጸያፊ ሊሆን ይገባል፤ አንዳንድ ኃጢአት ግን የሞትን ቅጣት የሚያስከትል ነው። ዮሐንስ በኃጢአት ምክንያት ሕይወቱን ስላጣው ወንድም (ወይም አማኝ) ገልጾአል (5፡16–17)።

መጽሐፍ ቅዱስ በኃጢአታቸው ምክንያት ስለሞቱት ሰዎች ጠቅሶአል። የካህኑ አሮን ልጆች የነበሩት ናዳብና አብዩድ ሆን ብለው የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ስለጣሱ ሞተዋል (ዘሌ. 10፡ 1–7)። ቆሬና ቤተሰቡ እግዚአብሔርን በመቃወማቸው ሞተዋል (ዘኍ. 16)። አካን በኢያሪኮ በኢያሱ አማካኝነት የተላለፈለትን የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ስላልሰማ በድንጋይ ተወግሮ ሞቷል (ኢያሱ 6–7)። ዖዛ የተባለ ሰው የቃል ኪዳኑን ታቦት በመንካቱ ከእግዚአብሔር በወረደ መቅሰፍት ሞቷል (2ኛ ሳሙ. 6)።

ምናልባትም፥ «እነዚያ የብሉይ ኪዳን ምሳሌዎች ናቸው! ዮሐንስ የሚጽፈው ከጸጋ በታች ለሚኖሩ የአዲስ ኪዳን አማኞች ነው» ብሎ የሚከራከር ሰው ሊኖር ይችላል።

ብዙ ከተሰጠው ብዙ ይጠየቃል። የዛሬው አማኝ ከብሉይ ኪዳን ቅዱሳን የበለጠ እግዚአብሔርን የመታዘዝ ኃላፊነት አለበት። እኛ የተሟላ መጽሐፍ ቅዱስ፥ የእግዚአብሔር ጸጋ ሙሉ መገለጥና እግዚአብሔርን እንታዘዝ ዘንድ ለመርዳት ከውስጣችን የሚኖር መንፈስ ቅዱስ አለን። ከዚህም በላይ፥ በአዲስ ኪዳን እግዚአብሔርን ባለመታዘዛቸው ምክንያት ሰዎች ሕይወታቸውን ያጡባቸው አጋጣሚዎች አሉ።

ሐናንያና ሰጲራ ስለ ስጦታቸው ለእግዚአብሔር በመዋሸታቸው ሞተዋል (የሐዋ. 5፡1–11)። በጌታ እራት ላይ ባሳዩአቸው ጉድለቶች አንዳንድ አማኞች በቆሮንቶስ ሞተዋል (1ኛ ቆሮ. 11፡30)። እንዲሁም 1ኛ ቆሮንቶስ 5፡1–5 አንድ በደለኛ ሰው ጋጢአቱን ባይናዘዝ ኖሮ ይሞት እንደነበረ ገልጾአል (2ኛ ቆሮ. 2፡6–8)።

አንድ አማኝ በጋጢአቱ ላይ የማይፈርድና ጋጢአቱን የማይናዘዝ ከሆነ፥ እግዚአብሔር ሊቀጣው ይገደዳል። ይህ ሂደት *ራሱን ለአብ የማያሰገዛ ሰው በሕይወት እንደማይኖር* በሚገልጸው የዕብራውያን 12፡1–13 ክፍል ውስጥ ተገልጾአል (ቁጥር 9)። በሌላ አባባል፥ *መጀመሪያ* እግዚአብሔር ዓመፀኞች ልጆቹን ይቀጣቸዋል፤ በዚህ የማይበገሩና ለፈቃዱ የማይገዙ ከሆነም አለመታዘዛቸው ሌሎችን ወደ ጥፋት እንዳይመራና ለስሙም ሌላ ውርደት እንዳያስከትል ከዓለም ያስወግዳቸዋል።

«ለሞት የሚያበቃ ጋጢአት» አንድ *የተወሰነ* ጋጢአት አይደለም። ይልቁንም፥ ይህ ወደ ሞት የሚመራ የጋጢአት ዓይነት ነው። የናዳብንና አብዩድን ሁኔታ በተመለከተ ይህ ወደ ሞት የመራቸው ጋጢአት የካህኑን ሥልጣን በመያዝና ወደ ቅድስተ ቅዱሳን በመግባት የፈጸሙት ትዕቢት ነበር። አካንን በተመለከተ ምኞት ነበር። ሐናንያና ሰጲራ የግብዝነትና መንፈስ ቅዱስን የመዋሸት ጋጢአት ፈጽመዋል።

ክርስቲያን አንድ ወንድሙን ጋጢአት ሲያደርግ ቢያየው ሊጸልይለት ይገባል (1ኛ ዮሐ. 5፡16)። ይኸውም ጋጢአቱን ተናዝዞ ከአብ ጋር ወዳለ ኅብረት እንዲመለስ ነው። ሲጸልይ ሳለ ግን የሚጸልየው በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ እንደሆነ ካልተሰማው (በቁጥር 14–15 እንደ ታዘዘው)፥ ለዚያ ወንድም መጸለይ የለበትም። «እንግዲህም አልሰማህምና ስለዚህ ሕዝብ አትጸልይ ስለ እነርሱም ልመናና ጸሎት አታድርግ፤ አትማልድላቸው» (ኤር. 7፡16)።

ያዕቆብ 5፡14–20 በመጠኑ ከ1ኛ ዮሐንስ 5፡16–17 ጋር ይመሳሰላል። ያዕቆብ ምናልባትም በጋጢአቱ ምክንያት ስለ ታመመ አማኝ ይገልጻል። ይህ አማኝ ሽማግሌዎች ይጸልዩለት ዘንድ እንዲጠራ ተጠይቆአል። የእምነት ጸሎት የሚፈውሰው ሲሆን፥ ጋጢአት ሠርቶ ከሆነም ይሰረይለታል። «የእምነት ጸሎት» በ1ኛ ዮሐንስ 5፡14–15 እንደተጠቀሰው፥ በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ የሚደረግ ጸሎት ነው። ይህም «በመንፈስ መጸለይ» ነው (ይሁዳ 20)።

ክርስቲያኖች ሆን ብለው ጋጢአት አይሠሩም። ከውስጣቸው መለኮታዊ ባሕርይ አላቸው፤ ኢየሱስ ክርስቶስ የሚጠብቃቸው ሲሆን፥ የእግዚአብሔርን ቅጣት አይፈልጉም።

5. የክርስትና ሕይወት እውነተኛው ሕይወት ነው (1ኛ ዮሐ. 5፡20–21)

ኢየሱስ ክርስቶስ እውነተኛ አምላክ ነው። እኛም እውነት የሆነውን እርሱን እናውቀዋለን፤ እውነት በሆነው *በእርሱ* እንኖራለን። «እውነተኛ ነገር» አለን!

«እውነተኛም የሆነውን እናውቅ ዘንድ ልቡናን እንደሰጠን እናውቃለን፤ እውነተኛም በሆነው በእርሱ አለን፤ እርሱም ልጁ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። እርሱ እውነተኛ አምላክና የዘላለም ሕይወት ነው» (ቁጥር 20)። *«እውነታ»* የዮሐንስ መልእክት ሁሉ ዋና ጭብጥ ሲሆን፥ አሁንም በድጋሜ ቀርቦልናል።

ምናልባትም ዮሐንስ የሚጽፈው ጣዖትን በማምለክ በታወቀችው በኤፌሶን ለሚኖሩ አማኞች ሳይሆን አይቀርም። ከጥንቱ ዓለም ሰባት አስደናቂ ነገሮች አንዱ የነበረው የዳያና መቅደስ በኤፌሶን የሚገኝ ሲሆን፥ ጣዖታትን መሥራትና መሸጥ ከሕዝብ ዋንኛ ሥራዎች አንዱ ነበር (የሐዋ. 19፡21–41)። ስለሆነም፥ በዚያ የነበሩ አማኞች በጣዖት አምልኮ ተከብበው ስለነበር ሕዝቡን የመመሳሰል ከፍተኛ ውጥረት ነበረባቸው።

ዳሩ ግን «ጣዖት ሁሉ በዓለም ከንቱ እንደሆነ ከአንዱም በቀር ማንም አምላክ እንደሌለ እናውቃለን» (1ኛ ቆሮ. 8፡4)። ስለሆነም ጣዖት እውነተኛ ህላዌ የለውም። ስለ ጣዖት አሳዛኙ ነገር የሞተ ምስል እውነተኛ ባለመሆኑ ለሚያመልከው ሰው የሚፈይደው ነገር አለመኖሩ ነው። በብሉይ ኪዳን ውስጥ ዕብራውያን ጸሐፊዎች ጣዖትን «ባዶዎች፥ ከንቱ ነገሮች፥ ትንቶች፥ ምናምንቴዎች» ሲሉ ጠርተዋቸዋል። ጣዖት ለእውነተኛ ነገር ወኪልነት የሚሠራ እርባና ቢስ *መተኪያ* ነው።

መዝሙረ ዳዊት የጣዖትን አስቀያሚ ገጽታዎች ይዘግባል [መዝ. (115)፡ 1–8፤ (135)፡15–18]። ጣዖት ዓይን፥ ጆሮ፥ አፍ፥ አፍንጫ፥ እጅ፥ እግር፥ ስላሉት ለሰዎች እይታ እውነተኛ ይመስላል፤ ይሁንና፥ እነዚህ ሁሉ የእውነተኛ ነገር እርባና ቢስ ቅጂዎች ናቸው። ዓይኖቹ ስውር፥ ጆሮዎቹ ደንቆሮ፥ አፉ ዲዳ፥ እጆቹና እግሮቹ ሽባ ናቸው። የሚያሳዝነው ደግሞ «የሚሠሩአቸውም የሚታመኑባቸውም ሁሉ» እንደእነዚህ ጣዖታት» መሆናቸው ነው [መዝ. (115)፡8]። ማንም ቢሆን የሚያመልከውን እየመሰለ መምጣቱ አይቀርም!

የእውነተኛ ሕይወት ምሥጢሩ ይኼ ነው። እውነተኛውን አምላክ በልጁ በኢየሱስ ክርስቶስ ስላገኘን፥ ከእውነታ ጋር ግንኙነት አለን። ኅብረታችን እውነተኛ ከሆነ አምላክ ጋር ነው። አስቀድመን

እንደተመለከትነው፥ «እውነተኛ» የሚለው ቃል «ከቅጂ በተቃራኒ ዋንኛ ምንጭ፥ ከማስመሰል በተቃራኒ ትክክለኛ» የሚል ፍች አለው። ኢየሱስ ክርስቶስ እውነተኛ ብርሃን (ዮሐ. 1፡9)፥ እውነተኛ እንጀራ (6፡32)፥ እውነተኛ የወይን ግንድ (15፡1) እና ራሱም እውነት ነው (14፡6)። እርሱ ብቻ ዋንኛ ምንጭ (ኦሪጅናል) ሲሆን፥ ሌላው ሁሉ ቅጂ ነው። እርሱ ብቻ ትክክለኛ ሲሆን፥ ሌላው ሁሉ በማስመሰል ጥበብ የተሠራ ነው።

ክርስቲያኖች የሚኖሩት በእውነታ ድባብ ውስጥ ሲሆን ብዙዎቹ ያልዳኑ ሰዎች በግብዝነትና በማስመሰል ይኖራሉ። ክርስቲያኖች እውነቱን ከውሸት ነጥለው የሚያውቁበት መንፈሳዊ የመለየት ጥበብ የተሰጣቸው ሲሆን፥ ያልዳኑት ግን ይህ ግንዛቤ የላቸውም። ክርስቲያኖች የሚመርጡት ከመልካምና ከክፉ ብቻ ሳይሆን ከሐሰትና ከእውነትም ነው። ጣዖት ባዶ የሆነውን ይወክላል፤ ለጣዖታት የሚኖርም ሰው ራሱ ውሸትና ባዶ ይሆናል።

ዛሬ ጥቂት ሰዎች ከእንጨትና ብረት ለተሠሩ ጣዖታት ይሰግዳሉ። ይህም ሆኖ፥ ሌሎች ጣዖታት ቀልባቸውንና ፍቅራቸውን ይወስዳሉ። ለምሳሌ፥ *መመኘት* አምልኮተ-ጣዖት ነው (ቆላ. 3፡5)። አንድ ሰው አረማውያን የሚባሉት አስቀያሚ ጣዖታቸውን በሚያመልኩበት የተነቃቃ ስሜት የባንክ ቤት ደብተሩን ወይም የገንዘብና የመረጃ ቦርሳውን ሊያመልክ ይችላል። «ለጌታህ ለአምላክህ ስገድ፥ እርሱንም ብቻ አምልክ» (ማቴ. 4፡10)። *የምናገለግለው የምናመልከውን ነው!* ስለሆነም፥ ሕይወታችንን የሚቆጣጠረውና ቀልባችንን የሚያሳጣው ነገር አምላካችን ነው።

ይህም እግዚአብሔር ለምን ከአምልኮተ ጣዖት እንድንታቀብ እንደሚያስጠነቅቀን ያስረዳል። አምልኮተ-ጣዖት ትእዛዙን በመጣስ ብቻ ሳይሆን (ዘጸ. 20፡1-6)፥ ሰይጣን እኛን የሚቆጣጠርበት ስውር መንገድ ነው። በሕይወታችን ውስጥ «ነገሮች» የእግዚአብሔርን ስፍራ ሲወስዱ፥ የአምልኮተ-ጣዖት ሰለባዎች ሆነናል ማለት ነው። ይህም ሲሆን *ከእውነተኛው* ይልቅ *ለቅጂው* እየኖርን ነው ለማለት ይቻላል።

ለዓለማዊ ሰው የክርስትና ሕይወት ቅጂ ሲሆን፥ ዓለማዊ ሕይወት እውነተኛ ነው። ይህም የሆነው የዓለም ሰው የሚኖረው በሚያየውና በሚዳስሰው (ነገሮች) እንጂ፥ እግዚአብሔር በቃሉ በሚናገረው ባለመሆኑ ነው። ጣዖት ጊዜያዊ *ነገር* ሲሆን፥ ኢየሱስ ክርስቶስ ግን ዘላለማዊ አምላክ ነው። «*የሚታየው* የጊዜው ነውና *የማይታየው* ግን የዘላለም ነው» (2ኛ ቆሮ. 4፡18)።

ክርስቲያን እንደ ሙሴ የማይታየውን በማየት ይታገሣል (ዕብ. 11፡27)። እምነት የማይታዩትን ነገሮች የሚያሳየን ነው (ዕብ. 11፡1)።

ኖኅ የጎርፍ አደጋ አይቶ ባያውቅም፥ በእምነት ይህ አደጋ እንደሚመጣ «አይቶ» እግዚአብሔር ያዘዘውን ነገር አደረገ። አብርሃም በእምነት ሰማያዊቱን ከተማና አገር አይቶ፥ እግዚአብሔርን ለመከተልና የራሱን ምድራዊ ቤት ለመተው ፈቀደ። በዕብራውያን 11 የተጠቀሱት የእምነት ጀግኖች ሁሉ የፈጸሙትን ተግባር ያከናወኑት የማይታየውን በእምነት ስላዩት ነበር። በሌላ አባባል፥ ከእውነታ ጋር ተራክቦ ነበራቸው።

ዓለም ስለ አብርሆቱ በመናገር ቢመካም፥ ክርስቲያን ግን *በብርሃን* ይመላለሳል፤ ምክንያቱም እግዚአብሔር ብርሃን ነውና። ዓለም ስለ ፍቅር ያወራል፤ ዳሩ ግን እግዚአብሔር ፍቅር በመሆኑ ክርስቲያን ያገኘውን እውነተኛ ፍቅር ብዙም አያውቀውም። ዓለም ጥበብንና ትምህርቱን ቢያውጅም፥ ክርስቲያን ግን «መንፈስ ቅዱስ እውነት ስለሆነ» በእውነት ይኖራል። እግዚአብሔር ብርሃን፥ ፍቅርና እውነት ነው– እነዚህም በአንድነት *እውነተኛ* የሆነውን ሕይወት ይመሠርታሉ።

ይሁንና፥ «አንድ ሰው ታማኝ እስከሆነ ድረስ የሚያምነው ነገር ለውጥ አያመጣም» የሚል ሰው ሊኖር ይችላል።

ይህ የተለመደ ማመኻኛ እምብዛም ማፍረሻ የሚያሻው አይደለም። አንድ የመድኃኒት ቀማሚና ሻጭ፥ የቀዶ ሕክምና ባለሙያ፥ ወይም የመድኃኒት ጠቢብ የሚያምነው ነገር ለውጥ ያመጣ ይሆን? ይህ በጣም ታላቅ ለውጥ ያስከትላል!

ለምስኪኑ ጂም ብራውን አልቅሱ፤

ከዛሬ ወዲያ የለም እርሱ።

ውኃ * ነው ብሎ የወሰደው፤

ክፉ አሲድ ** ኖሮ ገደለው።

ክርስቲያን ከጣዖታት ሕያውንና እውነተኛውን አምላክ ወደ ማገልገሉ ተመልሶአል (1ኛ ተሰ. 1፡9)። ጣዖታት ሙት ሲሆኑ፥ ክርስቶስ ግን ሕያው አምላክ ነው። ጣዖታት ውሸት ሲሆኑ፥ ክርስቶስ እውነተኛ አምላክ ነው። የእውነተኛ ሕይወት ምሥጢር ይህ ነው!

ስለሆነም «ከጣዖታት ራሳችሁን ጠብቁ» የሚለው የዮሐንስ ምክር፥ «ቅጂና አርቲፊሻል ከሆነው ተጠብቃችሁ **እውነተኛ ሁኑ!**» ተብሎ ሊብራራ ይችላል።

* ውኃ = (H_2O)

** ዲኜ (ሰልፈሪክ አሲድ) = (H_2SO_4)

እስካሁን ድረስ ወደ አማርኛ ተተርጉመውና ታትመው በስርጭት ላይ ያሉ በዋረን ዌርዝቢ የተጻፉ የ«ሁን» ተከታታይ መጻሕፍት።

1. ለጌታ የተገዛህ ሁን (የማቴዎስ ወንጌል)
2. ርኅሩኅ ሁን (ሉቃስ 1–13)
3. የበረታህ ሁን (ሉቃስ 14–24)
4. በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ተመላለስ (የሐዋርያት ሥራ1–12)
5. ደፍረህ መስክር (የሐዋርያት ሥራ 13–28)
6. ተጽናና (2ኛ ቆሮንቶስ)
7. አርነት መውጣት (ገላትያ)
8. ደስተኛ ሁን (ፊልጵስዩስ)
9. ፍጹም ሁን (ቆላስይስ)
10. ለምጽአቱ ተዘጋጅ (1ኛ እና 2ኛ ተሰሎንቄ)
11. ታማኝ ሁን (1ኛና 2ኛ ጢሞቴዎስ፥ ቲቶ፥ ፊልሞና)
12. በብስለት ማደግ (የያዕቆብ መልእክት)
13. ንቃ! (2ኛ ጴጥሮስ፥ 2ኛና 3ኛ ዮሐንስ፥ ይሁዳ)
14. እውነተኛ ሁን (1ኛ ዮሐንስ)
15. ድል አድራጊ ሁን (ራእይ)

እንዴት እግዚአብሔር የሚፈልግህን ዓይነት ሰው እንደምትሆን

- አኗኗርህ ከምትናገረው የበለጠ ኃይለ-ቃል ስላለው
- ግብዝነትና ከንለም ጋር ድብብቆሽ መጫወቱ አንተንና በአካባቢህ ያሉትን ስለሚጎዳ
- ሰዎች «የሚወድቁባቸው» አያሌ ስሜቶች ፍቅር ስላልሆኑ
- እውነተኛ እምነት በተፈተነ እውነት ላይ መደገፍ ስላለበት

በመጀመሪያው የዮሐንስ መልእክት ላይ የተመሠረተና እንዴት እግዚአብሔር እንደሚፈልግህ ዓይነት ሰው ሆነህ እንደምትኖር የሚያሳይህ መጽሐፍ ተርቦልሃል።

እውነተኛ ሁን

ዶክተር ዋረን ደብልዩ. ዌርዝቢ ከሁሉም በላይ የሚታወቁት በደራሲነታቸው፥ በመጋቢነታቸውና በሬድዮ መምህርነታቸው ነው። ለብዙ ዓመታት የሺካጎው የሙዲ መታሰቢያ ቤተ ክርስቲያን መጋቢ ሆነው ያገለገሉ ሲሆን፥ በቅርቡ ደግሞ «ወደ መጽሐፍ ቅዱስ እንመለስ» ለተባለው ፕሮግራም ዋና መምህር ሆነው ሠርተዋል። እነዚህን የአዲስ ኪዳን መጻሕፍት ማብራሪያዎች ጨምሮ፥ ከ100 በላይ መጻሕፍት ጽፈው ለኅትመት አብቅተዋል።

BIBLE BASED BOOKS
SIM PUBLISHING

BE REAL
Printed by SIM Press